

Giới thiệu Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành

Truyện Chào buổi sáng, Triệu Thần Thành cho ta cái nhìn không phải điển hình tính chất Làng Giải Trí nhưng cũng thể hiện bộ mặt phần nào của Làng Giải Trí. Những câu chuyện yêu, ghét, giận, hờn, những thủ đoạn nhằm hạ bệ người khác vốn dĩ rất thời sự hiện nay. Nhân vật chính của ta cũng không ngoài những điều kể trên.

Triệu Thần Thành, cô gái có sở thích hay uống sữa tươi muốn dâng thân vào Làng Giải Trí bằng mọi cách kể cả giả ngây ngô, trêu đùa ong bướm bất chấp đạo lý. Khi đã được toại nguyện có đại boss che chở, biết bao người sẵn sàng chiều chuộng nằng tăt cả, những đám bạn giàu có, tiệc tùng thâu đêm. Tưởng chừng như mọi ý nguyện của Triệu Thần Thành đã đạt được. Nhưng sau về bề ngoài bóng nhoáng đó, liệu có làm cho người ta hạnh phúc. Chỉ người trong cuộc mới hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Lúc người đại diện Tom cầm tờ báo tới trước mặt Triệu Thần Thành, cô còn nằm dựa trên ghế, ngậm ống hút uống sữa tươi.

“Ca sĩ Triệu Thần Thành dùng quy tắc ngầm. Còn nói là giỏi lắm, tự mình lảng xê nữa chứ.”

Triệu Thần Thành nhìn lướt qua tờ báo: “Oa, tít trang đầu, tòa soạn báo này thật đúng là nể mặt.” Nói xong, cô giương mắt nhìn về phía Tom, cười hi hi một tiếng.

Đôi mắt Triệu Thần Thành rất đẹp, con ngươi màu hồ phách, lông mi thật dài cong vút, chân mày thật dày rung động lòng người. Đôi mắt này lúc mới bước chân vào nghề đã làm rung động không biết bao nhiêu người, trong đó bao gồm người phụ trách tuyển chọn nghệ sĩ — Tom.

Tom không chút do dự một đập tay lên bàn: “Ít phóng điện với tôi đi. Chỉ vào cái đầu rồi như ỏ gà, ăn mặc rối loạn, cao thấp khó phân biệt, cô cho rằng cô có bao nhiêu sức quyến rũ? Ba chữ quy tắc ngầm là từ mẫn cảm cô có biết hay không, hả? Cô có “rẽ hành liên muốn đánh ra vị”, ngại chết không đủ nhanh phải hay không?”

Vào lúc Tom chải đầu cài nút cho mình Triệu Thần Thành liền nắm cổ tay của hắn: “Tom, buông ra, ok? Người ái mộ cùng truyền thông liền ăn tôi đây. Dù sao Làng Giải Trí cũng đủ loạn, tôi nghệ sĩ nhỏ nhỏ cũng không có cái gì.”

“Buông tay.” Tom thật vất vả từ nơi đó* của Triệu Thần Thành rút tay về: “Tiểu tử thú vị, sức lực thật lớn. Anh cho tôi ngồi một chút không được à, cô gái nhỏ tôi thiếu có chút đáng yêu, tập huấn gì đó thậm chí đã quên không còn một chút gì rồi?” (*chả hiểu nơi đó là nơi nào)

Tom ngồi xuống chiếc ghế đối diện Triệu Thần Thành, thu lại vẻ mặt, khôi phục hình tượng người đại diện trước mặt người ngoài trấn bình tĩnh như ông lão nắm trong tay chuyện quan trọng. Hắn mở miệng: “Chỉ là, buổi sáng hôm nay tôi nhận được ba bốn lời mời cho tiết mục giải trí trên radio. Trong đó còn bao gồm ‘Cần Long tới’ có tỉ lệ người xem TV khá cao trong nước.”

“Tôi thích người chủ trì tiết mục, có đủ dính vào*.” Triệu Thần Thành mặc dù còn bộ dáng hi hi ha ha, nhưng lại thu chân lại, ngoan ngoãn ngồi ưỡn thẳng sống lưng. (không hiểu lắm thấy dịch là có đủ hỗn lảo/làm càn..)

Tom lại cười lạnh một tiếng: “Cùng được mời, còn có người cùng cô bước chân vào giới giả trí Phan Nguyệt.”

Phan Nguyệt mới xuất đạo* liền được công ty nâng đỡ, liên tiếp xuất hiện trong mấy bộ phim ảnh nổi tiếng, album vừa ra, tuyên truyền thật lớn có thể so với mình tình lâu năm Nhị tuyền. Thêm còn có tờ báo nói cô ta cùng Mã tiên sinh trên tầng cao nhất trong công ty rất thân. Kể từ đó, cái nhãn “Quy tắc ngầm” sáng loáng thật to liền dính vào trên trán Phan Nguyệt tiểu thư. (*mới bước vào nghề)

“Ai nha.” Triệu Thần Thành uống sữa tươi đến khi thấy đầy, vẫn còn ngậm ống hút: “Tiết mục này quả nhiên. . . .khẩu vị nặng.”

“Đến lúc đó nên nói như thế nào, không cần tôi dạy cho cô chứ.”

“Không cần không cần, anh biết tôi rất có tố chất phát huy.” Nói chưa hết lời, Triệu Thần Thành liền giơ tay lên tiếp được cái gạt tàn thuốc Tom ném tới, bắt đầu dĩ thờ dài một cái: “Tom, cũng chỉ có tôi mới có thể ở với người đại diện bạo lực như anh vậy để kiếm sống.”

“Nếu như cô và anh cô yên tĩnh một chút để cho tôi tĩnh tâm, tôi cũng có thể rất dịu dàng.” Tom chậm rãi cười: “Tôi hi vọng cô có thể dẫn đo chừng mực. Lảng xê cũng dạy điểm đến là dừng. Tôi cùng Tưởng tổng đều rất coi trọng cô.”

Nghe rõ ràng hai chữ Tưởng tổng, mí mắt Triệu Thần Thành kịch liệt nhảy một cái. Nhưng liếc thấy sắc trời trầm trầm ngoài cửa sổ, cô vội vàng đứng dậy, ra dấu OK, để cái gạt tàn thuốc xuống đẩy tới trước mặt Tom: “Tom thân ái, nếu không có chuyện gì nữa thì tôi đi trước. Sắc trời không tốt, trời sắp mưa rồi.”

“Ngày mai thu âm đừng tới trễ. . . . .” Giọng nói của Tom còn chưa nói hết, liền bị Triệu Thần Thành bỏ lại ở bên trong cửa.

Triệu Thần Thành cúi đầu, đi bộ tiến về phía thang máy. Cô phải chạy nhanh về nhà, chớ để mất mưa. Nhấn xuống nút đóng cửa, cửa chậm rì rì còn chưa có khép lại, vì vậy cô thấy phiền nhán mạnh thêm hai cái. Nhưng kèm theo tiếng đóng cửa, còn có giọng nói đầy từ tính của người đàn ông ở sau lưng. “Triệu Thần Thành, là sợ trời mưa sao?”

Ngón tay Triệu Thần Thành cứng đờ, ngay sau đó xoay người sang chỗ khác, trên mặt lại hiện ra một nụ cười: “Tổng tổng.”

Tổng Lạc Sanh, Tổng quản lý của C&O, cái người nói rất coi trọng cô Tổng tổng. Triệu Thần Thành cúi đầu. Triệu Thần Thành không thích hẳn, vô cùng không thích.

Giờ phút này, Tổng Lạc Sanh mím môi, biểu tình lạnh lạnh như cũ. Tây trang mù tro cất may khéo léo dán sát lên cơ thể, ở dưới ánh đèn cũng mang theo mùi vị trong trẻo lạnh lùng. Nghiêng xuống 30 độ, Tổng Lạc Sanh nhìn Triệu Thần Thành, cũng tự nhiên hình thành một loại cảm giác bị áp bức.

Đang lúc Triệu Thần Thành bị khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng của Tổng Lạc Sanh nhìn đến hoảng, cửa thang máy mở ra. Triệu Thần Thành sung sướng khẽ khom người, nói: “Tổng tổng, hẹn gặp lại.” Chân liền giống như bôi dầu đi nhanh về phía xe của mình.

Người đàn ông ở phía sau cô không nhanh không chậm đi ra khỏi thang máy, rất tùy ý nói một câu: “Tôi đưa cô trở về.”

Triệu Thần Thành bị năm chữ này cứng rần đánh vào, mặc dù da mặt cô dày, nhưng một người thật không thể ở một chân lật hai thuyền. “Không cần làm phiền. . . . .”

Lời cự tuyệt còn chưa nói hết, người đàn ông kia liền tùy ý trả lời một câu: “Sợ cô phát bệnh.”

Nụ cười ở trên mặt Triệu Thần Thành co quắp: “Đó không phải là bệnh.”

Tổng Lạc Sanh dừng bước lại, nhìn Triệu Thần Thành cách đó không xa, tầm mắt lạnh lẽo giống như laser quét xem. Đột nhiên, người đàn ông ngoắc ngoắc khóe môi, rất là giễu cợt. “Vậy tùy cô.”

Triệu Thần Thành không để ý tới thái độ của Tổng Lạc Sanh, sắc trời càng lúc càng tối. Cô chạy thẳng tới xe của mình, mở cửa đóng cửa, khởi động, làm liền một mạch.

Đạp mạnh cần ga, cô không ngừng chạy xông về phía nhà trọ.

Vừa mới vào nhà, bên ngoài liền rầm rầm một tiếng sét. Triệu Thần Thành liền mềm nhũn, ngã ngổ ở cửa nhà nắm chặt lông cừu trên mặt thảm.

Cả người cô cứng ngắc, hơi thở rối loạn, con mắt mở cực lớn nhưng lại không có tiêu cự. . . . .

Giọt mưa bắt đầu rơi xuống, nện ở trên cửa sổ trên thủy tinh, phát ra tiếng vang thật nhỏ nhưng mệt nhọc.

Nên, đi kéo rèm cửa sổ, sau đó cuộn mình vào trong chăn. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Chương 1: (TT)

Như vậy sẽ không thấy được, cũng nghe không được. . . . .

Nhưng là không có cách nào. . . . . Căn bản. . . . . Cô không đứng nổi. . . . .

Ngán ngẩn mấy phút, trên người Triệu Thần Thành đã rịn ra một lớp mồ hôi mỏng. Dưới chân vô lực, tiếng mưa rơi vẫn còn đánh tâm của cô, dai dẳng không thôi.

Cô co người lại hết sức, che lỗ tai của mình, trong cổ họng mơ hồ lẩm bẩm một cái tên: Vệ Nhiên.

Hôm sau sáng sớm tỉnh mơ, chế tác John nhìn thấy Triệu Thần Thành mang theo hai quần thâm trên mắt lác lác đi vào, cau mày.

“Triệu Thần Thành, chúng ta chỉ có nửa ngày, cô có được hay không?” John ở trong giới giải trí danh tiếng không nhỏ, cũng chỉ là nghiêm nghị làm việc.

Triệu Thần Thành nhún vai một cái, hi hi nói: “John, đây là lần đầu tiên chúng ta hợp tác sao? Điểm này mà còn không tin tôi sao.” Nói xong, cô tiến vào rạp.

Lăn lộn hai năm, Triệu Thần thành chỉ phát một Album, nhưng một khúc “Sáng sớm” vừa ra lò đã ba lần đứng đầu bảng xếp hạng. Nếu không phải có quan hệ tới bản thân mình, có thể hiện tại liền không chỉ là quanh quẩn ở hai ba bài hát. Album mới “Thành” lần này được công ty ra sức nâng đỡ, bồi dưỡng mãnh liệt, làm mọi người xung quanh phải đổi ánh mắt nhìn cô, nhưng Triệu Thần Thành còn trước sau như một, vẫn mang dáng vẻ thản nhiên.

Đứng ở điện dung (capacitor) trước mi-cro, đeo ống nghe lên, Triệu Thần Thành trong nháy mắt liền yên lặng xuống. Cô nhắm mắt lại, nhạc đã sớm nhớ kỹ trong lòng.

Chỉ là âm thứ nhất bật ra, người bên trong phòng thu âm cũng giống như bị điểm huyết đứng hình. “I’m in here, can any-body see me? Can any-body help?”

I’m in here, a pris-on-er of his-to-ry, Can any-body help?”

Cái âm thanh kia, vô ích cũng không yếu ớt, mang theo giọng mũi, quanh quẩn ở bên tai.

“Can’t you hear my call? Are you com-ing to get me now?”

I’ve been wait-ing for, You to come res-cue me, I need you to hold, All of the sad-ness I can not, Liv-ing in-side of me. “

Âm sắc* của cô thật mạnh mẽ, mang theo từng tia một khối giọng khàn, kéo ra câu từ không ngọt. Nghe ra thật sâu bất lực, giống như là chỗ sâu nhất trong linh hồn đang van xin, khát vọng mong người nghe được, được chuộc tội. (* chất lượng giọng)

“I’m in here, can any-body see me?”

Can any-body help?”

Vì âm* chậm rãi rơi xuống, tình cảm vẫn còn chút dư âm. Người chế tác để ống nghe xuống, nhìn về phía bên trong phòng thủy tinh vẫn như cũ nhắm hai mắt lại, đôi tay nắm thật chặt tấm kính ngăn cách Triệu Thần Thành, thầm nghĩ: vẫn là ca từ như vậy thích hợp với cô, dù sao cô cũng là một người từng trải. (*âm cuối)

Bị John kéo thu lại hai ba lần, cuối cùng Triệu Thần Thành mới được thả đi.

“Triệu Thần Thành, ghi âm cho cô là một loại hưởng thụ, không cần đắn đo chạy tới chạy lui.”

Người thu âm vỗ vỗ bả vai cô, thầy giáo thanh nhạc cũng ở một bên nhỏ giọng trêu ghẹo. “Người này nói, không có gì để phản đối, ngay cả John chúng ta đều đồng ý. Mỗi lần nghe, vẫn là không kém chế được bị thu hút.”

Triệu Thần thành từ trên cổ áo gỡ kính râm ra, đeo lên, che đi vẻ mặt có chút mệt mỏi của cô, chỉ vào John còn đang nghiêm nghị, khoa trương bật cười, nhỏ giọng nói: “Khiêm tốn, khiêm tốn.”

Đi ra khỏi công ty, thời tiết bên ngoài còn hơi âm u. Xuyên thấu qua màu đen mắt kính, cảnh vật cũng che một màu sáng tro rực rỡ. Triệu Thần Thành lắc đầu, muốn thoát khỏi điệu hát đang vang vọng trong đầu. Ở tại trong một tòa thành, chờ đợi được chuộc tội, lại vĩnh viễn không thể nghe được. Cảm giác này, thật hồng bét.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 3: Chương 2

Ngày thu “Càn Long đến”, thời tiết trong lành.

Trong Studio, Triệu Thần Thành quy củ ngồi trên ghế khách quý, trang phục bộ dáng thanh lịch. Chiếc áo cắt may tỉ mỉ để trần vai trái, quần dài bao trọn đôi chân thon dài hợp với giày cao gót, vốn là Triệu Thần thành đứng lên chỉ cao có 1m67, mà khi đứng lên lại tăng thêm mấy phân. . . . . Phách lối.

So sánh với Diêm Nguyệt ở dưới, một bên trang dung tinh xảo nhã nhặn, lại thu được nhiều hơn. Một chiếc váy ngắn, một mái tóc dài cuốn xù, cười lên cũng nhẹ nhàng nhân nhợt kín đáo.

Trừ mới vừa rồi gặp mặt lên tiếng chào hỏi lẫn nhau, Triệu Thần thành cùng Diêm Nguyệt cũng không có nói chuyện với nhau. Đây đối với Triệu Thần Thành mà nói là rất ít thấy, nàng ở trong hội là nổi danh trăm đáp*(* chắc là nhịu lời á), đáng vẻ hi hi ha ha tiêu chuẩn tràn đầy quen thuộc. Cố tình Diêm Nguyệt lại là một trong những trường hợp ngoại lệ.

Thật ra hai người cũng chưa từng chung đụng, nếu nhất định phải nói có. . . . . Đó chính là một lần ở bữa tiệc chúc mừng sư huynh của cô, Triệu Thần Thành vốn là muốn ném bánh ga-to, chỉ tiếc thân thủ hần (sư huynh của TTT) nhanh nhẹn, trốn rất nhanh, khế khom người bánh ngọt gào thét bay qua

khỏi đỉnh đầu của hắn, trực tiếp nện ở trên mặt Diêm Nguyệt ở phía sau hắn đang cùng người chế tác trò chuyện rôm rả, trong nháy mắt mặt liền thành đóa hoa.

Nhưng nếu như là cái này thì cũng không cần nói, Triệu Thần Thành cảm thấy thật oan uổng, bởi vì lúc ấy vì hòa hoãn không khí ngọt ngào, Triệu Thần Thành quyết định thật nhanh, vung lên một miếng bánh ngọt khác đập vào mặt chính mình.

Không chỉ tất cả khách khứa bối rối, ngay cả Triệu Thần Thành cô, sau đó vì hành động lãng phí lương thực lúc đó mà xúc động rơi nước mắt.

“Càn Long đến” là tiết mục phong vân, chỉ là hai người dẫn chương trình cực kỳ phô trương, vấn đề thường thường tương đối xảo trá, liên quan đến một số chủ đề “Nhảy cảm” trong công ty đại diện. Trong chương trình mình tình thường sợ nhất những tiết mục như vậy, chỉ lo lắng để ý lời nói. Nhưng tỉ lệ người xem TV cao, người xem thích xem, cũng chỉ phải nhắm mắt lại mà nói.

Nhân viên làm việc ở vị trí phía sau, bắt đầu thu.

Màn ảnh lớn để trước một đoạn VCR giới thiệu hai người Triệu Thần Thành cùng Diêm Nguyệt. Triệu Thần Thành bị đặt ở đằng trước, dĩ nhiên, loại an bài này hiển nhiên là để làm nền hiệu quả hơn. Bởi vì Diêm Nguyệt là danh hiệu chỉ bằng một nửa Triệu Thần Thành. Gần đây Thiên hậu cùng một ca sĩ nhỏ nhỏ sự khác biệt không phải một chút.

Nhưng người nữ chủ trì tiểu Long mở màn câu nói đầu tiên trong nháy mắt đã phá vỡ không khí trường quay: “Triệu Thần Thành, tôi cuối cùng thấy cô lên Càn Long rồi.”

“Ôi chào, cô rất ưa thích Triệu Thần Thành sao?” Nam chủ trì biểu hiện rất kinh ngạc nói: “Cô ấy nhỏ hơn chúng ta đấy. Cô thường thức như vậy sao, sẽ thích ca khúc của cô ấy sao?”

“Tôi có nói tôi nghe cô ấy hát sao? Triệu Thần Thành hơn một năm trước, khi đó tôi mới vừa dẫn chương trình, khi đó còn chưa có Càn Long, tôi cũng ra nghề không bao lâu. Thật ra thì tôi là từ cái tên của cô ấy mà bắt đầu thích cô ấy nha.”

Một bên Triệu Thần Thành vỗ trán, bị tiểu Long thích cần phải có một trái tim khỏe. Người phụ nữ kia kia chuyện thích làm nhất chính là ba ngày hai bữa ôm AV, GV đến nhà Triệu Thần Thành cô gắng phải cùng cô chia sẻ, khi đó Triệu Thần Thành bởi vì dạ dày có chút khó chịu, mà tiểu Lan còn có thể vui vẻ vui sướng ăn ngấu ăn nghiêng thức ăn mua từ bên ngoài về.

“Bởi vì tên của cô ấy cùng tên của cô cũng rất Man sao? Triệu Thần Thành, một chút cũng không nhìn ra dấu vết giống phụ nữ. Cũng như người ôi chào, Từ Long.”

“Cho nên khi đó tôi đã cảm thấy tìm được đồng bào á..., chúng tôi đều có một đôi ba mẹ cực kỳ không chịu trách nhiệm. Hơn nữa khi đó bản thân Triệu Thần Thành cũng không giống nữ. Tóc ngắn, T shirt quần jean, mặt mộc liền tới tiết mục. Hơn nữa tán đã Không Thủ đạo* rất lợi hại, nếu không phải nhìn trên tài liệu có ghi cô ấy là nữ, tôi cũng không tin.” (*Vô thuật nhật bản)

Trên trán Triệu Thần Thành đổ đầy mồ hôi, cho nên khi đó sau khi xong tiết mục tiểu Long đã chạy tới chỉ vào ngực Triệu Thần Thành, nói: Tôi có thể sờ một cái, xác định cô thật sự là nữ sao? Đối lại người khác có thể đã tại chỗ xù lông, Triệu Thần Thành không biết, nhưng ngay lúc đó cô phản ứng lại là mơ hồ gật đầu một cái. Cái gật đầu này biến thành nền móng của hai người ngày sau.

Sau đó trọng điểm đề tài chuyển hướng về tán đã, Triệu Thần Thành tại chỗ bỏ ba miếng bản gỗ, dẫn tới một tràng thốt lên trong thính phòng. Sau đó lập tức hát một bài, là album mới đợt thứ nhất của Triệu Thần Thành bài “Không thành”. Thu trước trong một canh giờ, Diêm Nguyệt một mực ở bên cạnh bình thường mà ngồi xuống, trên mặt cuối 45 độ nụ cười vui vẻ cứng lại. Khi Triệu Thần Thành cùng người chủ trì cười nói, chỉ cảm thấy sau lưng rét lạnh.

Cho nên lúc nghỉ ngơi, Triệu Thần Thành lắc lư đến bên cạnh Từ Long, cầm cánh tay của cô ta, nhỏ giọng nói: “Long cậu là nghĩ Diêm Nguyệt hoàn toàn cùng mình trở mặt sao?”

Long soi gương sửa lại tóc một chút, cười đến xinh đẹp: “Ai nha, cậu đừng nào thì có thể hết ngày thơ như vậy. Mình không ưa cô ta cái loại người thích giờ thủ đoạn. Đứng bên cạnh người cao lại nghĩ mình cao lắm, cô ta một bước lên mây, cần gì phải chen ép cậu, để cho cậu bị công ty lạnh nhạt lâu như vậy.”

“Mình lại không để ý, vừa đứng được nghỉ ngơi nửa năm. Lại nói, cậu cũng biết trong vòng giải trí. Huống chi phía trên cô ta còn có người chống lưng, khó đối phó, cần gì treu chọc.” Triệu Thần Thành cười hắc hắc.

“Phía trên mình còn có người đấy.” Ngón tay Long chỉ cái ót Triệu Thần Thành, đột nhiên chuyển đổi về mặt nhiều chuyện, nhỏ giọng nói: “Này, nghe nói cậu gần đây có thể tạo thanh thế lớn như vậy, đều là tên họ Tưởng ở phía sau chống lưng cho cậu. Hai người các cậu...?”

Long hoài nghi cũng không phải là không có đạo lý.

Lúc Triệu Thần Thành mới bước vào giới giải trí đi theo là người đại diện nhỏ không có một chút danh tiếng gì, khi ra đĩa hát đầu tiên không có quá nhiều danh tiếng, bằng vào một giọng nói mới có thể ở trên bảng xếp hạng hai lần. Nhưng sau đĩa nhạc trầm trở khen ngợi, công ty chẳng những không có cắt nhắc, ngược lại không để ý Triệu Thần Thành nửa năm. Không có ai thay cô kêu oan uổng, trong giới giải trí quy tắc chính là sống chết lênh đênh, bằng bản lĩnh của mình.

Vậy mà, một năm trước, công ty đột nhiên quyết định muốn nâng đỡ Triệu Thần Thành. Để cô đổi người đại diện là lá bài chủ chốt Tom, an bài tập huấn,

điều chỉnh chương trình trong ngày. Đầu mùa xuân, phát hành album thứ hai “Thành” tiến vào giai đoạn chế luyện, từ giám chế đến người viết ca khúc đều đã được bên ngoài giới công bố, môi giới xưng là O&C những năm gần đây luôn đứng đầu. Mà album thứ nhất của Triệu Thần Thành “đúng lúc” bị đưa ra ngoài, ở các radio lớn truyền ra. Album mới còn chưa có ra, cũng đã “hot” rồi.

Triệu Thần Thành không hề lộ diện, liền không giải thích được gà chó lên trời rồi. Khó tránh khiến người khác nghi ngờ.

“Dừng lại, người kia là bị cá độc hại đầu.” Triệu Thần Thành chống đỡ người nào đó tiếp cận gần mặt của cô, mắt tự nhiên ho khan một tiếng, tự mình trở lại chỗ ngồi.

Lần nữa bắt đầu thu, đề tài từ Triệu Thần Thành “Cầu xin quy tắc ngầm” tin đồn bắt đầu, nhưng vấn đề lại chỉ hướng về phía Diêm Nguyệt. Từ khi Diêm Nguyệt bước vào giới giải trí tới nay, xi căng đàn không ngừng, cái nào cũng mang một ít màu sắc. Bị hỏi nhiều hơn, tự nhiên cũng có một bộ phương pháp đối đáp. Nhưng cái này không đại biểu trong lòng cô ta không có chút ý tưởng.

“Cô đối với quy tắc ngầm có ý kiến gì không?” “Cô có bị nói qua loại yêu cầu này sao?” “Làm sao mới có thể được công ty coi trọng?” Câu hỏi liên tiếp vây quanh đề tài nhạy cảm, Triệu Thần Thành tin tưởng, nếu như không phải là có nhiệm vụ giới thiệu phim mới, Diêm Nguyệt nhất định sẽ rời đi ngay. Một bên Triệu Thần Thành chỉ có thể im lặng nhìn trời, lần này cô cũng không thể trả lời gì về quy tắc ngầm như dự đoán. Cho nên, Diêm Nguyệt cũng cô có kết quả này, xem ra là đã định sẵn rồi.

Thật là muốn uống sữa tươi, Triệu Thần Thành nhìn chăm chăm giày cao gót trên chân mình, chán nản nghĩ.

Quả nhiên tiết mục thu xong, Diêm Nguyệt liền vội vã rời đi cũng không kịp kí tên cho khán giả. Ngược lại Triệu Thần Thành, bị mấy cô gái nhỏ quần lấy vừa ký tên vừa chụp hình, mất một khoảng thời gian. Cùng phụ tá Miêu Miêu đi ra đại sảnh, Triệu Thần Thành liền đem giày cao gót trên chân mình ném cho Miêu Miêu, đòi lại flip-flops*(đép á).

“Erin, như cô như vậy bị ký giả thấy được thì không tốt lắm đâu.” Miêu Miêu ở phía sau xách theo giày, hai mắt thật to giúp Triệu Thần Thành nhìn xung quanh, rất là thấp thòm. Miêu Miêu một năm trước cùng nhau đi theo người đại diện Tom đến nơi này với Triệu Thần Thành, lá gan của cô ta cực nhỏ, nhưng làm việc tỉ mỉ, suy tính chu đáo, hoàn toàn ngược lại tính tình của Triệu Thần Thành.

Triệu Thần Thành ôm chăm sóc dáng nhỏ thấp mang theo kính đen. Miêu Miêu, tựa đầu vào trong ngực của cô ta nói: “Miêu Miêu, cô bị Tom chuyên chế phía dưới quá lâu rồi, suy nghĩ cũng khô khan rồi. Cô xem tôi đây một thân hợp với chân mang dép, tuyệt đối là kiểu Âu Mỹ.”

Miêu Miêu còn chưa có mở miệng cãi lại, hai người đi ra cửa lớn liền bị một chiếc xe thể thao chặn lại. Mặt trời chói chang phía dưới chiếc xe hở mũi màu đen được ưa chuộng hiện nay, chỗ tài xế ngồi có một người đàn ông mang kính mát, khóe môi nhếch lên phách lối lại mê người.

“Triệu Thần Thành, đi, tôi dẫn cô đi ăn cơm.”

Triệu Thần Thành liếc qua người đàn ông một cái, gơ lên tay của Miêu Miêu, trả lời: “Công ty có xe.”

“Tôi có mang sữa tươi.” Người đàn ông lấy ra một hộp sữa bò, nụ cười lại tăng thêm mấy phần: “Mới vừa mua, còn lạnh.”

Một giây kế tiếp, Triệu Thần Thành liền nhảy vào xe, cầm hộp sữa bò “Bùm” đem ống hút đâm vào.

Cứ như vậy, trước mặt Miêu Miêu một hồi bụi đất tung bay, Triệu Thần Thành liền bị một hộp sữa lừa gạt đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 3.1

Giữa mùa hạ, vào giữa trưa, mặt trời treo trên đỉnh đầu, ngay cả gió thổi tới cũng nóng. Sữa bò lạnh uống xuống bụng, còn không giải được nhiệt, Triệu Thần Thành ra mồ hôi một tầng lại một tầng. Nhưng người đàn ông bên cạnh còn khí định thần nhân lái xe, nhẹ nhàng khoan khoái thậm chí không có một chút mồ hôi.

“Thẩm Mục, ban ngày anh không có công việc à, sao có thể rảnh rỗi mang xe hở mũi chạy khắp nơi.” Triệu Thần Thành kéo cổ áo của mình lấy tay quạt gió: “Nóng quá.”

“Vốn là ở thành phố Y nói chuyện làm ăn, nghe nói em cầu xin quy tắc ngầm, nên trở về.”

“Chỉ là tin tức mà thôi.”

“Vậy có muốn anh lại giúp em hay không?” Giọng của Thẩm Mục mang theo chế nhạo nói.

Triệu Thần Thành ngậm ống hút, trên đầu đột nhiên sáng lên một bóng đèn thật to: “Không bằng đi ăn cơm chiên đi.”

Thẩm Mực giống như là thói quen, bỏ qua cho cô như vậy mà không có suy nghĩ gì, chỉ ừ một tiếng.

Một đường chạy nhanh đến thành phố S nổi danh nhất là buôn bán vòng tròn, Thẩm Mực đem xe vào ga ra tầng ngầm. Sau khi vào thang máy, anh gỡ xuống mắt kính, nhấn nút đến lầu sáu, Triệu Thần Thành đứng ở bên người anh, dựa vào vách tường bên trong thang máy đáng vẻ rất an tĩnh.

Thang máy ngừng thì vô số người tiến vào cũng không nhìn anh. Tuy nói là ở trên thương trường, cùng mình tình qua lại tỷ lệ không nhỏ, nhưng chung quy vẫn là có ánh mắt mê mẩn bay tới trên người hai người. Về phần nội tâm bọn họ đánh giá những gì, cũng không thể biết được.

Hôm nay Triệu Thần Thành bởi vừa mới ở studio về, khí thế nổi bật, mà dù sao cũng chỉ là một ca sĩ nhỏ nhỏ. Mà Thẩm Mực bên cạnh, lại là một cực phẩm. Vóc dáng rất cao, tỷ lệ phối hợp cân đối, vóc người cho dù là người mẫu đều không thể sánh ngang với anh. Áo sơ mi cắt may tỉ mỉ, quần tây nhẹ nhàn, khi phối hợp lại quý khí mười phần. Cố tình anh lại có một đôi mắt hẹp dài, thật sự rất mê người.

Tom có nói qua, người sinh ra đã được trời ưu ái, đời trước đều là thiên sứ gây cảnh. Vì vậy Triệu Thần Thành đột nhiên mở miệng:

“Thẩm Mực, tại sao không đến nhà anh, anh làm cơm chiều tương đối ăn ngon.” Trong giọng nói của cô tràn đầy vô tội, âm lượng vừa phải, vừa đủ để cho người trong thang máy đều nghe được.

Cái tên Thẩm Mực này, trong mắt cô thấy anh thật bình thường, nhưng không có nghĩa là danh tiếng của anh nhỏ, anh là Nhị thiếu gia của Trầm gia, lại làm thủ tịch tập đoàn Trần thị. Triệu Thần Thành so sánh anh với mặt đường, vô luận đặt ở đâu cũng sẽ có một đám ruồi muỗi bu lại, mười phần họa thủy.

Thẩm Mực nghe vậy nghiêng người nâng lên khóe môi, trong phút chốc hơi thở phách lối toàn bộ đều tản ra, thậm chí Triệu Thần hành có thể nhìn thấy trong thang máy có một tia phân hồng bay lơ lửng trên không trung.

“Khó có chuyện em nhớ kỹ như vậy. Buổi tối sẽ làm cho em ăn.” Dứt lời anh còn thân mật hơn ôm vai cô. Những tia sáng màu hồng kia bay lượn trong không khí, chỉ trong nháy mắt đã tan thành mảnh nhỏ.

Nhưng nụ cười trên mặt Triệu Thần Thành, đột nhiên có chút lạnh. Bởi vì tay Thẩm Mực thật lạnh, quá mức lạnh lẽo.

Ra khỏi thang máy, Triệu Thần Thành một tay kéo Thẩm Mực nhanh chóng đi về phía lối thoát hiểm. Kéo lối thoát hiểm ra đi vào, Triệu Thần Thành ấn Thẩm Mực ở trên tường.

“Hơi sức đúng là thật lớn.” Thẩm Mực cười khẽ, nhưng lại giữ chặt cánh tay đang muốn dò trán anh của Triệu Thần Thành.

“Thẩm Mực, anh có phải hay không đang sốt hay không?” Triệu Thần Thành nghiêm mặt.

“Ngã bệnh còn ra ngoài giúp em diễn trò, giúp giúp em xào* tin tức, có phải rất cảm động hay không? Nếu nhanh tối nay là có thể đăng báo rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 3: TT

Triệu Thần Thành liếc anh một cái: “Tôi xem anh là túng dụng không có tiết chế, mới có thể ngã bệnh. Cho nên, anh bây giờ nên đi ngủ.”

Mặc dù Triệu Thần Thành trừng lớn mắt bộ dáng uy hiếp, Thẩm Mực vẫn còn giống như đang xem đứa bé nhìn cô, trêu chọc nói: “Cầm tiền lương của Trần thị, tất nhiên phải bán mạng vì Trần thị.”

Triệu Thần Thành cảm giác mình quả thực là đang “Đàn Gậy Tai Trâu”, vì vậy không nói thêm gì nữa, dắt anh chạy thẳng tới ga ra tầng ngầm. Mà Thẩm Mực lại mặc cho cô nắm tay của mình, nhắm mắt đi theo phía sau, tầm mắt rơi vào nơi hai người đang nắm lấy tay.

Chờ Triệu Thần thành đem xe dừng ở nhà để xe của Thẩm Mực, cô đã giống như là vừa mới được vớt ra từ trong nước. Cho nên, không thể vì ham một hộp sữa mà tổn thất mất bữa cơm trưa, đây là bài học cực lớn. Cô nhất định phải bắt Thẩm Mực đưa cho cô hai thùng sữa tươi thật lớn mới xong chuyện.

Hai người vào phòng, Triệu Thần Thành liền nhắc điện thoại nhà của Thẩm Mực lên gọi đồ ăn ở ngoài. Thẩm Mực nhìn cô đang đối hoa mắt, lại còn bộ dáng mờ hồ chây rông rông, liền lấy hộp điều khiển ti vi muốn mở điều hòa lên.

“Ăn cơm xong mới trở về, tôi lại không yếu ớt, không cần đâu.”

Triệu Thần thành nghe vậy quay lại nhìn anh, lại chú ý tới điều khiển ti vi trong tay anh, vì vậy chạy tới đoạt lấy: “Anh phát sốt còn mở máy lạnh làm gì.”

Thẩm Mục nhìn về mặt khăn trang của cô, hỏi: “Làm như vậy, là sợ anh chết sao?”

Triệu Thần Thành giống như là bị người đâm lên cái đuôi, cảnh giác hỏi ngược lại: “Thẩm Mục, anh đang nói cái gì?”

Anh nghĩ nói: Triệu Thần Thành, đã ba năm, em nên nhìn về phía trước rồi. Nhưng Thẩm Mục chống lại hai mắt của cô, cuối cùng vẫn nuốt lời vừa rồi trở về, xoay mặt nói:

“Không có gì. Theo lời em nói, anh là gặp họa do trời, cho nên em không cần quá lo lắng.”

Triệu Thần Thành trong phút chốc buông lỏng xuống, bấu môi, để cái điều khiển tivi xuống đi tới phòng bếp, mở tủ lạnh ra quả nhiên có vài hộp sữa tươi. Cô vui vẻ lấy ra, đôm đốp đôm đốp đi trở về phòng khách, thấy Thẩm Mục đã ngồi nhắm mắt nghỉ ngơi.

Triệu Thần Thành ngồi xếp bằng đến trên ghế sofa, tập trung hút sữa tươi, hồi lâu, cô “Ủy” một tiếng.

“Hà?”

“Thẩm Mục, anh không có nói chuyện. Tôi rất sợ.” Hộp sữa bỏ ở trong tay, lạnh như băng, kết lại một tảng nước lạnh.

“Tôi biết rồi.”

“Cũng không cần ngồi máy bay, rất nguy hiểm.”

“.....”

“Trầm Mục?”

“Anh ngủ thiếp đi à.”

Triệu Thần Thành bắt mắt hí hí mắt, lại chỉ có thể ưỡ ưỡ tiếp tục uống sữa tươi, không quấy rầy Thẩm Mục nữa. Có lẽ có lúc, cô phản ứng quá mức.

Ăn đồ ăn mua ở ngoài, giám sát nhìn chằm chằm Trầm Mục uống thuốc rồi ngủ, Triệu Thần Thành vừa muốn nghỉ ngơi một lát, liền nhận được điện thoại của Tom. Triệu Thần Thành không dám để máy vào tai, mà là lấy điện thoại đưa ra thật xa, quả nhiên trong ống nghe truyền đến một tiếng rống to “Triệu Thần Thành! Cô lại muốn chơi đùa cái gì nữa hả!”

Triệu Thần Thành để điện thoại thật xa mà kêu lên với cái điện thoại: “Tom, không cần hét vào điện thoại đi động như vậy, điện thoại đi động không thể chống thấm nước ~”

“Một tiếng sau đến công ty cho tôi.” Tom ném xuống một câu, sau đó liền treo điện thoại.

Vì vậy Triệu Thần Thành để Trầm Mục, liền lấy chìa khóa xe của anh đi đến nhà để xe, đem chiếc bảo bối Land Rover của anh đi ra ngoài. Lái xe, nhất là không tốn tiền mà còn có thể lái xe tốt, sẽ làm cho tâm tình mình vui vẻ, Triệu Thần Thành một đường ngâm nga một ca khúc, đạp chân ga chạy thật nhanh trên đường.

Đến cửa công ty, cô liền ngừng lại, thắng xe cực kỳ chói tai. Người gác cổng thấy quen nên cũng không trách, vẫn như cũ bình tĩnh chào một tiếng “Triệu tiểu thư”.

Tom vội vã bắt Triệu Thần Thành trở lại, trừ muốn còng tay cô hỏi cô có phải nửa đường bị người bắt cóc đi hùa không, thông báo cho cô một tin gấp, muốn tối mai cô tham gia tiệc rượu của người đầu tư phim lâm chủ.

Triệu Thần Thành buồn bực, mặc dù có Tom giúp cô, Triệu Thần Thành cũng từng đóng một vài vai phụ trong phim, nhưng lại chưa từng thật sự muốn Triệu Thần Thành tiến quân vào giới điện ảnh. Huống chi album mới sắp tới, đến lúc đó muốn tuyên truyền khắp nơi, có nơi nào đi diễn mà diễn viên có thể nói đôi câu liền có thể một đao chém chết người qua đường giáp.

“Muốn cô đi đến tiệc rượu, tất nhiên không phải là vì vai phụ. Nếu cô biểu hiện tốt, tối thiểu cũng là vai chính thứ hai.” Tom khó có được kiên nhẫn giải thích.

“Đây cũng quá đột nhiên đi, Tom không phải anh thường không có tính toán người khác à, ôi chao.”

Tom nhìn về phía Triệu Thần Thành, nói một cách đầy ẩn ý:

“Là Tưởng tổng, để cho cô lấy hân thân phận bạn gái của hắn cùng nhau đến bữa tiệc.”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Chương 4.1

Lúc bị Tường Lạc Sanh bắt gặp, Triệu Thần Thành mặc một bộ lễ phục vienf tơ màu trắng ở trên sô pha trông phòng nghỉ ngơi của bữa tiệc bùng cái mâm ăn đồ hải, cho nên khi nghe được một giọng nói lạnh lẽo kêu “Triệu Thần thành” thì một miếng bánh ngọt liền nghẹn ở trong cổ họng.

Thật vất vả mới nuốt xuống bánh ngọt, lúc Triệu Thần Thành ngẩng đầu lên, hai mắt đẫm lệ, vừa thấy đã thương.

“Tường tổng.”

“Triệu Thần Thành, sao cô lại không có một chút tiến bộ.”

Tường Lạc Sanh một thân tây trang, khéo léo sang trọng, vẫn như cũ lạnh nhạt. Hắn nhìn khốc miệng Triệu Thần Thành lưu lại vết bọ, cau mày: “Đứng lên.”

Triệu Thần Thành còn chưa có hiểu ý, cái mâm trong tay cô liền bị lấy đi đổi thành khăn ăn, ở trong ánh mắt người đàn ông cô không vui lau miệng, trong lòng lại oán thăm, cô còn chưa có ăn no.

Tường Lạc Sanh giờ cánh tay lên, Triệu Thần Thành nhũu mày rút ra, rốt cuộc vẫn thức thời đi đến bên cạnh anh. Người đàn ông này mặc tây trang thật lạnh, chạm vào trên da Triệu Thần Thành, để cho cô lạnh run cả người.

Tường Lạc Sanh mang theo cô đi tới chỗ chủ nhân bữa tiệc. Tuy chỉ cách nhau hơn mười bước, lại làm cho Triệu Thần Thành có loại cảm giác như Hoàng đế mang theo sủng phi đi dạo phố, các loại ánh mắt hoặc tìm tòi nghiên cứu hoặc ghen tỵ hoặc hâm mộ rồi rít bắn về phía cô, đem cô đâm thành cái tổ ong vô vè. Bạn gái Tường Lạc Sanh, không dễ làm thật không dễ làm.

Mặt mũi Triệu Thần Thành ở nơi này thật lớn, lần đầu công diễn liền do tầng cao của O&C diu đất, người ngoài xem vào tự nhiên suy nghĩ khá sâu. Hướng chi, đêm đó tại chỗ đó cũng có Kỳ Hạ chuyên trách diễn viên của O&C, Triệu Thần Thành đảo qua liền bắt gặp ánh mắt oán độc của một nữ diễn viên cùng công ty, cùng hào quang ngọc nữ của cô ta rất là không hợp.

Chỉ là phần lớn ý định của Triệu Thần Thành đều đặt ở trên đường đi, mang giày cao gót tám cm, cô thật sự không hy vọng vừa thất thần mà té thành một dạng chó ăn cứt.

“Kiều tổng.”

“Ồ, Tường tổng, đã lâu không gặp. Gần đây vẫn thuận lợi chứ.”

“Tất cả đều tốt. Sau này vẫn còn muốn Kiều tổng tiếp tục ủng hộ.”

“Đâu có đâu có, Tường tổng quá khiêm tốn.”

Triệu Thần Thành ở một bên nghe Tường Lạc Sanh hô “Kiều tổng” với “Tường tổng”, buồn ngủ không chịu nổi. Đầu năm nay chữ lót ‘tổng’ quá nhiều, một khối gạch ném bay tới tùy tiện tiện là có thể đập chết vài cái.

“Đây là Triệu Thần Thành, hiện tại là ca sĩ có năng lực của O&C.”

Tường Lạc Sanh gọi đề tài, lúc này mới kéo suy nghĩ Triệu Thần Thành về. “Ngài khỏe chứ.” Cô đưa tay cười yếu ớt, ánh mắt tiến lên đối diện Kiều tổng tai to mặt lớn.

“Triệu tiểu thư khỏe.” Một đôi tay đầy đặn của đôi phương trong nháy mắt liền nắm lấy tay Triệu Thần Thành, khi đang nói chuyện cười ra hai hàm răng trắng, trên răng cửa có ánh sáng chột lóe, lúc này muốn học mù đôi mắt của Triệu Thần Thành, đạo này, có vài người đang khám kim cương trên răng!

“Nghe nói Kiều tổng đầu tư phim mới chủ đề khúc, diễn chức nhân viên cũng còn chưa có định đi.”

Rút tay bản thân ra, Triệu Thần Thành nghiêng đầu nhìn về mặt vẫn như cũ của Tường Lạc Sanh tiếp tục nói chuyện, không thể không bội phục cái năng lực giả mù sa mưa của hắn.

Kiều tổng nhìn lướt qua Triệu Thần Thành, giống như là đã hiểu rõ: “Đúng rồi đúng rồi. Chỉ là, tôi thấy Triệu tiểu thư cũng có thể thử một chút xem sao.” Dứt lời cầm lấy sâm banh trên khay của phục vụ đưa cho Triệu Thần Thành: “Hy vọng có thể có cơ hội hợp tác cùng Triệu tiểu thư.”

Triệu Thần Thành nhìn Tường Lạc Sanh nhờ giúp đỡ, nhưng thấy hắn cũng không có ý định ngăn trở, cô cũng chỉ có thể nhắm mắt nhận lấy, uống một hớp, trên mặt cười làm lành, trong lòng lệ rơi đầy mặt, cô hi vọng rượu của mình uống có thể khá hơn một chút.

O&C là dẫn đầu là công ty giải trí, Tường Lạc Sanh nói một câu, cái này so với Triệu Thần Thành nói đến ba ngày ba đêm còn chưa chắc đã có tác dụng. Ngoan ngoãn đi theo Tường Lạc Sanh đi dạo nửa vòng lớn ở bữa tiệc, nhận người, tối nay cô đã sớm hoàn thành vượt mức, cuối cùng có thể cảm thấy an ủi trên mặt đất chỉ linh* của Tom(k hiu lăm ai pít chỉ mik zs)

Chỉ là, lúc nói chuyện một vài câu, Triệu Thần Thành cũng uống không ít rượu. Tuy chỉ có 3 cốc sâm banh, nhưng Triệu Thần Thành lại cảm thấy thần kinh não nhảy lên thỉnh thỉnh, máu cũng tăng nhanh tốc độ lưu thông, cô cảm thấy, cô muốn ngã xuống rồi.

Mà Tường Lạc Sanh phát hiện sự khác thường của cô là khi gặp đạo diễn của Tân Duệ_Từ Đạo. Hắn cứ theo lẽ thường giới thiệu một chút về Từ Đạo, Từ Đạo cũng khách khí đưa tay ra bắt tay với Triệu Thần Thành, nhưng người phụ nữ này lại nửa ngày không có phản ứng.

Tường Lạc Sanh bắt mắt rỏ lông mày xuống, lại thấy ánh mắt Triệu Thần Thành thể nhưng lại nhìn chăm chăm trên đôi mắt trắng như tuyết của bạn gái Từ Đạo, chỉ thiếu chút nữa là chảy nước dãi rồi. Minh Tinh hình như cũng chú ý tới ánh mắt trần trụi này, mắt tự nhiên hướng sau lưng Từ Đạo dời đi.

Trước mắt Triệu Thần Thành một mảnh trắng xóa bị quần Tây ngăn trở, phút chốc cũng không vui trong lòng rồi, sau khi nâng mắt, cô không nhìn thẳng tay của Từ Đạo ở giữa không trung, ngược lại mở miệng nói:

“Mỹ nữ, cô tên là gì?” Sắc mặt Triệu Thần Thành trở nên hồng, giọng nói không giống thường ngày, ngược lại lại như muốn chảy ra nước miếng, cợt nhả cực kì, cô chấp nhát ly rượu gạt một cái: “Mời anh một ly.” Sau đó ngửa đầu liền uống hơn nửa ly rượu trong ly, cuối cùng vẫn không quên liếm môi một cái.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Chương 4.2

Mặt của Minh Tinh soạt một cái liền đỏ, Giới Giải Trí ngư luôn hỗn tạp là không có lỗi, nhưng lần đầu tiên bị một người phụ nữ ở trước mặt mọi người đùa giỡn, thật đúng là lần đầu gặp. Mà từ lời nói sâu xa đòi mắt đến trên mặt Tường Lạc Sanh, mặt của Tường Lạc Sanh đen thui.

“Vậy để lần sau tán gẫu tiếp thôi.” Tường Lạc Sanh bỏ lại một câu nói, liền xách Triệu Thần Thành đi ra ngoài, mà Triệu Thần Thành trước khi đi vẫn không quên nghiêng đầu sang chỗ khác đối với tiểu Minh Tinh ném mị nhãn: “Mỹ nữ ~ lần sau gặp lại.”

Triệu Thần Thành hiển nhiên đánh giá cao từ lượng của chính mình. Đang lúc dọc theo đường đi Tường Lạc Sanh mang cô ra hội trường, cô đã hướng bên trong phòng của bữa tiệc bán mười cái mị nhãn cùng cười duyên “Trai đẹp” “Mỹ nữ” một xấp từ trong miệng gọi ra.

Chờ Tường Lạc Sanh xách cô đến chiếc xe Lincoln, mặt của hắn đã từ màu đen chuyển thành xanh lá, mà Triệu Thần Thành lại càng ngày càng hưng phấn.

“Nha, Tường tổng, mặt của anh tại sao lại xanh như vậy?” Triệu Thần Thành bên cạnh nói, hai cái tay còn không an phận xoa nắn ở trên mặt Tường Lạc Sanh, một nửa người dính vào trên người Tường Lạc Sanh, áp ứng khiến người ta tức chết.

Ánh mắt Triệu Thần Thành trong suốt, đọc rõ từng chữ, thể nhưng hai chân của nóng hổi và cùng giọng nói run run tiết lộ cô đang say đến bất tỉnh nhân sự rồi.

Tường Lạc Sanh đánh rơi tay của cô, ra lệnh cưỡng chế cô ngồi xong. Cô lúc này mới ngoan ngoãn ngồi ở ghế sau được một lát, nhưng chỉ được một lát, cô liền đứng dậy lao đảo úp sấp trước mặt tấm ngăn trong buồng lái trong suốt, hướng về phía tài xế kêu: “Chú đẹp trai ~” hiệu quả cách âm của tấm ngăn không tệ, nhưng tài xế vẫn là bị cái giọng nói kiều mị này làm run chân, chân đạp thắng dừng lại ngay lập tức. Triệu Thần Thành không hề phòng bị, mặt cùng tấm ngăn liền tiếp xúc thân mật với nhau, hốt hoảng, ngã xuống ở trong xe.

“Kéo tấm ngăn lên.” Tường Lạc Sanh trầm giọng phân phó, vì vậy tấm ngăn màu đen hoàn toàn tách rời ra khỏi buồng lái cùng phần sau.

Nhưng Triệu Thần Thành hiển nhiên không có cảm nhận được suýt tý nữa té ngã bên trong xe lần nữa, cô giùng giàng bò dậy, nhưng chân vừa mới chạm đất, lại ngã trở về. Nhục chí rống lên một tiếng, sau đó Triệu Thần Thành còi giấy cao gót ra, lục lọi tìm được cái nút mở cửa sổ, giờ tay phải đem giấy cao gót ném ra ngoài.

Mặt của Tường Lạc Sanh đã không biết nên biến thành màu gì mới phải, hắn bước tới một tay đoạt lấy giày trong tay cô, một cái tay khác ghì chặt cô ăn cô ngồi ở trên ghế sofa: “Triệu Thần Thành, cô an tĩnh một chút.”

Khuôn mặt của người đàn ông chỉ cách mặt Triệu Thần Thành khoảng 5 cm, đôi mắt đẹp liền nhìn thẳng Triệu Thần Thành, tay của hắn thật lạnh, thon dài có lực, ở trên ôm eo cô rất là thoải mái. Triệu Thần Thành không khỏi đem ánh mắt chuyển qua lên trên môi của anh, thật mỏng, nộn nộn, cô nuốt nước miếng một cái, nhìn qua, thật ngon miệng.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 5

Triệu Thần Thành xốc xếch nằm ở trên ghế sofa, để chân trần, bấp đùi rúc vào trong lễ phục. Mà Tường Lạc Sanh một tay xách cô, nửa người trên cơ hồ đều dán ở trên người cô, cô hít thở hẳn đều có thể cảm thụ được rõ ràng. Cổ tình mặt của Triệu Thần Thành đỏ bừng vì say rượu, dùng ánh mắt khao khát nhìn chăm chú vào đôi môi của Tường Lạc Sanh.

Cảnh tượng lần này, để cho Tường tổng tự chủ rất tốt cũng cảm thấy hô hấp không ổn định.

Đây quả thực là bức người phạm tội, giống như là một giây kế tiếp sẽ lau súng cướp cò!

Mà đang lúc ánh mắt của Tường Lạc Sanh đầy tơ máu, ánh mắt của Triệu Thần Thành cũng đang phát sáng, đôi khát khó nhịn, trong óc nổi lên lừng nghĩ muốn làm thế nào để khối thịt này ở trên người ăn sạch sẽ —— hầm cách thủy, luộc chân giò heo, nướng thịt ba chỉ, nổ thịt sườn. . . . . Có thể tới nướng toàn bộ heo, Triệu Thần Thành hơi hít mất lại, giống như người thấy mùi thơm trong không khí.

Cô khép nửa mắt, mang theo hơi nước, thuần túy dụ hoặc, sau đó. . . . .”Cô lỗ cô lỗ. . . . .”

Dạ dày Triệu Thần Thành phát ra một tiếng rên rỉ đói bụng, tiếp đó lại là một tiếng”Cô lỗ cô lỗ. . . . .”

Giống như là tạc lên đầu Tường Lạc Sanh một chậu nước lạnh, hẳn quặm mặt lại đứng dậy, ném Triệu Thần Thành ở nơi đó tự đi trở về. Triệu Thần Thành đói bụng đến khó chịu, mắt thấy khối thịt lớn như vậy muốn bay đi, theo bản năng liền đưa tay bắt lại. (Hix khối thịt lớn như vậy~~~~~)

“Không được đi, tôi muốn ăn thịt. . . . .” Triệu Thần Thành bất lấy tay áo của Tường Lạc Sanh nhìn mặt rất thâm tình.

“Triệu Thần Thành.”

Giọng nói của anh đã rớt phá dưới 30 độ, ánh mắt giống như là muốn lăng trì cô, Triệu Thần Thành tuy say rượu nhưng rất thức thời ngoan ngoãn buông tay, co đến trong góc ôm lấy cái dạ dày.

Một đường không nói lời nào, Triệu Thần Thành đứng an tĩnh ở trong góc vẽ vòng tròn.

Tường Lạc Sanh ngồi ở ghế sau, nhìn lướt qua nhìn người phụ nữ cách đó không xa đang co rút thành một cục, phiền não cuốn đều ống tay áo, lại buông lỏng cả vật một chút. Cuối cùng vẫn cảm điện thoại di động lên gọi điện thoại về nhà.

“Thím Lưu, chuẩn bị bữa ăn khuya.” Hẳn dừng một chút, thêm vào nói: “Cho ba người ăn.”

Thang máy dành riêng đi lên tầng chót, mở cửa, thím Lưu đã chờ trước cửa, ngày trước bà là quản gia cũ tại nhà họ Tường, sau khi Tường Lạc Sanh sống một mình, bà liền theo Tường Lạc Sanh đến xử lý cuộc sống thường ngày. Thím Lưu đã hơn 50 tuổi, tóc đã hơi bạc, cuốn cuốn giống như một khóa súp lơ, thân hình phát phúc*, nhưng trang điểm lại rất nhẹ nhàng khoan khoái, hòa ái dễ gần. (*mập mạp ý)

Bà như thường lệ mà nhận lấy tây trang từ tay trái của Tường Lạc Sanh, chuẩn bị treo xong, tầm mắt lại dừng lại ở trên cánh tay phải đang xách một vật thể, không sai, vật thể đó chính là Triệu Thần Thành đã đói mà trở thành động vật không xương.

“Oa.” Thím Lưu đứng thẳng người, đây là lần thứ hai thiếu gia mang phụ nữ về nhà, trong mắt lóe lên ánh sáng: “Vị tiểu thư này cũng là nhật được ở trên đường sao?”

Khỏe môi Tường Lạc Sanh vừa kéo: “Đã chuẩn bị ba phần ăn chưa?”

“Đều chuẩn bị xong.” Thím Lưu nghiêng người kéo cửa ra, mùi thơm của thức ăn phút chốc tản ra bên ngoài.

Một giây kế tiếp, cánh tay Tường Lạc Sanh chợt nhẹ, Triệu Thần Thành nâng người lên, lỗ mũi lại không ngừng hít, sau đó chủ động men theo mùi thơm đi vào phòng trong.

Thím Lưu bị hành động bất thình lình này của cô làm hoảng sợ, Tường Lạc Sanh giải thích: “Cô ấy đang say.” Dứt lời liền theo Triệu Thần Thành vào phòng ăn. Thím Lưu từ trong túi tiền lấy kính lão ra đeo lên, lần trước thiếu gia mang một cô gái trở lại đã là chuyện hơn một năm trước rồi. Hôm nay có thể nhìn thấy một cô gái khác, nhất định phải nhìn rõ ràng một chút đây là một cô gái nhỏ xinh đẹp như thế nào!

Trong phòng ăn, Triệu Thần Thành ngồi ở trên ghế, trên bàn để bánh kem, canh trái cây, cháo sinh cốt, mận cùng đĩa nhỏ tinh sảo. Cô cầm cái muỗng từng ngụm đưa vào trong miệng, mặc dù đầu lưỡi đã không còn cảm giác gì, nhưng dạ dày từ từ bị lấp đầy, cảm giác này hạnh phúc khiến cho cô lại nheo mắt lại lần nữa. Tường Lạc Sanh ngồi đối diện cô, nhìn cô, không nói một lời.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 5 (Tiếp theo)

“Vị tiểu thư này. . . . .” Chẳng biết đi Lư xuất hiện bên cạnh Tường Lạc Sanh từ lúc nào: “Dáng vẻ thật giống lần trước. . . . . cậu nhặt về một. . . . .” Tay đi Lư giữ mắt kiếng, người gần như muốn đi tới trước mặt Triệu Thần Thành.

Triệu Thần Thành giải quyết hết phần ăn của ba người, thỏa mãn đặt muỗng xuống, ngẩng lên nhìn vào gương mặt phóng đại đi Lư, cô quay đầu đi, cảm thấy sao lại quen mắt như vậy.

“Đi Lư, dọn đồ đi.” Tường Lạc Sanh không kiên nhẫn nói.

Triệu Thần Thành đột nhiên bị đánh thức, rất vui vẻ ngẩng mặt lên nhìn đi Lư: “Bà ngoại Lư!” Cô bước hai bước đến gần hai bước “Bà ngoại thật đẹp ~”

Đi Lư cũng rất kích động nói: “Quả nhiên là cô!” Bà ngoại Lư chính là biệt danh Triệu Thần Thành đặt cho bà.

Tường Lạc Sanh vỗ trán, anh lặng lẽ đứng dậy, đi về phòng ngủ chính. Đêm hôm đó, đi Lư dụ dỗ con sâu rượu Triệu Thần Thành tắm rửa rồi đi ngủ, mãi cho đến rạng sáng mới yên tĩnh. Làm cho Tường Lạc Sanh nằm mơ cũng thấy Triệu Thần Thành đập nhà của anh.

Khi ban ngày đè ép đêm tối, một ngày mới lại bắt đầu.

“Em gái Triệu, điện thoại của cô, gọi rất nhiều lần.” Một loạt âm thanh tút tút không ngừng vang lên bên cạnh Triệu Thần Thành, vì vậy cô nhắm hai mắt vờ tay cầm điện thoại di động, nổi máy ——”Triệu Thần Thành! Tôi đã ở dưới lầu nhà cô chờ hai phút rồi! Mau xuống đây cho tôi! Lập tức! Lập tức!”

Giọng nói của Tom phá vỡ buổi sáng tươi đẹp, Triệu Thần Thành đóng điện thoại di động lại, chậm rãi mở mắt. Nhưng xuất hiện trước mắt cô là một trần nhà theo phong cách Châu Âu, cùng với gương mặt một người phụ nữ phóng to!

“Cô tỉnh rồi.” Người nọ cười với cô.

“Bà. . . . . Tôi. . . . .”

“Không nhớ sao? Tôi là đi Lư, bà ngoại Lư, người giúp việc nhà tổng giám đốc Tường. Ngày hôm qua cô uống say, tổng giám đốc Tường đưa cô về. Hơn một năm không thấy, cô lại xinh đẹp hơn.” Giọng nói của đi Lư trở nên nhỏ lại, ném cho Triệu Thần Thành một ánh mắt bùng tình hiểu ra: “Cô với thiếu gia nhà chúng tôi, hả?”

Triệu Thần Thành há to miệng, lên tiếng hỏi: “Tổng giám đốc Tường đâu?”

“Đang ăn điểm tâm”

Rửa mặt xong, Triệu Thần Thành đi xuống phòng ăn, Tường Lạc Sanh đã mặc tây trang ngồi an vị ưu nhã ăn điểm tâm. Mà Triệu Thần Thành, đi chân không mặc bộ quần áo cở cực kì to của đi Lư, cúi đầu nhìn cháo trong chén, nhức đầu.

Không có sữa tươi, tâm tình Triệu Thần Thành rất phiền não.

Trí nhớ của cô dừng ở việc uống hai ba ly champagne rồi bị đứt đoạn, nghĩ nữa cũng vô dụng. Coi như tối hôm qua cô say đến bất tỉnh nhân sự, Tường Lạc Sanh chỉ cần gọi điện thoại cho Tom hoặc bất kỳ nhân viên nào ở công ty, là có thể đưa cô về nhà. Nhưng anh vẫn đưa cô về đây, làm như vậy là rất nguy hiểm, có thể sẽ gây ra phiền toái cho bọn họ. Cô ghét thái độ tham gia vào những chuyện không liên quan này của Tường Lạc Sanh vừa nghĩ tới chút nữa bảo Tom đến đây đón cô như thế này, cảm xúc của Triệu Thần Thành càng xuống thấp.

Tường Lạc Sanh nhíu mày nhìn thấy Triệu Thần Thành mặc một chiếc áo lón trên người, cau mày nói với đi Lư: “Không phải những quần áo cô ấy mặc năm ngoái đều ở phòng chứa đồ sao?”

Đi Lư đeo tạp dề đứng một bên vỗ tay một cái, trên đầu xuất hiện một cái bóng đèn to: “A A, tôi già nên hồ đồ rồi, vẫn là thiếu gia có trí nhớ tốt. Tôi sẽ đi lấy.” Đi Lư nói xong kéo dép lê lệt xệt đi ra ngoài.

Khóc mất Triệu Thần Thành giựt giựt, cúi đầu bói trứng gà tươi.--> chiền

Một năm trước cũng không xảy ra chuyện lớn gì, chẳng qua là trong ngày mưa Triệu Thần Thành được Tường Lạc Sanh nhặt mạng về nhà, cho ăn uống gần hơn nửa tháng, mà Triệu Thần Thành đợi thời tiết tốt hơn liền khôi phục lại tinh thần, lập tức ngựa không ngừng vút vô không cần đánh mà chạy trốn. Chỉ thế thôi, chỉ thế thôi.

“Đợi một lát nữa sẽ có người đưa sữa tới.”

“Tổng giám đốc Tường, hình như anh rất tức giận, ha ha ha. Tối hôm qua tôi uống say ở nhờ nhà anh, thật sự là quá phiền phức.”

“Thế nào? Chuẩn bị đưa cho tôi một khoản tiền xem như đền ơn?” Mối Tường Lạc Sanh nhíu lên một chút, nâng thành đường cong 30 độ, khóc mất Triệu Thần Thành lại giật giật

Quên nói, lúc trước Triệu Thần Thành vì chứng tỏ mình không phải là ăn uống chùa, vì thế rút từ trong bóp da ra một xấp tiền để lên bàn, sau đó mới yên tâm thoải mái chạy trốn. Sau đó chứng thật, hành động này hoàn toàn đã thương tổn giám đốc Tường – người đàn ông vừa có tiền vừa có tự ái của chúng ta.

Nếu như khi đó Triệu Thần Thành không mù mắt đến nỗi ngay cả ông chủ mình cũng không biết là ai, như vậy nhất định cô sẽ lựa chọn chụp một bộ ảnh cuộc sống của Tường Lạc Sanh, hoặc vơ vét tài sản hoặc bán của cải lấy tiền mặt, cô có thể sau một đêm thành danh, kiếm được một số tiền lớn.

Chuyện cũ không dám nhớ lại, bây giờ Triệu Thần Thành chỉ có thể nâng lên nụ cười 45 độ làm lành: “Đây là sếp đang nói đùa, ha ha ha.” Sau đó không hỏi cái gì nữa, cúi đầu nhìn thức ăn trong mâm, tất cả đều là Tường Lạc Sanh, xiên rồi đưa vào trong miệng hunh hăng cắn một cái, sau đó dùng lực nuốt xuống.

Không đến năm phút đồng hồ, chuông cửa vang lên, Tường Lạc Sanh đứng dậy đi mở cửa. Còn di Lư đang ôm vài cái thùng lao đảo đi tới phòng ăn, Triệu Thần Thành nhanh chóng tới giúp, hai người đặt một chồng thùng xuống. Mặc dù đặt trong thùng giữ đồ, nhưng bởi vì thường xuyên quét dọn nên không có bụi.

Di Lư mở một thùng ra, bên trong là quần áo được sắp xếp chỉnh tề. Di Lư nhìn những thứ đồ này, tiết kiệm chút cũng có thể mặc hết một mùa rồi, nhưng Triệu Thần Thành chỉ ở nơi này nửa tháng mà thôi.

“Cô có thể chọn bất cứ bộ nào để mặc.” Di Lư thả lỏng phần eo của mình, nói: “Cô gái này nói đi là lập tức đi. Ở đây có rất nhiều đồ còn mới, cô còn chưa có mặc qua lần nào đấy.”

Khi Tom cầm hộp sữa đi theo Tường Lạc Sanh vào phòng ăn, nhìn thấy thùng giấy bày đầy dưới đất, bên trong chứa các loại quần áo trong cái thùng gần anh nhất. . . . . Toàn bộ đều là BRA được sắp xếp chỉnh tề, ánh mắt của anh như sắp rơi ra ngoài.

Tường Lạc Sanh nhìn những thứ trên mặt đất, nói với di Lư: “Đưa Triệu Thần Thành vào phòng thay quần áo, nơi này có khách, không tiện lắm.”

Triệu Thần Thành nhìn thấy Tom trong trạng thái si ngốc, đầu cũng có chút không phản ứng kịp, thậm chí quên lời nói của Tường Lạc Sanh đưa tới ý nghĩa khác, thì đã bị di Lư lôi vào phòng.

Cái gì gọi là nơi này có khách, cho nên phải vào phòng thay quần áo?! Chẳng lẽ cô định thay quần áo ở trong phòng ăn? Tom che hai mắt của mình, vấn đề này có chút nghiêm trọng.

Triệu Thần Thành thay quần áo xong, nhận lấy hộp sữa lập tức theo Tom và Tường Lạc Sanh xuống lầu.

Trước khi đi, di Lư nắm tay của cô không ngừng nói: “Em gái Triệu, cô không ở đây trong nhà vắng ngắt, cho nên cô thường đến đây nhé.” Di Lư nói đầy ấp thâm tình, Tom lại che kín hai mắt của mình lần nữa, còn Triệu Thần Thành, khỏe mắt đã co rút không nổi rồi. Chỉ có Tường Lạc Sanh vẫn mặt thản như cũ, bình tĩnh, tự nhiên

Sáng nay Tường Lạc Sanh muốn đi đến công ty để họp, Tom và Triệu Thần Thành giống như thái giám và nha hoàn đứng song song, cung tiễn vị Hoàng đế là anh lên đường bình an. Trong nháy mắt Tường Lạc Sanh cưỡi ngựa biến mất khỏi tầm mắt hai người, Tom đứng thẳng lập tức đưa tay ra.

“Tom, chuyện gì cũng từ từ, chuyện gì cũng từ từ.” Một tay Triệu Thần Thành cầm hộp sữa, một tay giữ tay Tom

“Rốt cuộc cô và Tường Lạc Sanh đã xảy ra chuyện gì?”

“Tôi uống say, anh ta đưa tôi về nhà, chỉ có như vậy.”

Tom nửa tin nửa ngờ nhìn cô.

“Cái này thì có cái gì lạ đâu. Không phải anh nên hài lòng với kết quả này sao? Chúng ta có thể thổi phồng lên tin tức lên.”

“Triệu Thần Thành, lằng xê chỉ có thể giúp đỡ, tôi hi vọng cô dựa vào thực lực của mình.”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 6

Hôm đó chính là ngày thu âm ca khúc chủ đề trong MV “Không Thành”. Nếu muốn ra mắt lần đầu lập tức thành công, chủ đề rất cần thiết. Cho nên vai nam chính trong MV lần này cũng mời người thuộc quyền quản lý của Tom – đàn anh Hạ Thanh.

Hạ Thanh chỉ ra mắt sớm hơn Triệu Thần Thành một năm, nhưng đã là Thiên vương, tham gia cả ba lĩnh vực ca hát điện ảnh và truyền hình, người hâm

mộ đã vượt khỏi phạm vi châu Á hướng đến toàn thế giới. Nghe nói chi phí để anh tham gia quảng cáo đều là bảy con số, hơn nữa bản thân Hạ Thanh là một người cuồng công việc, tiền thu vào mỗi năm dùng đầu ngón tay Triệu Thần Thành cũng không đến hết.

Kịch bản trong “Không Thành” là một câu chuyện đơn giản. Nam và nữ chính cùng lớn lên ở một thành phố, thanh mai trúc mã, nhưng khi trưởng thành, bé trai vì hoài bão gây dựng sự nghiệp cuối cùng rời khỏi thành phố này, để lại cho bé gái là sự đợi chờ trong vô vọng.

Dựa theo phần giai điệu buồn của bài hát mà làm nên một kết thúc bi thảm cho kịch bản. Dựa theo nguyên tác mà Tiểu L đã hướng dẫn cho Triệu Thần Thành mười người đàn ông thì có mười một người là kẻ xấu, câu chuyện nhất định phải kết thúc bằng việc nam chính phản bội. Nhưng xét thấy Hạ Thanh luôn luôn mang hình tượng ánh mặt trời, kịch bản câu chuyện được sửa lại thành cuối cùng bé trai khi quay về, phát hiện nữ chính đã qua đời vì bệnh, trở thành một kết thúc hai người mãi mãi cách xa nhau như bài hát buồn về tình yêu của đất và trời.

Hạ Thanh là một ngôi sao lớn như vậy, có thể diễn cùng với một đàn em không danh không tiếng gì đã coi như vô cùng nể mặt rồi, Triệu Thần Thành lập tức bỏ qua kháng nghị về nội dung kịch bản lừa bịp này. Cho nên cô may mắn trở thành một số ít những người có thể tận mắt thấy được gương mặt của mình trong bức ảnh đen trắng dán trên bia mộ, chỉ bấy nhiêu thôi cũng đủ cô cảm thấy đau buồn rồi.

Hạ Thanh nhập vai rất nhanh, diễn tình cảm nồng nàn rất chân thực, còn Triệu Thần Thành là người mới, mặc dù nghiêm túc hoà mình vào vai diễn, nhưng vẫn thường xuyên bị đạo diễn hô cắt bậy, tám lần mới xong. Nếu đối người hợp tác là một người khác, đoán chừng sẽ nhận được rất nhiều chỉ trích, nhưng Hạ Thanh chẳng những không phản nản, ngược lại còn chỉ bảo cho Triệu Thần Thành rất nhiều, để cho cô học hỏi.

MV quay trong ba ngày, thời gian này Tường Lạc Sanh không hề xuất hiện. Đến ngày thứ hai, đột nhiên trời đổ cơn mưa, Triệu Thần Thành liền vui trong phòng chiếu phim tại nhà mình nghiên cứu kịch bản ca khúc đơn. Cô phải tốn một số tiền lớn để xây dựng căn phòng này, hiệu quả cách âm rất tốt, không có cửa sổ, là chỗ tránh nạn của cô khi trời mưa. Dù vậy, trong những ngày mưa, tâm trạng của Triệu Thần Thành rất tệ, cũng rất khó tập trung tinh thần, qua một buổi sáng kịch bản vẫn dừng lại ở trang thứ ba.

Ngày đại như thế đến buổi tối, Triệu Thần Thành không ra khỏi phòng nửa bước. Vì vậy, lúc Thẩm Mộc mở cửa đi vào âm nhạc to đến rung chuyển cả trời gần như làm cho tai anh điếc, còn Triệu Thần Thành thì đang đắp chăn nằm phơi thầy trên ghế sofa, trên bàn trà đặt hàng loạt hộp sữa rửa. Anh khép cửa lại, tắt nhạc.

“Em nên nghe bài hát nào nhẹ nhàng một chút.”

Triệu Thần Thành vẫn không mở mắt ra, lật người tiếp tục ngủ.

“Anh mang com tới đến cho em.” Anh mở từng hộp thức ăn xách từ quán ăn đến rồi đặt lên bàn trà.

Triệu Thần Thành hoàn hồn lại, cô bật ngồi dậy cười hi hi với Thẩm Mộc: “Không uổng công giữ chìa khoá nhà của em.”

Triệu Thần Thành nhận lấy đôi đĩa ăn ngấu nghiến, nhưng ăn một nửa, đột nhiên cô nghĩ đến cái gì đó nên dừng lại, cô hỏi Thẩm Mộc đang lựa chọn VCD trên kệ: “Không đúng. Thứ hai là ngày anh và nhóm bạn bè xấu của anh tụ tập ở bar tư nhân nào đó của gái mà, sao nay anh lại tốt bụng để ý tới em như thế. Có bậy!”

Tay cầm CD của Thẩm Mộc chẳng lại, sau đó xoay người lộ ra vẻ mặt bị nội thương: “Em nói như vậy thật sự làm cho trái tim anh tổn thương. . . . .”

Triệu Thần Thành ôm cánh tay, nhú mày nhìn anh.

Vì vậy Thẩm Mộc không hề thừa nước đục thả câu nữa, lấy một quyển tạp chí lá cải ra đặt trước mặt Triệu Thần Thành. Trang bìa có một tiêu đề lớn màu cam “Triệu Thần Thành chân đạp hai giường, thuận buồm xuôi gió”, cùng với hình ảnh Triệu Thần Thành ra vào nhà họ Thẩm và nhà họ Tường, hình ảnh sinh động.

Lúc này Triệu Thần Thành mới nhớ tới thứ hai là ngày tạp chí bát quái ra báo, lượng tiêu thụ của tạp chí bát quái rất tốt, là tạp chí chủ lực, thậm chí rất nhiều ngôi sao đều mua một quyển theo thói quen. Nhưng hiển nhiên việc này không bao gồm Triệu Thần Thành, đầu tiên là vì cô rất ít khi xuất hiện trên mặt báo, thứ hai là lúc nào Tom cũng chú ý đến tất cả các tin tức trên báo và tạp chí, không cần cô lãng phí tâm tư.

“Tựa đề thiếu lịch sự như thế, sao tổng cục Quang Điện không phong sát tất cả.” Triệu Thần Thành cau mày.

“Chuyện này không liên quan đến Quang Điện.” Thẩm Mộc tốt bụng nhắc nhở, sau đó đưa di động cho cô: “Em để ở phòng khách. Người đại diện đã gọi năm sáu chục cuộc điện thoại rồi. Về phần Tường Lạc Sanh, chút nữa chúng ta sẽ nói chuyện sau.”

Khỏe môi Thẩm Mộc cong lên thành nụ cười, một cơn gió lạnh thổi vào phòng. Nhưng mà Triệu Thần Thành có thể lý giải được, Thẩm Mộc yêu một cô gái, nhưng yêu rất khiêm tốn, anh lại không thích mình dính vào vòng luẩn quẩn, bởi vì đứng ra xử lý rất phiền toái. Lần này anh bộc phát lòng tốt hiếm thấy muốn giúp Triệu Thần Thành xào tin tức nhằm quảng bá cho đĩa nhạc mới, kết quả là xào ra tin tức bắt cá hai tay như vậy, anh vẫn phách lối thế kia, quả thật không thể chịu nổi mà.

Triệu Thần Thành nhận cuộc gọi đến của Tom, đặt điện thoại ở chỗ xa nhất như trước.

“Triệu Thần Thành! Trời mưa xuống em không đi làm còn chưa tính, lại không nghe điện thoại nữa! Hôm nay điện thoại của công ty đã bị đám phóng viên phá hỏng rồi!”

“Em đã thấy báo đưa tin. Anh tính giải quyết như thế nào?” Triệu Thần Thành để điện thoại bên tai, nhỏ giọng nói: “Tình huống lúc đó chẳng phải trong

dự kiến hay sao. Hay nói chính xác là anh sắp đặt.”

“Đúng vậy, anh muốn em có scandal có mảnh khoe có nghi ngờ, nhưng hình tượng thủy tính dương hoa(*) không thể lâu dài được.”

(* Hình tượng thủy tính dương hoa: Là hình tượng cô gái lăng lợ)

“Tom, lời nói không thể nói một nửa. . . . .”

“Chính là Tường Lạc Sanh và Thẩm Mục, chỉ có thể chọn một trong hai người tạo tin hot.”

“Anh cảm thấy việc này trước tiên phải hỏi ý kiến của tổng giám đốc Tường, anh ấy là ông chủ của chúng ta, muốn chung muốn xào gì đó cũng không đến lượt chúng ta quyết định.”

“Xào nấu tổng giám đốc Tường rất nguy hiểm, anh ta ở trên cao, liên quan đến lợi ích phức tạp của công ty, làm không khéo em sẽ chết. Mà xào Thẩm Mục thì khác, anh ta rất ít khi xuất hiện trước mặt truyền thông, vì thế mà trở nên thần bí, truyền thông thích nhất rồi.”

Tạo tin nóng với Tường Lạc Sanh, Triệu Thần Thành nhìn miếng thăn bò xào trước mặt, nuốt ngụm nước miếng, áp lực khá lớn.

“Nhưng thái độ của Tường Lạc Sanh chúng ta không xác định được, như chuyện làm bạn gái lần trước.”

“Cho nên em sẽ phải đi làm rõ, rốt cuộc tổng giám đốc Tường có thái độ gì với em. Ngày mai anh sắp xếp cho em tham gian hoạt động của một thương hiệu, lúc đó nhất định truyền thông sẽ hỏi, em chỉ cần im lặng. Nhưng đến lúc album chính thức phát hành, anh hi vọng em có thể làm rõ. Cứ như vậy đi, cúp.”

Nghe tiếng tút tút đầu dây bên kia, Triệu Thần Thành không thể nói gì. Điều này làm sao cô công khai được? Chẳng lẽ đi hỏi Tường Lạc Sanh: Tổng giám đốc Tường, tôi có thể tung tin đồn với anh không? Hay là hỏi: Tổng giám đốc Tường, anh có thể tránh xa một chút không?

Thẩm Mục nghiêng người dựa vào thành ghế sofa, hỏi: “Sao vậy, người đại diện của em giao cho em một vấn đề nan giải hả?”

Triệu Thần Thành ôm đầu, sờ cằm: “Thẩm Mục, anh nói xem nên làm như thế nào để Tường Lạc Sanh bị knock out.”

“Nhìn qua có vẻ như em rất ghét anh ta hả?”

“Bởi vì anh ta biết nhiều lắm.”

Đúng vậy, Tường Lạc Sanh hiểu biết quá nhiều, nên làm cho người ta rất khó lường trước.

“Có lẽ anh còn biết nhiều hơn anh ta.” Thẩm Mục cười khế.

“Nhưng em tin tưởng anh.”

“Như vậy, như vậy. . . . .” Đột nhiên Thẩm Mục đến gần Triệu Thần Thành, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi cô, sau đó ngược mặt lên: “Anh cũng sẽ không để mất mặt.”

Triệu Thần Thành dừng lại một hồi lâu, rồi nở nụ cười xinh đẹp: “Thẩm Mục, anh đánh lên em phải không?”

Sau đó, trong phòng có một trận đánh nhau. Náo loạn hơn mười phút, hai người mới dừng lại. Triệu Thần Thành nghiêng người dựa vào thành ghế salon, Thẩm Mục ngồi bên cạnh. Đột nhiên Triệu Thần Thành cảm thấy kỳ quái, cô chưa từng nghi ngờ Thẩm Mục, giống như tất cả là chuyện bình thường.

“Thẩm Mục, chắc chắn có rất nhiều phóng viên chặn dưới cửa. Anh vào bằng cách nào?”

“Đi vào thôi.”

“Anh nói là, anh vào từ cửa chính, nghênh ngang đi qua vòng vây của phóng viên vào đây?”

“Đúng vậy. Vừa đúng lúc giúp em loại Tường Lạc Sanh chứ sao. Ha ha.”

“Ha ha, Thẩm Mục.”

Sau đó, trong phòng lại xảy ra một trận đánh nhau. Tin tưởng Thẩm Mục cái gì, tất cả đều vô nghĩa!

Chỉ là phiên toái của Triệu Thần Thành không phải một mà là hai.

Ngày hôm sau, Triệu Thần Thành bị paparazzi chặn cửa túm lấy quần áo mang về mặt ai oán đi đến phòng làm việc Tom, trên đường nhỏ lại bị tổng giám đốc Tường tình thần sáng khoái giữ lại. Sau đó, dưới ánh mắt của tất cả mọi người, Tường Lạc Sanh đưa quần áo đã giặt khô đêm cô ở lại nhà anh tới trước mặt cô, nói một câu: “Cầm lấy. Còn nữa, di Lưu bảo em khi nào rảnh rồi về nhà ăn cơm.” Sau đó lập tức nghênh ngang rời đi.

Để lại Triệu Thần Thành bị chia năm xẻ bảy đứng nguyên tại chỗ, cô cứng đờ nhìn những phóng viên báo xung quanh bắt đầu dĩ nhiên một nụ cười thân

thiện, nhưng quần áo trong tay đã bị bóp biến dạng hoàn toàn. Mọi người ríu rít trở về chỗ ngồi giả bộ làm việc.

Triệu Thần Thành, cứ lập lờ như vậy, bắt cả hai tay rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Chương 7

Ngày thứ hai Đại Minh sắp đặt Thẩm Mục trực tiếp chạy đến nhà trọ của Triệu Thần Thành đưa đồ cho Triệu Thần Thành, ngày kế tiếp giặt tít trên trang đầu tuần san báo lá cải, còn ở công ty Tường Lạc Sanh cố ý ra một chiêu như vậy tạo thành chấn động một truyền mười, mười truyền trăm, Triệu Thần Thành và hai người đàn ông này thật ra có đoạn chuyện xưa không thể nói.

Vì để giữ sức nóng khi tung ra album mới, trong thời gian ngắn không thể lên tiếng được, do đó câu trả lời chính thức đối với người bên ngoài là: không rõ lắm hoặc không thể trả lời. Nhưng bản chất của tin đồn là phải khai quật ngay lúc đó. Hiện tại cửa nhà trọ của Triệu Thần Thành đầy chó săn, ngay cả trong đồng cỏ khô vào bất cứ lúc nào cũng có một hai người, không biết phá hư bao nhiêu hoa cỏ, lại còn dọa rất nhiều trẻ nhỏ.

“Tôi cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy sớm hay muộn cũng sẽ chọc tới quan to đúng không?” Triệu Thần Thành ngồi ở phòng cát đồ để mặc Tiểu L loay hoay: “Ngộ nhờ hù đến bà cụ ở nhà sẽ xảy ra án mạng đó.”

Buổi tối hai người phải tham gia buổi trình diễn thời trang của một thương hiệu sang trọng, Tiểu L gọi điện thoại nói cho oai rằng đến giúp Triệu Thần Thành trang điểm, thật ra thì chính là tới cướp đoạt. Phòng cát đồ của Triệu Thần Thành thật ra chính là một kho báu trong cung điện, đầy đủ đồ đạc, tất cả các nhãn hiệu, từ đồ trang sức đến quần áo của các hãng thời trang cao cấp nhất.

“Cây to đón gió, điều này cho thấy, Triệu Thần Thành, số cậu đang đỏ.” Tay Tiểu L cầm một chiếc váy ướt thừ trước người Triệu Thần Thành: “Cái này màu rượu sâm banh đẹp mắt, màu sắc tươi sáng sẽ mang đến vận đào hoa nhé.”

“Váy tó mặc màu đen thôi. . . . .”

“Không được. Nhân cơ hội này để cho cậu đào hoa thêm một chút nữa, đưa tới loạt tin nóng màu hồng. Để tó đây, chị em tốt của cậu, giá trị con người cũng có thể đi lên theo chứ. Ha ha.” Tiểu L cầm váy chống nạnh cười to.

“Cậu nghĩ quá nhiều rồi. . . . .” Triệu Thần Thành vỗ trán.

Cuối cùng, Triệu Thần Thành mặc chiếc váy màu rượu sâm banh phối hợp với đôi giày cao gót màu trắng nắm tay Tiểu L mặc lễ phục màu đỏ khoe đường cong cơ thể đầy đặn cùng xuất hiện tại buổi trình diễn thời trang.

Ký tên lên bản, phía trước có bố trí khu vực dành riêng cho truyền thông, hai người một trắng một đỏ tương đối bắt mắt, đèn flash không ngừng nhấp nháy về phía hai người đang đứng. Triệu Thần Thành không có khả năng tạo dáng, mặc dù gương mặt vẫn tươi cười, nhưng đứng tại chỗ lại cảm thấy mình giống như cục sắt, bị Tiểu L kéo tới đứng giữa thảm đỏ. Chụp hình, tự nhiên sẽ có phỏng vấn, nhưng mà lần này micro nhiều đến không thể cầm hết, trên tay Triệu Thần Thành và Tiểu L đầy micro.

Hai câu hỏi đầu tiên vẫn còn nhẹ nhàng với hai chị em, sau lại bắt đầu hỏi thẳng vào cuộc tình tay ba và sự kiện bắt cả hai tay. Quy tắc tạo tin nóng chính là không thể nói hết, cũng không thể im lặng, nhưng nếu phải nói trước tiên cần kích thích sự thèm ăn của mọi người.

Ban đầu Triệu Thần Thành không mở miệng, mà để cho chị em tốt Tiểu L nhanh mồm nhanh miệng giúp cô dùng ván đề. Cho đến khi phóng viên hỏi một rồi, cảm thấy không thể moi ra nội dung chính, Triệu Thần Thành mới nói một câu: “Thật ra thì tôi và Thẩm Mục quen biết nhau từ khi học cấp ba, là bạn thân. Anh ấy vẫn luôn chăm sóc tôi.” Cũng chỉ nói đến đây rồi dừng, không nói tiếp nữa, để lại một không gian đủ để cánh truyền thông tưởng tượng.

Hai người bị chặn bên ngoài gần hai mươi phút, cho đến khi Thiên hậu Vi Vi xuất hiện, lúc này các phóng viên mới vội vã rời đi. Triệu Thần Thành bị đèn flash và tiếng ồn ào gây phiền nhiễu và nhức đầu, nhanh chóng kéo Tiểu L vào hội trường, tự nhiên cũng không chú ý đến cái gì đang xảy ra phía sau.

Chỗ ngồi của Triệu Thần Thành và Tiểu L là ở hàng ghế thứ hai, đợi hơn nửa tiếng buổi biểu diễn mới bắt đầu.

Bởi vì bên trong hội trường cũng có phóng viên chụp hình quay phim, mặc dù cô cảm thấy mấy bộ quần áo mùa này xấu đến được tặng cũng không thêm mặc, thậm chí hoàn toàn không có cách nào hiểu được cấu trúc đại não của nhà thiết kế, ngồi trong buổi biểu diễn, cô cần phải luôn ngẩng đầu, tay chống cằm, ánh mắt dõi theo những người mẫu đang đi, ra về như có điều suy nghĩ, thỉnh thoảng gật đầu tỏ vẻ tán thưởng. Sau đó nghiêng đầu, cười thì thầm với người bên cạnh: “Tôi cảm thấy quần áo mùa này quá đẹp rồi, quá huyền bí.” Còn cô lại quay sang nói là: “Thiết kế lần này xấu thế nào cũng không liên quan, dù sao cũng sẽ không mua để mặc.”

Triệu Thần Thành nhìn một chút, mí mắt lại bắt đầu đánh nhau, tại sao nhạc nền lại chậm như thế. Đầu của cô từ từ rũ xuống, tay chống cằm, khuỷu tay đặt trên thành ghế, thân thể nghiêng về phía Tiểu L. “Triệu Thần Thành!” Tiểu L ngồi bên cạnh không ngừng lắc lắc vai của cô, dường như cô không còn dính líu đến thế giới thực tế, ngủ như chết rồi.

Rốt cuộc cũng chờ được đến lúc buổi trình diễn kết thúc, hai người đứng dậy tính rời đi, Triệu Thần Thành nghiêng đầu ngáp một cái, lại không khéo, ánh mắt lại chạm phải bốn, năm người đang ngồi trên hàng ghế đầu, dường như Tưởng Lạc Sanh xoay người chuẩn bị rời đi, anh ta mặc bộ âu phục màu nâu đen trên tay áo là một bàn tay trắng nõn, ngẩng đầu lên nhìn thấy Vi Vi.

Triệu Thần Thành sững sờ, cái tổ hợp này có hơi kỳ quái. Vi Vi được phong Thiên hậu không phải ngày một ngày hai, bước lên vũ đài quốc tế cũng đã một hai năm, ở trong nước là không thể nghi ngờ, nhưng cô không phải nghệ sĩ dưới cờ O&C.

“Ah, Mai Sính Vi? Làm sao cô ấy lại đến nơi này cùng Tưởng Lạc Sanh.” Tiểu L cũng chú ý tới hai người.

“L, thật ra thì cậu có thể không cần gọi cả tên họ. . . . .”

Mai Sính Vi, không có khẩu vị, hiển nhiên Vi Vi cũng là con của một cặp cha mẹ vô trách nhiệm nào đó.

“Tớ thích.” Tiểu L buông tay ra: “Hợp đồng của Mai Sính Vi sắp hết hạn rồi, nghe nói không muốn ký tiếp, cô ấy là một con gà đẻ trứng vàng, con cưng của các dòng thời trang cao cấp, xem ra Tưởng Lạc Sanh muốn nhân cơ hội này ký hợp đồng với cô ta. Chắc chắn, cái người tổng giám đốc Tưởng này thật là có chút tài năng. Anh ta vừa có quy tắc ngầm, lại còn có thời gian rảnh rỗi lôi kéo Mai Sính Vi.”

Triệu Thần Thành khoát tay áo, mấy ông chủ lớn đều có hai ba bàn chải(*) mà, hơn nữa còn là tổng giám đốc công ty giải trí thì không phải khắp người đầy bàn chải sao!

(*Bàn chải ở đây ý ám chỉ tình nhân)

“Đi thôi, tớ mệt rồi. Cuối tuần còn phải đi tuyên truyền album mới, nắm bắt thời gian trở về ngủ bù mới là vua.”

Triệu Thần Thành vốn tưởng rằng có thể thoát được Tưởng Lạc Sanh, lúc ra gần đến cửa, sẽ đi nhanh hơn bọn họ, lại không nghĩ rằng bọn họ bước ra sau, đúng lúc chạm mặt Triệu Thần Thành.

“Tổng giám đốc Tưởng. Tiểu thư Vi Vi, chào mọi người.”

Triệu Thần Thành cười đến rất chân chó, Tiểu L ở một bên liếc mắt nhìn cô, nhưng quay đầu lại cũng nở nụ cười hoà ái với hai người, hoà nhã đứng dậy: “Tổng giám đốc Tưởng. Tiểu thư Vi Vi, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu, tôi là Tiểu L người chủ trì chương trình Càn Long đến rồi.” Đưa ánh mắt khi dễ nhìn Triệu Thần Thành.

Tưởng Lạc Sanh gật đầu một cái, vẻ mặt cứ như ai thiếu anh ta năm ngàn vạn, lễ phép nhưng lạnh nhạt. Còn Vi Vi đứng bên cạnh lộ ra nụ cười ưu nhã như một quý bà, nói: “Thật hân hạnh gặp các người. Tôi cũng hy vọng có cơ hội hợp tác với tiểu thư L. Nhưng bây giờ tôi có chút chuyện, trước thất lễ. Xin lỗi.”

Đợi hai người đi xa, L lại khôi phục sắc mặt thật sự: “Cô gái kia nói chuyện thật là chuẩn mực, khi phỏng vấn nhất định rất thú vị. Nhưng thái độ của Tưởng Lạc Sanh, không để ý tới tôi coi như chẳng có gì, lại giống như không biết tới cậu! Nhất định là kẻ thay lòng bội tình bạc nghĩa! Cậu chọn Thẩm Mục đi, mặc dù tớ cũng rất thích anh ta. . . . .”

“Tớ cũng cảm thấy Thẩm Mục tốt hơn, mặc dù anh ta có hơi bảnh bao, mặt mũi hơi gầy một chút. . . . . Ít nhất cơ bắp và sắc mặt bình thường. Không giống Tưởng Lạc Sanh, không có thất tình lục dục(*), gương mặt lúc nào cũng đen thui.”

(*thất tình bao gồm: hi, nộ, ái, cụ, ố, dục. Lục dục bao gồm sáu loại dục vọng do: mắt, tai, mũi, lưỡi, thân và ý niệm mà ra. Thất tình lục dục chỉ những ham muốn và trạng thái tình cảm của con người)

“Triệu Thần Thành. . . . .” Tiểu L vốn là cây ngay không sợ chết đứng, giọng nói trước sau như một.

“Sao thế?” Triệu Thần Thành nghi ngờ nghiêng đầu nhìn theo ánh mắt của Tiểu L, nghiêng một góc 45 độ, ánh đèn đẹp mắt khiến cô gằn như rơi lệ: “Tưởng. . . . . Tổng giám đốc Tưởng, tôi đang nói ngài. . . . . lực kiểm chế tốt, ừ. Ừ. Cái đó. . . . . Tại sao ngài lại trở về. Tiểu thư Vi Vi. . . . .”

“Cô ấy đi cùng với nhà thiết kế, về phần tôi. . . . .” Tưởng Lạc Sanh chậm rãi cong khóe môi lên, vừa đúng bốn mươi lăm độ, dịu dàng khiến Triệu Thần Thành muốn cắn đầu lưỡi của mình: “Đặc biệt muốn chứng minh với cô, tôi thất tình lục dục, rất dồi dào.”

“Tiểu thư Từ, tôi mượn cô ấy nhé, không ngại chứ.” Từ đầu Tiểu L đã bị nụ cười của Tưởng Lạc Sanh làm cho kinh sợ, chỉ biết ngây ngốc gật đầu.

Vì vậy, Tưởng Lạc Sanh nắm tay Triệu Thần Thành đi ra ngoài. Đi thẳng ra cửa chính, nơi đó vẫn có rất nhiều phóng viên vây quanh như cũ, nhìn thấy hai người nắm tay, trong lúc này biến người nhanh chóng nhìn về phía Triệu Thần Thành, mắt của Triệu Thần Thành bị đèn flash đâm vào không thể mở nổi, cho đến khi có người đàn ông che trước ngực cô, cô vẫn chưa hoàn hồn lại. Đầu óc vẫn trôi nổi lơ lửng.

Thất tình lục dục của tôi, rất dồi dào. . . . . Thất tình lục dục, rất dồi dào. . . . . dồi dào. . . . . mạnh mẽ. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 8

Nương theo thân thể của Tường Lạc Sanh chui vào một chiếc xe hơi sang trọng, ngay lập tức tiếng ồn ào bên ngoài bị ngăn cách. Lúc này đầu óc của Triệu Thần Thành mới bắt đầu hoạt động lại.

Bây giờ vấn đề có chút khó giải quyết, lúc trước đứng trước mặt truyền thông cô nhắc tới Thẩm Mục vốn là muốn dời sự chú ý lên người anh, nhưng cuối cùng lại dính vào Tường Lạc Sanh như vậy, ngược lại biến thành Triệu Thần Thành cố ý phui sạch quan hệ với Thẩm Mục, nhân vật nam chính lập tức trở thành Tường Lạc Sanh rồi!

Phiền não bứt bứt tóc, trước mắt Triệu Thần Thành xuất hiện một ly rượu, men theo ngón tay thon dài nhìn lên, chính là khuôn mặt dễ nhìn của Tường Lạc Sanh, giờ phút này anh như sương mây, đưa ra một lời mời không thể kháng cự lại.

Khỏe mắt Triệu Thần Thành giựt giựt, miệng mỉm cười, miễn cưỡng nhận lấy. Ngay sau đó Tường Lạc Sanh ngồi ở đối diện, nâng một ly rượu khác lên, nhìn cô và chờ đợi.

Im lặng, lại là sự im lặng chết tiệt.

“Cái đó, tổng giám đốc Tường, mới vừa rồi chúng ta như vậy. . . . . Tôi và anh cùng xuất hiện trước truyền thông, có vẻ không thích hợp cho lắm. . . .”

“Phải vậy không?” Tường Lạc Sanh nhướn đôi mày anh tuấn của anh lại, sau đó thêm một câu: “Vậy làm nghệ sĩ đứng ở trước mặt mọi người nói lung tung là thích hợp sao?”

“Tôi không có ý đó. . . . .” Triệu Thần Thành ngập ngừng nhỏ giọng nói, cũng lười giải thích, thật muốn ném vào anh một câu giống như: Tôi nói thế thì anh làm gì được tôi. Nhưng rốt cuộc cô vẫn là nhân viên dưới quyền người ta, khiêm tốn cúi đầu, chỉ là ở trong lòng vẫn luôn thầm oán Tường Lạc Sanh là kẻ có lòng dạ hẹp hòi.

“Đừng sợ, tôi sẽ không làm gì cô đâu.” Tường Lạc Sanh nhấp một ngụm rượu nhỏ: “Cho dù tôi có làm gì cô đi nữa, tôi cũng sẽ chịu trách nhiệm, sẽ không giống người khác. . . . . Bỏ trốn mất dạng.”

Khỏe mắt Triệu Thần Thành hơi giật giật: “Tổng giám đốc Tường, chẳng qua là tôi ở nhờ nhà anh hai tuần, hơn nữa còn phụ chi phí ăn uống. . . . .”

“Hả? Chi phí ăn uống? Triệu Thần Thành, có phải em đã quên chuyện gì rồi hay không?”

Trong ánh mắt của Tường Lạc Sanh đầy sự giễu cợt, nhẹ nhàng dừng lại trên mặt Triệu Thần Thành, tay cầm ly rượu của Triệu Thần Thành run một cái, chất lỏng đỏ nhạt lắc lư bên trong, đưa cô trở về quá khứ mà chính cô đã nhanh chóng quên hết.

Lúc đó, Triệu Thần Thành ở lại nhà của Tường Lạc Sanh hai tuần lễ ba ngày, trận bão vừa qua. Triệu Thần Thành mệt mỏi trong một thời gian dài cuối cùng đã khôi phục sức sống, cô lập tức bắt đầu suy nghĩ đến chuyện rời đi càng sớm càng tốt. Thứ nhất, cứ ở nhờ nhà người ta thế này cũng cảm thấy áy náy, không thể ở lâu. Thứ hai, người chủ nhà là Tường Lạc Sanh từ đầu đến cuối vẫn mang vẻ mặt giết người, nhất định luôn lăm lăm cô nhanh cút đi.

Nhưng dì Lưu vừa nghe nói cô muốn đi thì sống chết không đồng ý, nắm chặt cánh tay của Triệu Thần Thành dù nói thế nào cũng không buông, nói Triệu Thần Thành đi rồi sẽ không có ai chơi với bà. Dì Lưu thật sự không như những quan gia khác, ngược lại giống như một bà cụ vui tính, cả ngày quẩn lầy Triệu Thần Thành cùng nhau coi phim và chơi trò chơi điện tử. Lúc Triệu Thần Thành cau mày khó chịu thì con trai của dì Lưu đến thành phố S thăm dì Lưu, muốn dẫn bà ra ngoài chơi hai đêm. Lúc đó Triệu Thần Thành mặt mày hớn hờ, buổi tối dì Lưu vừa mới bước chân trước ra cửa, chân sau của cô đã vào trong nhà xách vali chuẩn bị lên đường chạy trốn.

Kỳ thật ban đầu, tất cả đều có thể lặng lẽ giải quyết, nhưng mọi chuyện bị phá hư là do một hộp chocolate. Lúc ăn cơm tối Triệu Thần Thành mãi suy nghĩ đến chuyện sau khi dì Lưu đi ra ngoài, không có cách nào ăn cơm nghiêm túc, dọn dẹp một chút lập tức cảm thấy đói bụng, vì vậy nhớ tới cái hộp chocolate dì Lưu để lại cho cô, đó là con trai dì tặng dì nhưng dì không thích đồ ngọt nên cho Triệu Thần Thành. Vì vậy Triệu Thần Thành mở hộp chocolate ra, vừa thu dọn đồ đạc vừa nhét chocolate vào trong miệng.

Ăn một chút Triệu Thần Thành đã xin rồi. . . . . Cái này là chocolate có rượu ở giữa vậy mà Triệu Thần Thành ăn một mạch nguyên cả hộp!

Khi cô tỉnh lại đã là sáng sớm ngày hôm sau, cô mở mắt ra, chớp mũi chạm vào lồng ngực rắn chắc của một người đàn ông. Triệu Thần Thành lắc lắc cái đầu đau đớn ngồi dậy, toàn thân đau nhức mệt mỏi rồi. Ngắm nhìn bốn phía, cô khiếp sợ.

Cô phát hiện dường như cả đêm qua mình đều vui ở trong ngực Tường Lạc Sanh, mà quần áo của hai người bị xé thành một mớ hỗn loạn, trên giường dưới đất, khắp nơi đều là chai rượu và đồ đạc lộn xộn, căn phòng này quả thật giống như hiện trường phạm tội sau vụ cướp.

Tường Lạc Sanh vẫn còn ở ngủ trên giường, mà Triệu Thần Thành vắt hết óc cũng không thể nhớ lại những chuyện đã xảy ra tối hôm qua. . . . . Nhưng khi cô nhìn thấy trên xương quai xanh của Tường Lạc Sanh lộ ra những dấu răng rõ ràng, đi đến nhìn mình trong gương lại phát hiện ở cổ, và sau lưng mình cũng có những ấn ký màu đỏ nhạt, cô hóa đá. . . . .

Triệu Thần Thành nghe Vệ Nhiên nói, khi có rượu vào nhân phẩm của cô rất kém. . . . . vì vậy giả thiết Tường Lạc Sanh là cảm thú bị Triệu Thần Thành nhanh chóng đá bay đi, biến thành tối hôm qua chính cô bộc phát thú tính làm chuyện cảm thú với Tường Lạc Sanh. . . . . Dù sao phần lớn đàn ông đều không đánh lại cô. . . . . Các khả năng cứ quanh quẩn trong óc Triệu Thần Thành, làm cho cô không ngừng tự hỏi.

Triệu Thần Thành dễ phiền não, một phiền não nhỏ cũng làm đầu óc rối rắm, cô vòng tới vòng lui trong phòng, cuối cùng ra quyết định: móc một xấp tiền từ trong bóp ra đặt xuống đầu giường Tường Lạc Sanh, sau đó, bỏ chạy.

“Nghĩ ra rồi?” Tường Lạc Sanh cắt đứt suy nghĩ của cô.

“Khi đó tôi say, không nhớ rõ.” Triệu Thần Thành nhìn lướt qua mặt nước, liều chết chống đỡ. Trên thế giới có mấy người ngu ngốc uống cạn rượu trong chocolate hả?!

Tường Lạc Sanh cười lạnh: “Vậy tôi sẽ nhắc cho cô nhớ. Uống rượu say không phải là lỗi của cô, uống say bám lấy bắp đùi của tôi bảo tôi uống chung, mở miệng một tiếng đẹp trai chủ động ngã vào hiến thân, vọt vào phòng lục lọi lung tung, say mèn, những thứ này chính là cô sai.”

“Tôi không có.”

“Lúc tỉnh táo cô sẽ không như vậy, nhưng khi say sẽ thế. Lần trước trong bữa tiệc rượu, cô uống say, nói đùa giỡn trước mặt mọi người, những người ở chỗ đó có thể làm chứng. Gặp đàn ông cô gọi là soái ca, gặp phụ nữ thì gọi là người đẹp, ngay cả người tài xế của tôi cô cũng không buông tha.”

Nhìn Tường Lạc Sanh nói năng hùng hồn, Triệu Thần Thành nuốt một ngụm nước miếng. . . . .

“Thì. . . . . Coi như lời anh nói là thật, vậy anh tỉnh táo, anh phải ngăn cản tôi, anh là một người đàn ông. . . . .”

“Triệu Thần Thành, cô là cao thủ Taekwondo, hơn nữa cô say rượu không chỉ động tay động chân, mà cô còn cắn người.”

Đôi mắt Triệu Thần Thành liếc nhìn xương quai xanh của Tường Lạc Sanh, lại nuốt ngụm nước miếng:

“Vậy. . . . . Được, coi như tất cả đều là sự thật, chuyện này đã qua hơn một năm, anh mới đến đây truy hỏi không cảm thấy đã qua rồi sao?”

“Tôi nghĩ rằng lúc ấy cô cảm thấy sợ. Cho cô chút thời gian, cô sẽ thông hiểu.” Tường Lạc Sanh nheo mắt, “Nhưng có vẻ như cô đã quên hết không còn nhớ gì, bản thân rất ung dung tự tại. . . . .”

“Vậy thật sự tôi đã. . . . . đem anh. . . . . Hả?” Triệu Thần Thành khoa tay múa chân hỏi.

Tường Lạc Sanh hơi gật đầu một cái.

Trong lòng Triệu Thần Thành giống như có một triệu con thú nhanh chóng lao ra ngoài gầm thét: Cô đã bị ông chủ của mình vu khống nói cô làm chuyện cảm thú với anh ta, hơn nữa sau đó giống như gái chơi khách xong ném lại một xấp tiền rồi rời đi. . . . .

“Chỉ là, cô không cần chịu trách nhiệm. . . . .”

Trong mắt Triệu Thần Thành lóe lên một chút hi vọng, nhìn đôi môi Tường Lạc Sanh chậm rãi nhấp một ngụm rượu.

Sau đó, bất thành linh, thân thể Tường Lạc Sanh nghiêng về phía trước, cánh tay dài duỗi ra kéo mạnh một cái làm cho Triệu Thần Thành ngã vào lòng ngực mình, cúi đầu hôn môi của cô, cạy hàm răng ra truyền tất cả rượu đỏ trong miệng qua.

Ly rượu trong tay Triệu Thần Thành rơi xuống đất, rượu đỏ vấy vào đùi cô, làm ướt làn váy, nhưng càng khó chịu hơn chính là nhiệt độ của người đàn ông và cồn rượu làm cho cô choáng váng. . . . .

“Triệu Thần Thành, bắt đầu từ bây giờ, cô chính là bạn gái của tôi.” Tường Lạc Sanh thân nhiên thì thầm bên tai cô: “Tôi đã nói rồi, tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

Mười triệu con thần thú trong đáy lòng của Triệu Thần Thành gầm thét lên, Tường Lạc Sanh - người này chính là một người Thất tình lục dục phong phú, hơn nữa khắp nơi đều là bàn chải, mặt thì đen thui, giống như một con quái vật!

Trân quý sinh mạng, cách xa Tường Lạc Sanh!

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chương 9

Công trình được xây dựng và tu sửa lại trong thời kỳ văn hoá phục hưng(*), bên cạnh những chiếc thuyền Gondola lững lờ lướt trên sông, Triệu Thần Thành khẽ ngấm nga một giai điệu vui vẻ, đi bộ dưới bầu trời do con người tạo ra. Bây giờ cách thời gian đêm qua bị Tường Lạc Sanh xô tay dắt đi gần ba tiếng đồng hồ, Triệu Thần Thành đã vội vàng rời khỏi anh 1283 cây số, chạy đến Macao.

(*Văn hoá phục hưng: ở Châu Âu, thế kỉ XIV-XVI)

Tiểu L gọi điện thoại tới vốn muốn trêu chọc Triệu Thần Thành bị ăn sạch, nhưng chưa từng nghĩ đối phương cho cô biết phải bỏ ra vài đôla để gọi chuyển vùng quốc tế trong vài phút!

“Cậu mua một vé bay đến Ma Cao trong đêm qua hả? Chẳng lẽ Tường Lạc Sanh SM cậu?”

“Từ Long . . . . .”

“Vậy tại sao cậu lại chạy trốn như thế? Tớ nhớ được lần trước cậu bay suốt đêm đến Macao là bởi vì có một nghệ sĩ nam thổ lộ với cậu. . . . .” Đột nhiên Tiểu L dừng lại, dừng lại trong khoảng năm giây, rồi cô la hoảng lên: “Oh~My~God! Tổng giám đốc mặt than đó thổ lộ với cậu hả?!”

Do đó một bức tường cao trong lòng Triệu Thần Thành lại bị một đôi tai chó phá hỏng.

“Ề hèm. Có muốn tớ mang cái gì đó về cho cậu không? Tớ nhớ cậu nói muốn mua một cái gì đó . . . . .”

Tiểu L kích động trong nháy mắt cảm xúc như dừng lại: “Cậu tặng tớ?”

“Vâng” Ở đầu dây bên kia Triệu Thần Thành thờ dài, quả nhiên cô gái này dễ dàng cắn câu như thế.

“Túi xách bằng da đã hiệu hiệu Bayswater!”

“Các người muốn lột hết da động vật ra làm túi xách mới chịu bỏ qua sao. . . . .”

Lời Triệu Thần Thành nói còn chưa hết, đã cảm thấy có người chụp bả vai của cô, đợi đến lúc cô quay lại và nhìn thấy người đó, cô lập tức giật mình, nghiêng đầu vội vã nói: “L, tớ có chuyện, cúp máy trước.”

“Triệu Thần Thành, đã lâu không gặp.”

Đứng trước mặt Triệu Thần Thành là một cô gái vừa qua tuổi hai mươi, mái tóc màu nâu nhạt được kẹp gọn ở phía sau bằng một bông hoa, dung mạo xinh đẹp, lỗ mũi nhỏ nhắn, khoe môi cô vừa nở một nụ cười giễu cợt, vừa lên tiếng nói chuyện, trong lòng cũng lộ ra sự hận thù.

Triệu Thần Thành hoảng hốt nhớ tới mấy năm trước, cô gái này đã cắt phăng đi mái tóc dài, gặp Triệu Thần Thành nên hào hứng trò chuyện. Mà khi đó Triệu Thần Thành còn gọi cô là nha đầu thối, lười quan tâm đến cô.

Vậy mà giờ phút này, Triệu Thần Thành chỉ có thể cố gắng nâng khoe môi lên, gọi cô một tiếng: “Vệ Lam.”

“Thế nào, cô cũng đi dạo phố? A, quên, bây giờ cô là ngôi sao lớn.”

Triệu Thần Thành có chút ưu thương nhìn trời.

“Bản lãnh đối phó với đàn ông của cô rất lợi hại, Thẩm Mục quyết một lòng một dạ với cô còn chưa nói, ngay cả ông chủ của mình cũng của được.”

Triệu Thần Thành tiếp tục nhìn trời, thật muốn uống sữa tươi. . . . .

“Triệu Thần Thành! Cô không biết xấu hổ, chửi mắng cô, cô cũng không quan tâm sao?!”

“Vậy cô muốn nghe tôi nói cái gì?” Triệu Thần Thành biểu hiện thái độ phối hợp một trăm phần trăm: “Nói cho tôi biết, tôi sẽ nói cho cô nghe.”

“Tôi muốn cô cả đời này sống không tốt! Cô có tư cách gì để sống tiếp? Cô có tư cách gì để ở bên cạnh người đàn ông khác!” Vệ Lam thét lớn thậm chí ra tay đẩy Triệu Thần Thành một cái.

Triệu Thần Thành bị buộc lui về sau một bước, nghiêng đầu, hồi lâu, bật cười một tiếng.

“Vệ Lam, tôi không nợ bất cứ ai trong nhà họ Vệ cả, nhất là cô.” Cô nhìn lên, vỗ nhẹ vào quần áo của mình, khoe môi nở một nụ cười lạnh lẽo không nhiệt độ: “Tôi nhường cô, chỉ vì thấy cô nhỏ hơn tôi, lại không hiểu chuyện, cô đừng hiểu lầm”

“Tôi còn muốn tiếp tục đi dạo phố, xin lỗi không thể tiếp tục trò chuyện.” Dứt lời, Triệu Thần Thành lập tức cất bước rời đi, không tiếp tục bận tâm Vệ Lam bị bệnh thần kinh đau đứng sau lưng nữa.

Triệu Thần Thành càng đi càng nhanh, cuối cùng lại chạy trốn. . . . .

“Triệu Thần Thành, chỉ cho em một phương pháp làm cho tâm tình mình tốt hơn, có muốn hay không?”

“Không có hứng thú.”

“Chạy bộ, chạy càng nhanh phiền não sẽ cách em càng xa.”

“Vệ Nhiên, anh là kẻ ngu ngốc hả?”

“Thật sự rất hữu dụng!”

“Cút. . . . .”

Vệ Nhiên, Vệ Nhiên, cái tên đáng chết này tựa như một bóng ma quanh quẩn trong đầu óc Triệu Thần Thành. . . . . Cuộc sống của anh mang đến cho người ta rất tàn khốc, nhưng không có cuộc đời của anh. . . . .

Rốt cuộc Triệu Thần Thành cũng ngừng lại, cô ngẩng đầu nhìn bầu trời, xung quanh chính là những con người với dáng vẻ khí chất khác nhau đang qua lại. . . . . Không có Vệ Nhiên. . . . . Cuộc sống trống rỗng đến đáng sợ. . . . .

*

Buổi sáng ở thành phố S, bầu trời được bao phủ bởi một tầng chạng vạng. Thảm Mực đặt tay trên vô-lăng, Triệu Thần Thành ngồi bên cạnh cuối cùng đã ngủ, đây là kết quả của thuốc ngủ.

Hai ngày trước, Triệu Thần Thành gọi điện thoại nói cô gặp Vệ Lam ở Ma Cao. Đúng lúc Thảm Mực đi nơi khác bàn chuyện làm ăn, cố gắng xử lý ổn thoả mọi chuyện trong vòng nửa ngày, buổi sáng ngày hôm sau đã chạy tới Macao.

Mở cửa bước vào phòng, đi dọc theo thi thể của những hộp sữa bò và túi đồ ăn vặt, tìm được Triệu Thần Thành trốn sau góc tường. Cô ôm đầu gối của mình, vùi đầu rất sâu, rèm cửa sổ bên trên che ánh mặt trời lại, cô giấu mình trong một góc tối bé nhỏ. Nghe tiếng bước chân anh ngày càng gần, cô gãi gãi mình ngẩng mặt lên, da dẻ tái nhợt không chút máu, môi mím chặt, sau một đêm không ngủ trong đôi mắt của cô ẩn hiện tia máu, giờ phút này lo lắng nhìn về phía anh.

Đột nhiên trái tim Thảm Mực thắt chặt. Anh ngồi xổm xuống, kéo cô vào trong lòng ngực mình, tay vỗ nhẹ vào lưng cô. Cô không kháng cự, nhưng từ đầu đến cuối thân thể vẫn căng thẳng, thậm chí còn hơi run rẩy.

“Triệu Thần thành, đó không phải là lỗi của em. Chuyện của Vệ Nhiên, chỉ là ngoài ý muốn.” Anh nói cho cô biết từng chút một, cho đến khi cô gật đầu.

Triệu Thần Thành không ngủ được, không nói lời nào, ăn rất nhiều, sau đó ở trong phòng tập Gym ngăn ngor đến hai ba tiếng đồng hồ, Thảm Mực cũng đã quen. Trong lòng Triệu Thần Thành có gút mắc, không giải thích được, không chữa trị hết, chỉ có thể hy vọng nó không phát tác.

Mười một giờ đêm, Triệu Thần Thành nói muốn về thành phố S. Vì vậy anh book vé máy bay, hai người mang đôi mắt đỏ au ngồi máy bay trở về. Máy bay hạ cánh, anh đi mua sữa tươi, sau đó bỏ thuốc ngủ đã chuẩn bị vào trong hộp sữa, đưa cho cô uống. Cô cần phải ngủ một giấc.

Về đến thành phố thì trời đã sáng, cửa nhà trọ của Triệu Thần Thành vẫn có những phóng viên nằm vùng như cũ, bởi vì báo chí đăng tải video đêm đó trong buổi trình diễn thời trang giới thiệu sản phẩm mới Tường Lạc Sanh dất tay cô rời đi. Nên Thảm Mực lái xe trở về biệt thự của mình.

Anh cẩn thận ôm lấy Triệu Thần Thành, cô không nặng, vào giây phút yên tĩnh hiếm hoi này, nghiêng đầu tựa vào ngực anh, hơi thở ổn định. Thảm Mực khề thờ dài, thật là một cô gái phiền toái. Trục tiếp đi lên lầu hai, anh có bố trí một căn phòng dành riêng cho cô, chỉ để cho cô ở. Căn phòng này được trang trí đơn giản, nhưng cách âm tốt, không có cửa sổ, có chiếc chăn đơn hoạ tiết bò sữa mà Triệu Thần Thành thích.

Trừ Triệu Thần Thành, Thảm Mực chưa từng đưa người phụ nữ nào về nhà. Ngoài nhà ra thì anh vẫn vụng trộm bên ngoài, anh cũng cảm thấy, nếu như người khác mở tủ lạnh nhà anh ra phát hiện ngoài mấy lon bia, chỉ có vài chia sữa bò tươi, lên lầu đi vào phòng ngủ lại phát hiện căn phòng này trang trí theo nội dung của một bộ phim hoạt hình sữa tươi, sẽ e ngại nếm mùi đàn ông của anh. . . . .

Thu xếp cho Triệu Thần Thành ổn thoả rồi, Thảm Mực đi đến công ty, mặc dù là thứ bảy, nhưng anh vẫn phải làm cho xong đồng công việc lớn bị ứ đọng hai ngày qua. Giống như Triệu Thần Thành luôn được người khác trang điểm xinh đẹp để đi tham dự các hoạt động nhưng ở trong công ty lại phải luyện ca luyện múa xem kịch bản đến khuya vậy, CEO nhìn qua thì có vẻ nở mày nở mặt nhưng thật ra thì áp lực rất lớn vì làm việc mà có thể chết sớm mười năm.

Chờ đến lúc trở về nhà, đã là bảy giờ tối. Vừa vào cửa, một hộp sữa bò lập tức bay tới trước mặt, Thảm Mực giơ tay lên đỡ lấy, quả nhiên nhìn thấy Triệu Thần Thành nằm trên ghế sa lon cách đó không xa, nhìn anh với vẻ mặt tức giận.

“Thảm Mực. Anh dám cho em uống thuốc ngủ một lần nữa xem!”

“Anh làm thì thế nào.” Thảm Mực ném hộp sữa bò trở về, tốc độ cực kì nhanh làm cho Triệu Thần Thành không kịp chống đỡ, nên phần ót bị một cú va đập mạnh. Thảm Mực nở nụ cười xinh đẹp: “Em vẫn không đánh lại anh. Dù cho nhanh nỏn nhanh miệng, nhưng chưa chắc chiếm được lợi thế.”

Triệu Thần Thành che ót, đôi mắt xinh đẹp mang vẻ không cam lòng nhìn chằm chằm Thảm Mực, cuối cùng giống như buông tha, vùi mặt vào ghế sofa, la lối om sòm.

Thảm Mực không để ý tới cô, nhìn dáng vẻ vô lại của cô ấy cũng biết đó là dấu hiệu cô đã nạp đầy máu bắt đầu sống lại. Anh đến phòng bếp làm com

tôi, vừa mở cửa tủ lạnh ra lại nghe Triệu Thần Thành nói:

“Tường Lạc Sanh muốn em làm bạn gái anh ta. Mặc dù vì nguyên nhân trước kia mà không thể tin tưởng, nhưng suy xét tình hình thực tế, em cảm thấy đề nghị này. . . . . cũng không tệ lắm.”

“Triệu Thần Thành, em có ý gì?” Thẩm Mộc đóng cửa tủ lạnh lại, trở về phòng khách, khoanh tay nhìn Triệu Thần Thành: “Là ai nói muốn khiến cho Tường Lạc Sanh bị nốc-ao?”

Triệu Thần Thành nuốt một ngụm nước miếng, sau đó cười hắc hắc, chột dạ bỏ khỏi ghế salon, ngón tay nắm ống quần Thẩm Mộc đứng đưa: “Sao ~ chỉ là trên danh nghĩa, trên danh nghĩa, Thẩm Mộc - ở trong lòng em anh vẫn là người chối chang nhất! Em thề!”

Ánh mắt của Thẩm Mộc dời xuống 60 độ liếc nhìn cô, sau đó chớp mắt cười: “Vậy em tự mình làm com tối đi.” Nói xong, đẩy Triệu Thần Thành đi thẳng lên lầu, để lại một bóng lưng tiêu sái(*).

(*Tiêu sái chỉ cử chỉ, phong độ phóng khoáng, tự nhiên)

Triệu Thần Thành bị ném trên mặt đất, đói để nằm bẹp.

“Thẩm Mộc. . . . . Anh nhỏ mọn. . . . . Em muốn ăn com. . . . . Ăn com. . . . . Com”.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Chương 10

Triệu Thần Thành đi Macao mấy ngày nay nhưng thật ra là không có thông báo trước, quá trình sản xuất album kết thúc, tuần này sẽ bắt đầu tuyên truyền chính thức. Mấy ngày này vốn là để cho cô nghỉ ngơi và chuẩn bị, nhưng bởi vì việc đi Macao ngoài ý muốn, Triệu Thần Thành lại còn gầy hơn trước kia, nhưng có tinh thần tốt hơn xưa.

Cô biến mất ba ngày nay, các phương tiện truyền thông đối với tin tức “Chuyện không thể nói giữa Triệu Thần Thành và Tường Lạc Sanh” đã cập nhật tăng vọt lên phiên bản 4. 0 rồi.

Mặc dù cô không muốn liên hệ với Tường Lạc Sanh, nhưng giải quyết vấn đề với Tường Lạc Sanh đã trở thành nhiệm vụ quan trọng trước mắt của Triệu Thần Thành. Biết rõ trên núi có kẻ mặt than, vẫn phải đi lên núi tìm kẻ mặt than!

Vì vậy, sáng tinh mơ ngày hôm sau, khi Tường Lạc Sanh vừa bước ra khỏi thang máy riêng ở khu chung cư của mình, lồng ngực lập tức đụng phải một người rồi nắm tay anh quay trở vào, ngay sau đó cửa thang máy đóng lại.

Tường Lạc Sanh cau mày, mắt liếc qua ba mươi độ, một khuôn mặt tươi cười gần trong gang tấc, đôi mắt chớp chớp sinh động như một hồ nước, chỉ là ánh mắt kia khi nhìn anh lại mang theo chút lạnh lẽo. Lại nhìn đôi môi mím chặt, trắng mịn, mềm mại. . . . . Ừ, mùi vị không tồi.

Cho dù cô gái kia nắm bàn tay anh khiến cho anh có chút không kịp thích ứng, tay còn lại của Tường Lạc Sanh rảnh rang đặt vào trong túi quần, nhủ thầm: “Triệu Thần Thành, thế nào? Muốn cướp sắc?”

Khóe môi Triệu Thần Thành co quắp lại, khó khăn lắm mới dần được kích động không bóp chết đối phương, tức giận thu tay về. Về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, cô mở miệng: “Nói thẳng vào vấn đề. Tổng giám đốc Tường, ngài làm ơn hãy tránh xa tôi một chút, có được hay không?”

Tường Lạc Sanh không nói lời nào, khoanh tay đưa ánh mắt thích thú nhìn cô.

“Nói như thế. Hiện tại tin tức truyền đi như tên lửa vậy, dù sao cũng phải làm rõ. Ngài hi vọng tôi sẽ giải thích thế nào?”

Tường Lạc Sanh vẫn không nói lời nào, Triệu Thần Thành cũng cảm thấy buồn bực.

Thang máy chạy từ bãi đậu xe đến tầng cao nhất rồi lại chạy từ tầng cao nhất xuống bãi đậu xe, cứ lên rồi xuống, kiên nhẫn của Triệu Thần Thành gần như đã dùng hết. Lúc này, Tường Lạc Sanh mới nói: “Cô thật không biết điều.”

“Hả?”

“Rõ ràng có thể sống thoải mái, nhưng cứ muốn làm cho mình mệt mỏi. Cần gì chứ?”

Triệu Thần Thành rõ ràng cảm thấy trong lời nói của người đàn ông kia có ý gì đó, còn chưa tới kịp tìm tòi nghiên cứu, người đàn ông kia đã chuyển chủ đề.

“Cô cần một chỗ dựa. Thảm Mực không làm bên ngành giải trí, bảo vệ được cô thì cũng không thể giúp được cô. Kiếm người làm chỗ dựa, tôi là lựa chọn tốt nhất của cô.”

Lời nói này đi vào trái tim của Triệu Thần Thành, mắt thấy lại đi đến tầng trệt, Triệu Thần Thành nhấn nút đóng cửa. “Điều kiện trao đổi là gì?”

“Nếu như tôi nhớ không lầm. Từ thứ Tư tuần trước, cô chính là bạn gái của tôi. Giúp đỡ bạn gái của mình là chuyện thiên kinh địa nghĩa(*).”

(*Thiên kinh địa nghĩa có nghĩa là: lẽ bất di bất dịch; lý lẽ chính đáng; đạo lý hiển nhiên.)

Sắc mặt người đàn ông nói ra những lời này vẫn lạnh lẽo như cũ, anh liếc mắt nhìn Triệu Thần Thành đưa tay lên ấn nút đóng cửa, đột nhiên cúi người.

Khuôn mặt của người đàn ông gần trong gang tấc, đôi môi mỏng đang rơi xuống cách ánh mắt của Triệu Thần Thành mười lăm độ, rồi đến thật gần môi cô, hơn nữa càng ngày càng đến gần. Dụ sắc! Dụ sắc một cách trần trụi! Nhưng đáng xấu hổ chính là Triệu Thần Thành phát hiện cô lại không thể nhúc nhích, trong đầu còn hồi tưởng lại cảm giác mềm mại của đôi môi kia, thậm chí là mùi rượu bay bổng trong không khí.

Càng ngày càng gần, bọn họ gần như nghe rõ nhịp thở của nhau. Nó gần như sẽ ngừng lại!

Tay Triệu Thần Thành đặt nút khoá cửa bị Tường Lạc Sanh cầm lên, bỗng chốc cửa mở ra, một giây kế tiếp, Tường Lạc Sanh đứng lên, phui phui âu phục, đi ra ngoài.

Kể đầu tiên là ‘Mỹ nam kế’, trận giao đấu của Triệu Thần Thành với bàn chải mặt than kết quả hoàn toàn thất bại.

Triệu Thần Thành nắm chặt quả đấm, xương cốt phát ra tiếng kêu rắc rắc, ác từ gan mà sinh ra. Đi ra khỏi thang máy, cô nở một nụ cười âm áp: “Bạn trai anh mình thân vô này, chúng ta cùng đến công ty thôi.”

Mấy ngày nay Tom giúp Hạ Thanh liên lạc với bên quảng cáo, nhiếp ảnh gia, tổ sản xuất đã bận rộn cả ngày lẫn đêm, nhìn thấy xi căng đan của Triệu Thần Thành càng lúc càng phát tán, trên mặt toát ra hồi quang phản chiếu tựa như hồi xuân, cảnh này càng khiến anh nóng nảy hơn.

Lúc chín giờ Triệu Thần Thành đẩy cửa phòng làm việc ra, quả nhiên một xấp báo đã lấy tốc độ nhanh nhất phóng về phía cô. Triệu Thần Thành đã chuẩn bị tinh thần từ lâu, khom lưng tránh thoát, sau đó đi tới ngồi xuống chiếc ghế xoay đối diện với Tom, bắt chéo hai chân. Tom đang muốn mở miệng giáo huấn người trước mặt thì tất cả lời nói đã bị chết yểu trên môi, chuyển thành một nụ cười cứng ngắc, nhìn về phía cửa lên tiếng: “Tổng giám đốc Tường.”

Triệu Thần Thành cười ha ha, trên mặt chẳng hề có chút khách sáo nào, đúng vậy, bị Triệu Thần Thành né tránh nên một vài tờ báo mạnh mẽ rơi vào mặt Tường Lạc Sanh! Oa ô! Còn thoải mái hơn uống sữa tươi nữa, trong lòng Triệu Thần Thành thầm sung sướng.

Tường Lạc Sanh đen mặt đi đến ngồi xuống bên cạnh Triệu Thần Thành. Trong nháy mắt người đàn ông bạo quyền tên Tom lại lên tiếng với chất giọng vô cùng dịu dàng, Triệu Thần Thành như tắm gió xuân.

“Xin hỏi tổng giám đốc Tường có gì phân phó?” Tom khăn trương uống trà, nghĩ đến áp lực thật kinh người.

Tường Lạc Sanh nhàn nhạt mở miệng: “Triệu Thần Thành hi vọng tôi tự mình tới thông báo với cậu, bây giờ cô ấy là bạn gái của tôi.”

Một ngụm trà vừa mới vào trong miệng Tom, theo bản năng, “Phốc. . . . .”, anh phun tất cả trà trong miệng ra bên ngoài. Triệu Thần Thành nhanh tay lẹ mắt rút tài liệu trên bàn ra, chặn trước mặt. Tường Lạc Sanh đáng thương, hớp trà rất không thức thời lại bay đến đậu trên bộ âu phục cao cấp của anh, trông rất đẹp mắt.

Triệu Thần Thành liếc mắt nhìn hợp đồng ướt đầm dề, lắc đầu một cái, hợp đồng quảng cáo gần ngàn vạn đã bị hủy.

Chờ tiền Tường Lạc Sanh mặt đen thui ra cửa xong, Triệu Thần Thành nén cười đến nội thương rồi cuộc cũng cất tiếng cười to.

Trận thứ hai Triệu Thần Thành đấu với bàn chải mặt than, toàn thắng!

“Cười trên nỗi đau của người khác hả, tiểu tử thú!” Tom gõ một cái vào ót Triệu Thần Thành, Triệu Thần Thành không tránh kịp, đã bị đánh trúng.

“Tom, anh xuống tay thật mạnh.” Triệu Thần Thành xoa ót, hậm hực ngưng cười.

“Em thật sự muốn làm bạn gái Tường Lạc Sanh? Anh ta vui buồn thất thường lắm. Em phải biết mấy năm trước có một người cũng bởi vì lén lút làm chút hành động, tạo thành scandal với Tường Lạc Sanh, bị anh ta làm cho không thể lẫn lộn ngoài đời.”

“Anh cũng biết anh ta cũng có thể làm như thế mà. Anh ta muốn em thì em biết làm thế nào, chỉ có thể nghe theo thôi.” Triệu Thần Thành thờ ơ buông tay: “Hơn nữa, có người nguyện ý làm nôi dựa cho em, có gì không tốt. Tom, không phải anh vẫn mong chờ chuyện này sao?”

“Cái người kia làm sao dám chơi đùa, sớm muộn bản thân sẽ bị chơi đùa đến chết.”

“Tom, anh cũng biết em hy vọng ngày này đến.”

Giọng nói của Triệu Thần Thành như đùa giỡn, nhưng trong lòng cô lại rất nghiêm túc.

Buổi họp báo ra mắt album mới được cử hành đúng thời gian, Triệu Thần Thành bị ủ trong tuyết một thời gian, mặc dù hiện nay bởi vì được lãng xê mà tỷ lệ toả sáng cực kỳ cao, những fan hâm mộ suy cho cùng vẫn không nhiều lắm. Nhưng những tin tức đưa ra trước buổi họp báo, vai nam chính trong MV do Hạ Thanh đóng, cho nên anh cũng sẽ đến buổi họp báo. Nhận được tin tức này người hâm mộ ùn ùn kéo tới, trước khi bắt đầu hai tiếng đồng hồ đã có bốn, năm trăm người chen chúc bên ngoài, dĩ nhiên, phần lớn là fan hâm mộ của Hạ Thanh. Về phần truyền thông, mọi người không mời mà tới.

Triệu Thần Thành đặc biệt có giọng hát rất tuyệt vời. Công ty cho cô ra quân với cờ hiệu là tiểu thiên hậu hát Live mới, gần đây xì-căng-đan tăng mạnh, muốn truyền thông chú ý đến âm nhạc của cô, chỉ có thể lựa chọn thủ đoạn đặc biệt này. Cho nên buổi họp báo lần này không có MC. Phòng nền sân khấu cũng chỉ là một màn hình lớn và banner bìa album mới của Triệu Thần Thành, còn trên sân khấu cũng chỉ có một cái ghế, một chiếc Microphone.

Mở màn, ánh đèn hạ xuống, tất cả đèn pha trên sân khấu rơi thẳng vào Triệu Thần Thành đang cầm một cây đàn ghi-ta đi lên sân khấu, cô vẫn để mái tóc ngắn, thoa chút Mousse tạo kiểu, tự do mà phóng khoáng. Áo may ô(*) màu trắng, quần jean ống bó, ăn mặc cực kỳ đơn giản, lại mang vẻ đẹp cuốn hút.

(*Áo may ô: áo không tay không cổ)

Cô ngồi trên ghế cao, đôi môi đặt trước micro, nhắm mắt. Ngón tay thon dài lướt qua dây đàn, cô bắt đầu cất tiếng hát, giọng hát lung linh kỳ ảo đi qua máy khuếch đại quần quanh trong khán phòng, phút chốc bốn phía trở nên yên tĩnh.

“Ooh I need someone to hold me/ I need someone to take my hand/ Who always understands

You will never that someone/ Who’s always by my side/ To shelter me with pride

I will keep searching till I’ve found/ Someone who never lets me down.”

Đèn pha chiếu thẳng vào người cô, những đèn flash ở đây cũng không ngừng lóe sáng, nhưng Triệu Thần Thành giống như không hề hay biết, cô không mở mắt, cho nên không ai có thể nhìn ra ánh mắt chân thật nhất của cô.

Cô hát ca, nhẹ nhàng khe khẽ, lại mang theo sức mạnh kỳ lạ, siết chặt lấy dây thần kinh của mọi người.

“Someone to catch me if I fall/ To see me through it all/ Someone to depend upon/ I can always call

Someone who makes me strong/ Who shows me right from wrong/ Someone always standing tall/ Someone who will catch me if I fall “

Cầu xin như vậy, bị thương lại như mang theo tiếng gào thét của đáy lòng. Khi tiếng hát dừng lại thì tiếng vỗ tay của người hâm mộ và thét chói tai là miêu tả sinh động nhất, nhưng Triệu Thần Thành lại gầy dần lần nữa, lập tức giới thiệu bài hát thứ hai.

Cứ như vậy một bài rồi lại một bài, hát đến 5 bài, gần như được gọi là liveshow nhỏ. Cao trào của buổi họp báo là ca khúc xuất hiện cuối cùng.

Đó là ca khúc chủ đề trong album mới của Triệu Thần Thành – “Không thành”. Màn hình điện tử ở sau lưng cô đồng loạt trình chiếu MV, trong MV cô mặc một chiếc váy trắng, gần như không trang điểm, lúc Triệu Thần Thành tươi cười, chạy thì đụng vào một người. Trên màn hình xuất hiện một người con trai mặc áo sơ mi trắng, Hạ Thanh nở nụ cười rưng rưng. Nhưng mọi người trong hội trường không ai thét lên, bởi vì tiếng hát quá mơ hồ, giống như cú đụng kia chỉ là một cảnh trong mơ.

Cho đến khi Triệu Thần Thành hát hết câu cuối cùng, Hạ Thanh cầm bó hoa Bách Hợp lớn xuất hiện, rốt cuộc cảm xúc của fan hâm mộ mới vỡ oà, bọn họ la hét điên cuồng, hò hét. Triệu Thần Thành mở mắt ra, khóe mắt cô ướt ướt, nhận lấy bó hoa của Hạ Thanh, được anh ôm một cái, Triệu Thần Thành mới chậm rãi trở về thực tại.

Dưới sân khấu rất ồn ào, thậm chí làm cho cô không thể suy nghĩ nhiều, nhưng cô thích sự ồn ào này, cần sự ồn ào này.

“Triệu Thần Thành hát hay không?” Hạ Thanh cầm micro hỏi.

“Hay!”

“Chính tôi ngồi dưới khán đài nghe cũng cảm động. Cho nên hi vọng mọi người có thể ủng hộ cho em gái của tôi! Có được hay không?”

“Được!”

Hạ Thanh đảm nhiệm người chủ trì thay đổi không khí, còn Triệu Thần Thành thì bị anh choàng vai, cười làm lành.

Triệu Thần Thành im lặng, không nói chuyện, thật ra thì đây mới thật sự là Triệu Thần Thành.

Cho đến khi truyền thông bắt đầu phỏng vấn, Triệu Thần Thành mới thả lỏng tinh thần, cô nở nụ cười vui vẻ. Mặc dù có mười mấy câu hỏi về album mới; nhưng từ ngữ xuất hiện với tần suất cao nhất là Tưởng Lạc Sanh, Thẩm Mục; chỉ trong một thời gian ngắn tên hai người đã xuất hiện hai mươi lần. Triệu Thần Thành lười phải nói “Hi vọng mọi người chú ý tới âm nhạc của tôi nhiều hơn”.

Cho nên trong lần hỏi thăm thứ hai mươi sáu của cánh truyền thông “Xin hỏi cô có quan hệ thế nào với Tưởng Lạc Sanh và Thẩm Mục?”, Triệu Thần Thành cong khoe miệng lên 45 độ, nở nụ cười tươi, dùng giọng nói không nhanh không chậm trả lời:

“Người trước là ba lữ, người sau đã ba lữ trở lên.”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chương 11

Ba lữ. . . . . Hai chữ này vừa thốt ra đã đè bẹp Tom cứng cỏi, làm cho thần kinh não của anh căng ra như sợi dây gân!

Giờ phút này Tom giống hoá thân thành con thỏ cai quản địa ngục, khuôn mặt dữ tợn muốn cầm lấy cái ghế ném lên sân khấu. Miêu Miêu liều mạng giữ lấy Tom để anh đừng ném cái ghế đi, việc này không có kết quả với Triệu Thần Thành ngược lại bị phản xạ có điều kiện của Triệu Thần Thành làm cho có kết quả.

Về phần cánh truyền thông có mặt trong phòng thì bắt đầu như ong vỡ tổ, dù sao cũng có rất ít ngôi sao hay có thể nói thẳng là căn bản không có ai to gan dám trả lời thẳng thắn công khai như thế.

Hạ Thanh đứng một bên cùng tiếp nhận phỏng vấn hơi cau mày, nhất thời không biết giải thích như thế nào, ngay cả anh cũng không rõ trong lòng Triệu Thần Thành suy nghĩ gì. Cho dù trước kia có đôi lần thấy cô cười đùa tức giận mắng chửi trước mặt Tom, nhưng trong tình cảnh này vẫn nên có những cư xử đúng mực, ngược lại với hành vi phóng túng hiện tại. Chẳng lẽ cô muốn mang kiếm đi chém trời?

Triệu Thần Thành bị ánh sáng đèn flash làm cho hoa mắt, nghĩ thầm hiện tại đúng là có rất nhiều cách để làm cho mắt người ta trở thành mắt chó, thuận miệng nói vài câu thôi là có thể nhanh chóng thành người mù rồi.

“Thật ra thì tôi cũng không biết ‘ba lữ’ có ý gì.” Giờ phút này Triệu Thần Thành bày ra vẻ mặt ngu ngốc đúng tiêu chuẩn, rồi cô nở nụ cười, gãi đầu nói: “Mới từ một ca sĩ nhỏ không có tiếng tăm gì biến thành nhân vật chính bị truyền thông truy đuổi, vừa mới tùy tiện nói hai câu cảm thấy thật hiệu quả. Thật là thoải mái. Ha ha.”

Triệu Thần Thành cười hai tiếng, đèn flash không còn chớp liên tục nữa, các câu hỏi lập tức biến mất, các phóng viên cũng hóa đá.

Mà Triệu Thần Thành mang đôi mắt vô tội liên tục chớp chớp rồi nhìn chằm chằm đám phóng viên và nhiếp ảnh gia tên tuổi trước mặt: “Việc này. . . . . Thật ra họ đều là bạn rất thân của tôi, thật ra, bọn họ giúp tôi rất nhiều. . . . .”

Một người là phiếu ăn ngon của cô trong nhiều năm qua, người còn lại là phiếu tiền lương hàng tháng của cô. . . . . Đây là bình sữa của cô, không thể đắc tội với ai cả!

“Nhưng mà như vậy sẽ không có tin tức hay để viết báo đúng không? Có muốn tôi đổi cách nói lại một chút hay không? Tôi không chấp nhận trả lời phỏng vấn. . . . . Cho nên. . . . .” Triệu Thần Thành tiếp tục nhún chân mày, như đang quan sát và trung cầu ý kiến của nhóm phóng viên: “Hả?”

Các phóng viên đã ngã liệt địa rồi, Triệu Thần Thành thật sự khiến bọn họ vỡ vụn mà, trong lúc nhất thời lại như đi vào một buổi họp tẻ ngắt.

Giờ phút này Hạ Thanh phản ứng kịp, đứng ra hoà giải, nói Triệu Thần Thành và Thẩm Mộc là những người bạn rất thân thiết, lúc làm việc lại được tổng giám đốc Tường diu dắt hết mình, sau đó lập tức dẫn dắt nội dung các câu hỏi về phía anh.

Tom chuẩn bị ném chiếc ghế đã giao nộp vũ khí, ngồi trên ghế như kẻ bại liệt, nhận lấy cốc nước Miêu Miêu đưa cho. Triệu Thần Thành giờ trò trêu chọc cũng tốt, lời nói nhìn tưởng rất mạnh, nhưng rốt cuộc vẫn không để lộ gì cả. Dù sao, công khai quan hệ với Tường Lạc Sanh, sẽ chỉ làm cho Triệu Thần Thành gần đây bị chú ý quá nhiều trở thành đề tài cho mọi người chỉ trích, Trương Trì có câu: Hoà đồng mới có thể sống lâu trong Làng Giải Trí.

Buổi họp báo chấm dứt, Triệu Thần Thành vội vàng chạy ra sau hậu trường, buông tay lập tức đòi Miêu Miêu hộp sữa tươi. Miêu Miêu đưa cho cô một hộp sữa lớn, Triệu Thần Thành gật gù đắc ý nhấp một ngụm sữa, trên mặt vẫn còn chút hồi hộp và chân thành khi đối mặt với phóng viên.

Nhưng sự thật là, từ sau buổi họp báo, dựa vào việc trả lời chân thành và giọng hát hoàn hảo không có gì bất bẻ, cuộc sống của Triệu Thần Thành từ con sâu gạo thông qua báo chí biến thành một người luôn đắm chìm trong thế giới âm nhạc của mình, không nhuộm khói bụi trần gian, một đóa hoa tuyệt thế trong giới âm nhạc!

Triệu Thần Thành ngồi trên máy bay, bay đến thành phố B làm quảng cáo, cầm một quyển tạp chí tràn ngập lời khen ngợi cô, uống sữa tươi càng thêm sung sướng. Mặc dù cô vui mừng khi Tường Lạc Sanh chịu làm núi dựa cho cô, nhưng cả người Tường Lạc Sanh đều là bàn chải, là một viên kim cương biến hoá, hôm nay là núi, nói không chừng ngày mai sẽ thành biển, Triệu Thần Thành còn chưa dựa vào đã chết đuối.

Khi xem báo chí, Triệu Thần Thành đã quen với việc một ngụm sữa tươi vừa vào miệng đã sặc. Nhìn thấy tiêu đề to “Thật ra Vi Vi gia nhập O&C chỉ vì tình cảm cá nhân”, còn có rất nhiều hình ảnh bên trong chỉ rõ ba yếu tố —— Tường Lạc Sanh, Mai Sính Vi, lối vào khách sạn.

Xốc tờ báo, Triệu Thần Thành che miệng ho sặc sụa một lúc lâu, Miêu Miêu ngồi bên cạnh nhìn Triệu Thần Thành sặc đến chảy nước mắt, vội vàng cầm

khăn giấy lau cho cô, Triệu Thần Thành nước mắt nước mũi tèm lem, toàn bộ lớp trang điểm trên người cô bị lau sạch, trở thành vai mặt hoa(*).

(*Vai mặt hoa: Trong tuồng hát thời xưa)

Miêu Miêu liếc mắt nhìn tờ báo một cái, nhìn thấy ông chủ của mình, không khỏi hồi tiếc thở dài, hai ngày trước vẫn còn ở công ty dốc sức ủng hộ, hiện tại đảo mắt một cái lập tức đi đến quán rượu với cô gái khác rồi. Giương mắt nhìn về mặt của Triệu Thần Thành, Miêu Miêu xác định cô vì chuyện này mà bị tổn thương. Vừa lấy cọ trang điểm ra vừa lên tiếng an ủi: “Thần, đừng suy nghĩ nhiều. Bây giờ báo chí chỉ biết thổi phồng mọi chuyện.”

Về mặt của Triệu Thần Thành như đưa đám: “Tôi không thể nghĩ ngợi thêm sao!” Cô nắm lấy tay Miêu Miêu: “Cô hãy thành thật nói cho tôi biết, có phải O&C chúng ta sắp đóng cửa hay không?”

Lời những an ủi của Miêu Miêu bị kẹt lại ở cổ họng, chết non thành một tiếng “Hả?”

“Vi hiệu quả và lợi ích của công ty, ông chủ phải tự mình xuống biển tạo xi căng đan! Tiền lương hằng tháng của tôi có mất hay không hả? Hả?” Triệu Thần Thành ra vẻ nghiêm trọng.

Miêu Miêu cúi đầu, trả lời một câu: “Cô thật sự. . . . . suy nghĩ quá nhiều rồi. . . . .”

“À, vậy thì tốt.”

Triệu Thần Thành lại nở một nụ cười, tiếp tục cầm hộp sữa bò lên vui vẻ uống. Mà Miêu Miêu ở bên cạnh ôm trán, nhìn bộ dáng giống như bức tượng người suy tư của Auguste Rodin, cả người tản ra hơi thở oán giận.

Thành phố B là địa điểm truyền thuyết thứ ba, cũng là nơi có lượng công việc nặng nề nhất. Thời gian ở lại đây là ba ngày, sẽ phải làm cho những người mê nhạc biết tới, giới thiệu ca khúc mới, tham gia ba hoạt động thương nghiệp, ghi hình cho hai chương trình truyền hình. Mỗi ngày thời gian ngủ của Triệu Thần Thành chưa tới năm tiếng, dưới khoé mắt lúc nào cũng được đắp một đồng phân mới che hết vết thâm quầng, vừa rời khỏi hoạt động lập tức cầm hộp sữa bò lên hút mạnh, đi bộ căn bản dựa vào gió, lượng ăn gần như không thuộc về mình.

“Happy Camp – Khoái lạc đại bản doanh” là chương trình cuối cùng Triệu Thần Thành tham gia ở thành phố B, thiếu ngủ nghiêm trọng lại bị Tom ra lệnh cưỡng chế không được uống sữa để phòng ngừa bây giờ Triệu Thần Thành nấc cụt đến tâm hồn và thể xác chia lìa.

Mở màn năm người chủ trì nhún nhảy theo nhạc, vui vẻ giới thiệu chương trình, Triệu Thần Thành tựa người vào vách tường phía sau sân khấu, cố gắng giương hai mí mắt sắp dính lại cùng một chỗ lên. Mãi cho đến khi trên sân khấu hò hét xong “Hoan nghênh Tiểu thiên hậu hát Live mới Triệu Thần Thành đến đây!”, tiếng vỗ tay vang lên, mười giây sau vẫn không thấy người ra ngoài, lại gọi một lần “Triệu Thần Thành”, vẫn không có ai trả lời.

Đạo diễn mới phát hiện có gì đó không ổn, đến gần Triệu Thần Thành thế nhưng lại nghe tiếng ngáy của cô, đứng cũng có thể gặp Chu Công hà. Vội vàng đánh thức Triệu Thần Thành, cứ như vậy cô mở đôi mắt mờ mịt, đờ đẫn; cơ thể lác lác đưa đi vào sân khấu bắt đầu chương trình.

Tất cả những người chủ trì đều là kẻ dờ hời, đầu óc Triệu Thần Thành như bị treo lên, trả lời câu hỏi đều dừng lại nửa phút, bị trêu chọc đến nổi ngay cả người trong nhà cũng không nhận ra. Nghe nói cô sẽ phải bỏ tám ván, trong tiết mục còn sắp xếp cô sẽ ra hai chiêu thức, không có sức lực, Triệu Thần Thành đem Taekwondo trực tiếp đùa nghịch thành Thái Cực quyền.

Sau khi quay chương trình, Miêu Miêu gần như là khiêng Triệu Thần Thành rời khỏi phim trường, dìu cô đi ra xe, cô nhắm mắt mở cửa xe ra leo lên xe cầm tay vịn lần mò đến chỗ ngồi quen thuộc ở phía sau, rồi ngoẹo đầu, thân thể lập tức nằm xuống, cái gối dưới đầu thế mà lại rất mềm mại, ấm áp dễ chịu, thoải mái khác thường, cô nghiêng đầu điều chỉnh tư thế ngủ.

Giọng nói Miêu Miêu truyền đến, lại đột nhiên dừng lại, cửa xe đóng lại một cái ‘cạch’, tiếng khởi động xe vang lên, nhưng tất cả âm thanh đều dừng tốc độ ánh sáng cách xa cô.

Không tới một phút từ trong hơi thở Triệu Thần Thành lập tức phát ra âm thanh khò khò. Không tới năm phút, nước miếng trong suốt từ khoé môi cô quanh co chảy xuống, từ từ tích lũy. . . . . quần Tây của Tường Lạc Sanh bị ướt một mảng lớn. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Chương 12

Bị Triệu Thần Thành khảo nghiệm định lực, đã không phải là một hai lần. Nhưng cô gái này không an phận mà cứ xê dịch trên đùi Tường Lạc Sanh, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo mềm mại cọ tới cọ lui, áp lực của ông chủ Tường thật không phải chỉ hơi lớn.

Mặt lạnh xốc Triệu Thần Thành lên, đặt đầu nhỏ của cô xuống chiếc gối mà cô sử dụng hằng ngày, Tường Lạc Sanh rút người ngồi ra ghế phía trước, nhìn đồng nước miếng trên đùi mình, anh nhủ này, ánh mắt bén nhọn quét qua kẻ đầu sỏ gây chuyện đang ngủ say ở ghế sau, vì vậy trong lúc ngủ mơ màng người nào đó có cảm giác kỳ lạ, lập tức quay người, đưa lưng về phía Tường Lạc Sanh, cuộn tròn lại.

Ngủ thẳng một giấc từ trên xe đến trên giường, Triệu Thần Thành nghiêng đầu nhìn phòng ngủ kiểu Pháp, đã ngủ một ngày một đêm rồi.

Buổi tối hôm sau, Tường Lạc Sanh đàm phán chuyện làm ăn xong trở về khách sạn, sau khi tắm rửa thay áo ngủ xong, đang muốn lên phòng Triệu Thần Thành, thì nhận được điện thoại của Tom, thông báo lịch trình ngày hôm sau của Triệu Thần Thành, hỏi chủ ý của anh. Anh mở cửa, thấy cô vẫn còn đang ngủ, lập tức nhỏ giọng trả lời một chữ: “Hoãn.”

Triệu Thần Thành mơ mơ màng màng nghe có tiếng mở cửa, còn có giọng nói, cô bắt mắt lật người, nhũ mào kéo chăn che kín đầu, khó chịu hừ hừ vài tiếng. Thời điểm quan trọng cô đi tu tiên, khó khăn lắm mới tìm được lông vũ của Nghê Tinh, bay bổng với tiên nữ Lăng Vân, nên cô hào hứng chờ đợi phương thoát ra lời vàng ngọc.

Tường Lạc Sanh đi tới bên giường, im lặng kéo chăn xuống một chút, để cái đầu nhỏ lộ ra ngoài. Triệu Thần Thành ừ à một tiếng, hàm hồ nói: “Thắm Mực, đừng quấy rầy, em muốn nghe tiên nữ nói chuyện. . . . .”

Trong nháy mắt trên mặt Tường Lạc Sanh kết lại thành một tầng sương mỏng, đi tới bên giường, cất cao âm lượng: “Triệu Thần Thành, rời giường!”

Giọng nói của một người đàn ông?! Không phải là tiên nữ . . . . . Yêu quái? Lúc ấy Triệu Thần Thành lập tức kinh sợ, bật ngồi dậy, đầu tóc bù xù dựng đứng, cô hí mắt ngây người nửa phút, sau đó. . . . .”Hất xì!”

Hít mũi một cái, Triệu Thần Thành cảm thấy kỳ quái, vì sao hai cánh tay lại lạnh lẽo như thế, mở mắt cúi đầu xem xét. . . . . Trên người là chiếc váy ngủ bằng lụa màu đen, đã xảy ra chuyện gì?!

“Tĩnh rồi?”

Triệu Thần Thành nghe vậy giật mình, ngẩng đầu lập tức nhìn thấy quái vật mặt than, Ếc. . . . . Đầu tóc của người đàn ông mới vừa tắm gội xong vẫn còn ướt nhẹp, những giọt nước dọc theo sợi tóc màu đen rơi xuống, lướt qua cổ, chảy thẳng đến lồng ngực, áo choàng tắm buộc tùy tiện, lộ ra bộ ngực vạm vỡ. . . . . Bầu không khí xung quanh ngập tràn Hormone giống đực. . . . .

Miệng đắng lưỡi khô! Tâm huyết dâng trào!

Triệu Thần Thành không để ý mình đang mặc gì, cũng không hỏi thăm đầu đuôi câu chuyện, trực tiếp rời khỏi giường, không nói hai lời bịt mũi tránh xa Tường Lạc Sanh vọt vào phòng tắm. . . . .

Tường Lạc Sanh nghiêng đầu nhìn Triệu Thần Thành lao đảo chạy đi, chiếc váy ngắn bay bay, thật tốt. Quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nguyệt hắc phong cao (*). . . . . Thật là bút người khác tội phạm.

(*Nguyệt hắc phong cao: Ánh trăng chiếu sáng và gió mát... ý chỉ thời gian thích hợp để làm chuyện xấu)

Vọt vào phòng tắm, dùng nước lạnh làm cho bản thân mình thông suốt, Triệu Thần Thành hoàn toàn tỉnh táo. Tối hôm qua, cô và Tường Lạc Sanh đi vào một khách sạn cao cấp ở thành phố B, có người giúp cô thay áo ngủ, rồi. . . . . cô chỉ mặc một chiếc áo choàng tắm lớn.

Buộc chặt thắt lưng, vẫn không thể che hết bộ ngực to lớn, cổ áo tạo thành một chữ V khoét sâu. . . . . Triệu Thần Thành ướt sũng giẫm lên gạch men lạnh lẽo, rất ưu thương. Mặc dù người đàn ông bên ngoài tuyên bố bị chính mình làm chuyện cảm thú, nhưng kẻ từng trải - chuyên gia Tiểu L từng nói: Đàn ông đáng tin, heo mẹ cũng biết leo cây; do đó những lời nói của Tường Lạc Sanh, vạn lần không được tin.

May mà phòng tắm ở trong phòng cô, chỉ cần cô cầm lấy điện thoại di động là có thể gọi Miêu Miêu mang quần áo tới tránh xấu hổ. Sau khi quyết định xong, chỉnh sửa cổ áo lại, Triệu Thần Thành mang theo khí phách hiên ngang hùng dũng oai vệ đi ra khỏi phòng tắm.

Một mình lục lọi khắp phòng, cũng không thấy túi xách của cô, Triệu Thần Thành uể oải chỉ có thể nhắm mắt gõ cửa phòng bên cạnh. Nghe thấy chữ, Tường Lạc Sanh ở trong một căn phòng đối xa hoa, lớn đến Triệu Thần Thành đứng ở cửa ra vào thét lớn nhất định sẽ tạo ra tiếng vang.

Triệu Thần Thành ngira đầu nhìn trần nhà, thật đối. . . . .

Bên cạnh, Tường Lạc Sanh vừa đổi áo ngủ xong, đang tựa vào thành ghế đọc sách, ánh sáng đèn câu cá dịu dàng vừa đủ thấp sáng trang giấy trên tay anh, anh giống như bức tượng điêu khắc, ngũ quan(*) thâm thúy. Anh vẫn luôn trầm tĩnh tự nhiên, còn Triệu Thần Thành lại là người hoạt bát.

(*Ngũ quan: năm khí quan, tai, mắt, miệng, mũi và thân mình)

“Tổng giám đốc Tường.” Triệu Thần Thành hé cửa phòng, chỉ lộ cái đầu: “Anh có thấy túi xách của tôi ở đâu không. . . . . Ặc, tôi không tìm thấy.”

Tường Lạc Sanh giương mắt, nhìn cái đầu nhỏ thò ra cửa, nghiêng qua bên nói: “Phòng giữ đồ.” Vì vậy trong giây lát đầu Triệu Thần Thành lập tức biến mất. Tường Lạc Sanh đặt sách trong tay qua một bên, nhìn cánh cửa khép lại, cầm ly trà lên nhấp một ngụm trà.

Túi xách được đặt trên kệ trong phòng giữ đồ, Triệu Thần Thành cầm điện thoại di động lên gọi điện thoại. Bụng đói đến dệp rồi, Triệu Thần Thành nhấn số điện thoại di động, nghĩ thầm đối như thế này thì phải gọi bao nhiêu món mới có thể lấp đầy bụng.

“Muốn thay quần áo thì nói cho tôi biết, không phải tôi cũng biết số đo ba vòng của cô sao. Không phải chúng ta đều là ba lữ hà?”

Đột nhiên một giọng nói đàn ông mang theo chút giễu cợt vang lên sau lưng, tay Triệu Thần Thành run một cái, ngưng ngừng thu tay về, Triệu Thần Thành xoay người lại nhìn Tường Lạc Sanh đang khoanh tay, cười nói: “Đó chỉ là nói đùa với truyền thông thôi.”

“Hà? Ba lữ trở lên chỉ là nói đùa thôi hả? Tôi còn muốn cô giải thích cho tôi hiểu.”

“Tổng giám đốc Tường, anh cũng biết chuyện này không thể coi là thật đúng không. Hai ngày trước báo chí còn đăng Scandal của anh và Vi Vi. . . . . Nói đến chỗ này. . . . . Công ty chúng ta hoạt động tốt chứ?”

“Thay vì lo lắng việc này. . . . .” Ánh mắt Tường Lạc Sanh từ từ đi xuống trước mặt Triệu Thần Thành, nhàn nhạt quét qua chữ V sâu hun hút: “Triệu Thần Thành, trước mặt đàn ông cô đều như vậy sao, hay là trên căn bản cô không xem tôi là đàn ông?”

Triệu Thần Thành nhận ra ánh mắt của người đàn ông này có thâm ý khác, kẹp chặt quần áo của mình. Dường như cô không cẩn thận đụng chạm đến lòng tự trọng của người đàn ông có tiền – tổng giám đốc Tường. Triệu Thần Thành cảm thấy bụng tóp lại một chút, đáy lòng gào khóc, còn tiếp tục như vậy nữa khi nào mới có thể đi xuống dưới lớp đáy bụng. Hít một hơi thật sâu, Triệu Thần Thành quyết định nói thẳng:

“Tổng giám đốc Tường, tôi nghĩ chúng ta nên nói rõ mọi chuyện đi. Tôi cũng chỉ là một tiểu minh tinh. Nhà họ Tường các người là danh gia vọng tộc, chắc chắn sẽ không vì một ngôi sao hạng ba như tôi mà tạo xì-căng-đan để truyền ra ngoài phá hư danh tiếng. Giúp tôi, rút cuộc điều kiện của anh là gì?”

Cô nói một mạch, không dừng lại. Tường Lạc Sanh cũng không kinh ngạc, anh cũng hiểu các quy tắc ngầm trong giới nghệ sĩ. Bản thân Triệu Thần Thành chính là món đồ tốt nhất, Thẩm Mục đứng sau lưng cô, làm sao cô lại đơn giản như bề ngoài được.

“Điều kiện?” Tường Lạc Sanh cười khê, cúi đầu nâng cằm Triệu Thần Thành lên, chống lại đôi mắt đen láy của cô: “Tôi thích em, lý do này em có tin hay không?”

Đôi môi mỏng của người đàn ông lúc mở ra lúc khép lại, đôi mắt trắng đen rõ ràng, sạch sẽ đẹp đến không thể tưởng tượng nổi. Triệu Thần Thành cảm thấy máu toàn thân dồn lên đầu, quá. . . . . quá mê người rồi!

“Thích cái giới showbiz ồn ào này, muốn được nhiều người yêu mến hơn nữa, không phải lúc dự thi em đã nói như thế sao?” Ngón tay Tường Lạc Sanh chậm rãi vuốt ve cánh môi Triệu Thần Thành, lời nói cũng rất từ tốn: “Như vậy tôi thích em.. em mất hứng sao?”

Thần kinh não của Triệu Thần Thành tập trung vào sự đụng chạm của anh, ảm áp, những ngón tay di chuyển trên bụng. Động tác trêu chọc còn có lời nói rung động lòng người như vậy.

Đứng, sau khi Vệ Nhiên ra đi, cuộc sống Triệu Thần Thành lập tức trở nên thiếu sức sống thậm chí làm cho cô không có cảm giác mình đang sống. Cô thậm chí phải đi đến một nơi ồn ào, muốn được mọi người yêu mến, thậm chí muốn bị người ta ghét, như vậy ít nhất sẽ có cảm giác tồn tại hoặc có ý nghĩa hơn, cho nên cô gia nhập Làng Giải Trí.

“Thật sự có thể được người khác thích không?” Cô giống như đang tự hỏi, hỏi ra một vấn đề không có liên quan.

“Triệu Thần Thành, anh muốn hôn em” Hình như người đàn ông cũng trả lời một câu hỏi không liên quan.

Triệu Thần Thành há mồm “a” một tiếng, sau đó vô cùng nghiêm túc suy nghĩ, mặc dù ở khoảng cách gần với người đàn ông này khiến cho quá trình suy nghĩ trở nên đặc biệt khó khăn. Hormone giống đực có nồng độ cao, da dễ mịn màng bóng loáng của người đàn ông, cánh mũi rất cao, môi rất xinh đẹp. . . . . Triệu Thần Thành nuốt ngụm nước miếng. . . . . Quá bức người!

“Cần thời gian để suy nghĩ.” Tường Lạc Sanh dứt lời, cúi đầu chạm môi Triệu Thần Thành, tay di chuyển trên eo cô, dùng sức kéo cô lại gần, ép cơ thể cô dựa trước gương.

Sống lưng Triệu Thần Thành chợt đụng vào mảnh thủy tinh lạnh như băng, phút chốc thân thể của người đàn ông dính vào, nhiệt độ nóng bỏng tựa như sắp ủi phảng phất Triệu Thần Thành, thiếu chút nữa thiếu chết người. Nhưng Triệu Thần Thành yêu thích ảm áp, cũng thích hương vị trà xanh phảng phất trong miệng anh.

Trong phút chốc cô gần như yêu thích cảm giác này, bị lồng ngực mạnh mẽ không chế, răng môi dây dưa, mút vào, gặm cắn. Kịch liệt thuần túy khiến cho người ta quên hết tất cả. Ôm lấy bà vai đối phương, hung hăng ôm chặt, đơn giản là không muốn kết thúc.

Rút cuộc Triệu Thần Thành cũng là con người, lượng hô hấp có hạn, cuối cùng vẫn phải thở mạnh cứ như sắp ngất đi. Nhưng lúc hai chân cô như nhũn ra, cơ thể nhờ dựa vào Tường Lạc Sanh mới có thể miễn cưỡng đứng vững.

Triệu Thần Thành như đông bần nhảo ngược lại làm cho tâm tình Tường Lạc Sanh rất tốt, rất có cảm giác thành tựu, tiếp theo vui đầu găm cổ Triệu Thần Thành. Ngay lúc đó thật sự Triệu Thần Thành giật mình một cái, run rẩy nói không thành tiếng: “Cái đó. . . . . Tổng giám đốc Tường, tôi đói. . . . .”

Tường Lạc Sanh bất mãn ngẩng mặt nhìn cô, hiển nhiên oán giận việc cô làm cho mất hứng. Sau đó, Triệu Thần Thành nói một câu khiến cho cô sau này suy nghĩ lại thật sự muốn đánh chết lời nói của mình: “Ăn no mới có sức chiến đấu, ha ha ha. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Chương 13

Trên đời này luôn có một nhóm người như vậy, có ăn là sao cũng được, thân thể vô cùng khoẻ mạnh.

Nhìn bọn họ ăn, giống như có thể ăn được tất cả đồ ăn, bao gồm hành gừng tỏi già cũng là những món ngon, ăn hết một bàn thức ăn, ăn xong rồi còn có thể phát ra tiếng thờ dài thỏa mãn, híp mắt rất hưởng thụ. Khiến người ngồi bên cạnh cũng cảm thấy ngon miệng, tin chắc rằng sẽ không xem việc ăn sạch sành sành là hành động đáng xấu hổ.

Triệu Thần Thành chính là một trong số đó, khi cô ăn xong thức ăn trong hai toa xe đẩy thức ăn, hài lòng đặt nĩa xuống, Tường Lạc Sanh ngồi ở đối diện cô cũng cảm thấy thật sự đói bụng.

Bữa cơm này làm cho trái tim nhỏ của Triệu Thần Thành có chút rung động. Nhìn điện thoại di động đặt trong tay một chút, tin nhắn cầu cứu SOS××OO đã được gửi hơn một giờ đồng hồ, thế nhưng không có chút động tĩnh nào cả, đây lòng Triệu Thần Thành không ngừng gặm thét, khẳng định cái tên Thẩm Mục kia lại đi ra ngoài ăn chơi đường đêm!

Tình huống này không phải xảy ra lần đầu tiên. Khi Triệu Thần Thành mới ra ngoài, không ít lần bị người đại diện yêu cầu đi rượu uống phục vụ “nhân vật quan trọng”, trong đó có màu sắc gì, tất cả mọi người đều hiểu. Hết lần này đến lần khác Triệu Thần Thành vừa uống một ly lập tức lườm trước mọi chuyện, Thẩm Mục bị giao nhiệm vụ đi theo phía sau cứu trợ. Chỉ cần Triệu Thần Thành gửi tin nhắn cầu cứu SOS××OO, nhị thiếu gia nhà họ Thẩm sẽ phải vắt óc suy nghĩ cách đưa người đi.

Mỗi lần Triệu Thần Thành ngồi xuống bàn rượu, không quá hai mươi phút sau, sẽ nhận được điện thoại, nhận điện thoại cô lập tức thét lên với vẻ đầy hoảng hốt: “Cái gì? Bệnh viện?” “Xảy ra tai nạn xe cộ? Người chết? Còn là một xác hai mạng?!” Cúp điện thoại, cô nhanh chân bỏ chạy, tất nhiên dưới lầu đã có một chiếc xe dừng lại đón người, cô vừa chui vào trong xe thì chiếc xe nhanh chóng rời đi.

Thẩm Mục luôn bị những tin nhắn như vậy khiến cho đầu óc căng thẳng, buổi tối đi ra ngoài tán gái cũng không yên, chỉ sợ sẽ làm tất cả mọi người giạt mình, từ đó trong lòng bắt đầu sinh ra một bóng ma. Thật may là sau khi Triệu Thần Thành bị giấu trong tuyết, người làm việc này lại là Tom, những chuyện như thế này không còn xảy ra nữa.

Nhất định là do lâu rồi chưa được huấn luyện, đưa đến thái độ lười biếng, kỹ thuật không thành thạo. Triệu Thần Thành cắn nĩa, tay nắm thành quyền, tiếng xương vang lên răng rắc, chẳng lẽ thật sự muốn cô đánh cho Tường Lạc Sanh hôn mê?

“Ăn no?” Tường Lạc Sanh khoanh tay lại, hỏi.

Triệu Thần Thành cười ha ha, trước khi người đàn ông mở miệng nói ra câu tiếp theo là: “Giờ đến phiên tôi ăn”, cô vội vàng mở miệng: “Sau khi ăn cơm là ăn bánh ngọt.”

“Em đã ăn bốn cái bánh bông lan rồi.”

“Kem!”

“Ăn ba ly rồi.”

“Còn sữa tươi?”

“Năm ly.”

“.....”

Tường Lạc Sanh dù bận rộn vẫn ung dung nhìn cô, giống như Tôn Hầu Tử chắc chắn không thể bay ra khỏi năm ngón tay Phật Như Lai. Tuy Triệu Thần Thành là một con người rất tùy tiện, nhưng rốt cuộc cô vẫn là cây Hồng Miêu tức là một thanh niên tốt, có sức sống, thích sạch sẽ. Coi như lui vạn bước mà nói, ga giường cũng không thể muốn chạy là chạy, muốn chạy thì cũng phải nghĩ ra cách nào đó, có câu: nhân sinh đắc ý tu tận hoan(*), mang thai ngoài ý muốn thì phải làm thế nào!

(*Nhân sinh đắc ý tu tận hoan: Nghĩa là Tận hưởng những vui vẻ sung sướng của cuộc sống)

“Triệu Thần Thành, em không nên dùng ánh mắt ma quỷ mà nhìn tôi?”

“Hả?”

“Chính em là người nói ăn no mới có sức chiến đấu.” Tường Lạc Sanh có chút vô tội nói: “Nhưng vào giờ phút này ánh mắt của em hình như đang nói là tôi bức một cô gái lương thiện lên giường.”

Thật sự, đừng nên tìm quái thú bàn chải nói đạo lý, anh ta luôn có biện pháp để làm cho lý lẽ đứng bên cạnh anh ta.

Chốc lát, Triệu Thần Thành từ bất đắc dĩ “bị ép” trở thành tự nguyện “ngã vào”. Muốn trách thì trách cô bị một câu kia “kích thích” đầu óc mê muội, xương cốt Triệu Thần Thành không ngừng phát ra tiếng kêu răng rắc, rất muốn vung một đấm thật mạnh để kết thúc mọi chuyện.

Ngay lúc này, rốt cuộc Thẩm Mục cũng gọi điện thoại tới. Triệu Thần Thành lệ rơi đầy mặt, đáy lòng vui vẻ tung tăng như chim sẻ, cô nhận điện thoại, nhưng cuộc nói chuyện này làm cho cô nhũn chặt chân mày.

“Thật xin lỗi, bác gái vừa gọi điện cho anh, mất chút thời gian.”

“Hai người bọn họ bị sao vậy? Bị thổ dân bắt cóc hay là bị Hải Tặc uy hiếp?”

“Budapest xảy ra phản bạo loạn Gov, bọn họ bị bắt rồi.”

(*Budapest: thủ đô Hung-ga-ri)

Triệu Thần Thành vỗ trán: “Sao không đi đến Đại Sứ Quán, gọi cho chúng ta có tác dụng gì!”

“Bác gái nói không biết tiếng Hungary. . . . .”

“Lúc bọn họ đưa phiên dịch tới mọi người đã đi chỗ khác rồi!”

Triệu Thần Thành gần như muốn nổi trận lôi đình: “Hai người kia bao nhiêu tuổi rồi mà còn hành hạ người khác thế!”

“Bác ấy không muốn anh nói cho em biết, sợ em sẽ tức giận.”

“Bọn họ cũng không biết mất thể diện là gì! Bây giờ anh đang ở đâu?”

“Không phải anh đến cứu em sao.”

“Anh đến tầng dưới của khách sạn đi? Em sẽ xuống.”

Cúp điện thoại, gương mặt Triệu Thần Thành tối đi, đứng dậy cầm túi xách nói với Tường Lạc Sanh: “Thật ngại quá, tổng giám đốc Tường, có chút việc gấp, phải đi.”

“Có chuyện gì phải đi?” Người đàn ông ngã cơ thể ra sau: “Bản lãnh kim thiên thoát xác(*) rất quen.”

(*kim thiên thoát xác: lạng lẽ chuồn mất)

Giọng điệu của anh mang theo trêu chọc, Triệu Thần Thành lại nghiêm túc trả lời: “Là ba mẹ của tôi xảy ra chút chuyện.”

Thoáng qua trong mắt Tường Lạc Sanh là một ý gì đó không rõ ràng, sau đó đứng dậy rời khỏi phòng khách, lúc quay lại thì trong tay cầm một bộ quần áo. Anh đi tới trước mặt Triệu Thần Thành: “Muốn đi, trước tiên phải thay quần áo.”

Lúc này Triệu Thần Thành mới phát hiện ra mình chỉ mặc một chiếc áo choàng tắm cổ chữ V khoét sâu. Cô sa sút tinh thần bỏ túi xách xuống, nhận lấy quần áo.

Nhìn bộ dáng như đưa đám của cô, Tường Lạc Sanh chần chờ, sau đó giơ tay lên, vuốt vuốt đầu của cô: “Mặc kệ như thế nào, chú ý nghỉ ngơi.”

Giọng điệu của anh không giống thường ngày, có chút dịu dàng, làm cho Triệu Thần Thành không kịp thích ứng, nhưng lại không thể nói ra lại ở chỗ nào. Cô giương mắt muốn tìm tòi nghiên cứu về mặt của người đàn ông này, Tường Lạc Sanh nhũn mày lại, nói thêm một câu: “Nghỉ ngơi thật tốt, mới có hơi sức chiến đấu.”

Triệu Thần Thành hí mắt, quả nhiên chăm sóc kia đều là mây trời. . . . .

Thay quần áo xong, Triệu Thần Thành lấy từ trong túi xách ra một chiếc mắt kính đeo lên rồi vội vã đi xuống lầu, quả nhiên là nhìn thấy Thẩm Mục và một chiếc xe hơi kiểu dáng thể thao đang đậu bên kia đường.

Chạy qua đường, mở cửa xe chui vào, câu nói đầu tiên của Triệu Thần Thành chính là: “Hai kẻ dờ hơi ngủ lại khách sạn nào? Liên lạc Đại Sứ Quán rồi hả?”

Thẩm Mục nằm dài trên vô lăng, đôi mắt hẹp dài đầy ý cười phách lối: “Khách sạn nào cơ chứ, bọn họ căn bản không ở Hungary.”

“Cái gì?” Triệu Thần Thành cúi đầu nhìn anh, ánh sáng mờ ảo trong xe rơi vào mặt anh, hình dáng xinh đẹp lại có thêm vài phần yêu nghiệt. Triệu Thần Thành chợt hiểu, đánh lên vai anh một cái: “Còn tốt chứ, thế mà anh lại dám dùng chiêu này!”

“Ông chủ của em là người rất thông minh, dựa vào kỹ thuật diễn rách nát của em, không có tình huống mãnh liệt liệu có lừa được không.” Thẩm Mục ngồi thẳng dậy, khởi động xe.

Triệu Thần Thành nhéo anh một cái, bất quá bây giờ tâm trạng khá hơn nhiều, không cần quan tâm xử lý phiền toái của kẻ dờ hơi nào đó, thật sự làm cho

người ta an tâm.

“Nhưng . . . . . Nếu hai kẻ dờ hơi không có việc gì, sao anh lại tới thành phố B?”

“Đến thị sát công việc, ai biết được vừa đúng lúc em gửi SOS.”

“Vậy sao tốn nhiều thời gian như vậy, khẳng định anh đang làm việc không đúng đắn.”

“Quá lâu không có nhận được tin nhắn SOS, anh có chút hoài niệm nho nhỏ.”

Triệu Thần Thành bĩu môi, Thẩm Mục lại không trêu chọc hay cười một tiếng. Lúc anh thông qua Tom biết được Triệu Thần Thành và Tưởng Lạc Sanh ở nơi này, lòng như lửa đốt lập tức ngồi máy bay từ thành phố S qua đây, anh vừa tới nhà ở thành phố lập tức nhận được tin nhắn cầu cứu của Triệu Thần Thành, không cần suy nghĩ nhanh chóng lái xe tới cứu trợ. Nhưng những thứ này, anh cũng không muốn giải thích với cô.

“Hôm nay quá muộn, sáng mai hãy trở về. Đến nhà của anh nghỉ ngơi một đêm đi.”

“Ân nhân cứu mạng, anh tự quyết định.”

Trở về nhà, đã gần mười một giờ. Ngôi nhà này nằm trong khu phức hợp, mặc dù bình thường không ở, nhưng có thuê một di đến quét dọn thường xuyên, mua sắm chút nguyên liệu nấu ăn, nên trong nhà vẫn có sinh khí.

Triệu Thần Thành ngủ một ngày một đêm, lại ăn uống no đủ, giờ phút này tinh thần thật tốt, buồn ngủ biến mất. Trái lại Thẩm Mục có vẻ phong trần mệt mỏi, rất là mệt mỏi. Nhìn đại ân nhân họ Thẩm như vậy, Triệu Thần Thành có chút áy náy. Vì vậy thừa dịp Thẩm Mục đi tắm, cô chạy đến phòng bếp lục lọi, suy nghĩ định nấu bữa ăn khuya cho anh.

Thẩm Mục tắm xong, lau tóc ra ngoài, ngửi được mùi thơm, men theo nó đi xuống lầu, lập tức thấy Triệu Thần Thành bung chén bánh trôi hấp thơm mát mềm dẻo đi ra khỏi phòng bếp. Động tác tay của anh dừng lại một chút, sau đó đi tới trước bàn ngồi xuống.

Triệu Thần Thành nghe tiếng bước chân của anh, vừa bung chén vừa nói: “Không ngờ trong tủ lạnh lại có rất nhiều nguyên liệu. Mau tới nếm thử một chút, còn có trứng gà. . . . .” Đặt chén xuống, Triệu Thần Thành ngẩng đầu. . . . . Cái người đàn ông chết tiệt thể mà chỉ quán một cái khăn đã nghênh ngang đi ra ngoài. . . . .

Đứng thấy trên mặt Thẩm Mục toàn vẻ yêu nghiệt rồi xem thường, cũng là người luyện võ, vóc người này, bắp thịt này, đến Tưởng Lạc Sanh cũng kém xa anh một đoạn, Triệu Thần Thành gặp một lần phun máu một lần.

Trước mắt xuất hiện ánh sáng chói lòa, Triệu Thần Thành vỗ trán, nói lầm nhảm: “Thẩm Mục nói với anh qua bao nhiêu lần rồi. . . . . Anh đừng mặc bộ quần áo đáng chết này. . . . . Làm sao lại giống mấy tên đàn ông đẹp trai trình diễn trang phục áo tắm vậy.”

Trong nháy mắt mắt của Triệu Thần Thành lập tức đỏ ửng, Thẩm Mục nhíu mày: “Hà? Em nhìn qua người Tưởng Lạc Sanh rồi hả? Vóc người thế nào?”

“Ừm, cũng không tệ lắm.” Triệu Thần Thành vô thức trả lời, nhưng nghĩ lại. . . . . “Đây không phải là trọng điểm đúng không. . . . .”

Triệu Thần Thành dùng tay bịt mũi, la hét giải thích. Dưới ánh đèn, đôi môi nhỏ nhắn của cô sưng đỏ cực kỳ chói mắt.

“Xem ra kỹ thuật hôn của anh ta không tồi.” Ý chế nhạo trong câu nói của Thẩm Mục rất rõ ràng, kéo ghế ra ngồi xuống bên bàn, cầm muỗng lên mức một viên.

Triệu Thần Thành cũng ngồi xuống, tay chống cằm, hỏi: “Anh nói như thế có phải ý nói là em có vẻ. . . . . Ừ, rất tùy tiện?”

“Không phải rất tùy tiện.” Thẩm Mục dùng một chút: “Là quá tùy tiện rồi, toàn là lấy tiền lừa em đến. Uống công nuôi em bao nhiêu năm.”

“Nhưng Tưởng Lạc Sanh là ông chủ của em, khó đối phó. Cố gắng chai lòng dễ dàng hơn. Hơn nữa. . . . . Anh ta còn nói yêu em đó. . . . .”

Động tác của Thẩm Mục hơi chậm lại, để muỗng xuống, anh đánh giá: “Vậy anh ta cũng rất tùy tiện.”

“Ừ. Như vậy mới đúng.” Triệu Thần Thành chỉ chỉ vào cái bát trống, hỏi: “Muốn ăn thêm không?”

Thẩm Mục gạt đầu một cái, Triệu Thần Thành bung chén lên đứng dậy trở vào phòng bếp. Thẩm Mục nhìn theo bóng lưng cô, cuối cùng không nhịn được, nói:

“Triệu Thần Thành, khi nào thì em mới có thể bắt đầu lại lần nữa, nghiêm túc sống một chút.”

Triệu Thần Thành buông chén xuống, sắc mặt của cô trầm lại, đôi mắt nhìn chằm chằm nồi bánh trôi nóng hổi, một lúc lâu sau, cô nói:

“Vậy Thẩm Mục anh vì cái gì mà đang điểm bên ngoài? Chúng ta đều hiểu rõ, cái chết của Vệ Nhiên vào ngày đó. . . . . Tất cả đã kết thúc.”

Âm thanh của cô mang theo chút chán nản, Thẩm Mục khẽ cười ngira đầu, dùng cánh tay che khuất mặt mày. Làm sao anh lại không biết, lúc Vệ Nhiên qua đời đã làm cho mối quan hệ giữa mình và Triệu Thần Thành kết thúc, Triệu Thần Thành cần anh, nhưng lại không chịu để cho anh đến quá gần cô.

Anh hiểu được thứ anh bảo vệ cũng chỉ là một ngôi mộ.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chương 14

nguồn bị nhảy chương.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chương 14

Lại một lần nữa, bởi vì vấn đề của Vệ Nhiên, cuộc nói chuyện của hai người lâm vào cục diện bế tắc. Thẩm Mục kéo ghế ra lập tức đứng dậy đi lên lầu, Triệu Thần Thành cảm chén, nghe bước chân của anh ngày một xa dần, cô có chút chán nản buông vật trong tay xuống, dựa vào cạnh tủ âm tường, chậm rãi thở ra một hơi.

Cô biết Thẩm Mục từ khi vừa lên lớp mười, là do Vệ Nhiên giới thiệu. Tính tình của Triệu Thần Thành khi đó khác với hiện tại, không thích nói chuyện, cũng không tham gia vào các hoạt động ồn ào náo nhiệt, là một hiệp khách đơn độc, mỗi ngày trung ra vẻ mặt lạnh lẽo, có rất ít người đến gần. Cả thời cấp Hai, cả khối chỉ có Vệ Nhiên là không sợ chết bám dính lấy cô không buông tha. Thậm chí anh còn đem chuyện giới thiệu cô với những người anh em của anh làm thành chuyện đương nhiên, cũng cố gắng hết sức giúp cô hòa hợp với đại gia đình của anh, Thẩm Mục là một thành viên trong “hội Anh Em” của Vệ Nhiên.

Thẩm Mục lớn hơn Vệ Nhiên bốn tuổi, lúc Vệ Nhiên còn đang mặc tả, Thẩm Mục đã quyến rũ những bé gái trong nhà trẻ, theo lý thuyết hai người không thể ở cùng một nơi, nhưng bởi vì quan hệ của hai dòng họ, nên hai người chơi thân với nhau. Cho nên Vệ Nhiên còn mặc quần tả đã biết quyến rũ những bé gái.

Thẩm Mục kéo Vệ Nhiên, Vệ Nhiên lại dính lấy Triệu Thần Thành, nhỏ hơn Vệ Nhiên ba tuổi là Vệ Lam đang theo đuổi Thẩm Mục, vì vậy cả ngày lẫn đêm ba, bốn người đều ở chung một chỗ, ngày đẹp trời thì đi chơi bóng rổ, không tốt thì đi đánh tennis, thật sự quá tệ thì đi đánh banh bàn, có lúc Tiểu P trêu chọc Vệ Lam cứ như nghiện ma túy, đối là không chịu đi vận động thể nên ba người chỉ có thể đi hát Karaoke hoặc đi dạo phố với cô.

Mặc dù trên mặt Triệu Thần Thành biểu hiện vẻ bất mãn khi làm bạn với bọn họ, nhưng theo thời gian trôi qua, trong lòng cô ba người kia đã sớm có sức nặng không thể thay thế. Nhất là người dính chặt với cô nhất - Vệ Nhiên, từ ngày đầu biết anh thì ngày nào anh cũng nói nhảm bên tai cô, làm cho cô cảm thấy cực kỳ phiền phức, nhưng kể từ khi lên đại học Vệ Nhiên đi Mỹ học, Triệu Thần Thành lập tức cảm thấy rất xấu hổ khi phát hiện cô thể mà lại nhớ con thú nhỏ phiền toái.

Sau khi Vệ Nhiên đi nước ngoài Thẩm Mục vẫn thường xuyên tìm Triệu Thần Thành, Vệ Lam không có anh dẫn dắt, lại thi vào một trường cao đẳng quản lý nghiêm khắc, nên rất ít khi đến. Quan hệ của Triệu Thần Thành và Thẩm Mục sau bốn năm lại càng thêm mật thiết, thậm chí, sự thân thiết này gần như vượt khỏi suy nghĩ của Triệu Thần Thành, nhanh chóng đi đến giới hạn xa lạ.

Nhưng tất cả mọi chuyện đều kết thúc trong kỳ nghỉ đông năm Triệu Thần Thành tốt nghiệp đại học. Vệ Nhiên trên đường trở về nước, chiếc máy bay mà anh ngồi bởi vì gặp sự cố nên rơi xuống, tất cả mọi người trên máy bay gặp nạn không ai sống sót, xác máy bay rơi xuống biển, đừng bảo là đi hải, ngay cả di vật cũng không thể tìm thấy.

Vậy mà, mới đầu cha mẹ Vệ Nhiên cơ bản không biết việc con trai ngồi trên máy bay xấu số, bọn họ gần như cũng không nhận được tin tức anh muốn về nước. Do đó người nhà họ Vệ điều tra nhật ký cuộc gọi trong điện thoại của Vệ Nhiên, tra được cuộc điện thoại cuối cùng của Vệ Nhiên trước khi lên máy bay là gọi cho Triệu Thần Thành. Nhưng chờ người nhà họ Vệ tìm tới cửa thì đối mặt bọn họ chính là Thẩm Mục.

Cha mẹ Triệu Thần Thành quanh năm không ở nhà, các phòng đều được trang bị các thiết bị cao cấp. Bốn người bọn họ lại có quan hệ tốt vì thế khi Triệu Thần Thành đi chơi thì sẽ bảo anh đến ngủ lại nhà một đêm, cho nên đại ca Thẩm Mục luôn giữ sẵn một chìa khoá nhà Triệu Thần Thành. Chuyện kia xảy ra, lúc Thẩm Mục chạy tới nhà Triệu Thần Thành, cô đã giam mình lại. Đợi người nhà họ Vệ tìm đến, đã một tuần lễ cô không mở miệng nói chuyện.

Người nhà họ Vệ cố ý muốn đòi một công đạo, lúc đang giằng co với Thẩm Mục, đột nhiên Triệu Thần Thành đi ra, vẻ mặt tái nhợt như sắp ngã đi, cô chỉ nói một câu: “Vệ Nhiên bởi vì tôi mới trở về.” Những lời này rơi xuống đất, không cần nhiều chân tướng, Triệu Thần Thành lập tức bị xử tội chết.

A đưa đến B - B đưa đến C, cho nên A đưa đến C. Cái này thường được gọi là suy nghĩ chủ quan khiến cả câu chuyện biến thành: Vệ Nhiên vì Triệu Thần Thành mà trở về nước, dẫn đến chuyện anh ngồi lên chiếc máy bay kia, đưa đến cái chết của anh, cho nên Vệ Nhiên là bị Triệu Thần Thành hại chết.

Vì vậy tất cả bi thương rốt cuộc đã tìm được đối tượng chịu tội, không còn ai hỏi cô là trong cuộc điện thoại kia hai người đã nói những gì, không còn ai . . . . . Nhưng trong lòng cô và Thẩm Mục hiểu rõ, rốt cuộc vì sao xảy ra tai nạn này.

Thu hồi suy nghĩ, Triệu Thần Thành bùng nổi trên bếp lên, lăm bắm “Thật đúng là lãng phí”, lập tức lấy cái thìa lớn đang cầm trong tay để vào nồi rồi đưa vào miệng.

Vì vậy ngày hôm sau, Triệu Thần Thành ôm bụng ngồi trong nhà vệ sinh đến trưa, toàn bộ công việc đều bị gạch bỏ. Thẩm Mục đã sớm hết giận cô, thấy cô đưa ánh mắt trong veo như nước chớp chớp đáng thương nhìn anh, tức giận từ từ lui đi, nhưng trừ nói cô hết thuốc trị, không thể làm gì khác hơn là thay đổi giờ bay thành buổi chiều.

Chờ sau khi tổng khứ xong hai xe thức ăn và nửa nồi bánh trôi hấp đi, Triệu Thần Thành cứ như chỉ còn da bọc xương ngồi lên máy bay, mềm nhũn nghiêng người tựa vào vai Thẩm Mục, yên tĩnh nhắm mắt. Nhưng chuyện làm cho Triệu Thần Thành càng thêm mệt là vẫn còn ở phía sau.

Máy bay hạ cánh, ở cửa đón khách, Triệu Thần Thành mới vừa ngủ dậy lấy lại tinh thần xa xa đã nhìn thấy hai bóng dáng quen thuộc liên tục phát tay về phía mình và Thẩm Mục, khiến cho cô có dự cảm rất xấu. Chỉ thấy, hai người kia chạy về phía mình, càng ngày càng gần, càng ngày càng gần. . . . .

Sau đó, một người phụ nữ xinh đẹp chạy như bay đến ôm Triệu Thần Thành vào trong lòng.

“A ~ bảo bối của mẹ! Sao con lại gầy như vậy?”

“Mẹ, trước tiên người có thể buông cơ thể con ra không?”

Đúng vậy, người phụ nữ hết như bạch tuộc quấn lấy cơ thể Triệu Thần Thành này là mẹ của Triệu Thần Thành, Triệu Thần Thành thường hay gọi người phụ nữ này là kẻ dờ hơi số hai.

“Đúng vậy, nhìn con gầy đến vậy.” Người đàn ông đứng sau lưng mẹ Triệu đẩy cặp kính lên, nói: “Cha thật đau lòng, thật đau lòng.”

Đúng vậy, người đàn ông đáng vẻ hời hợt đang sắp khóc này chính là cha của Triệu Thần Thành, cũng chính là kẻ dờ hơi số một tiếng tâm lừng lẫy.

Khóc môi Triệu Thần Thành giật giật, hắt mặt dùng ánh mắt chiếu tia laser bắn về phía Thẩm Mục. Thẩm Mục lại trưng ra nụ cười xinh đẹp mà phách lối của anh, chọc mù mắt Triệu Thần Thành, sau đó anh bình tĩnh nói: “Mấy ngày trước bác trai và bác gái đã về nước rồi, anh nhất thời quên nói cho em biết.”

Triệu Thần Thành hừ lạnh, nếu anh nói cho cô biết, cô nhất định sẽ không trở về. Quay lại nhìn một đôi dờ hơi trước mặt, Triệu Thần Thành nói: “Lần này hai người đi du lịch vòng quanh thế giới không bị cái gì đó ụp sọt chứ.”

“Mẹ không có! Ba con có, lúc ở Maldives ông ấy làm mất hộ chiếu, làm cho mọi người phải ở lại đó thêm khoảng một tuần lễ.”

“Sao em không nói là do em cất hộ chiếu của anh rồi giả bộ nói anh làm mất?”

“Đây không phải là vì anh cứ mãi chụp ảnh, nên quăng hộ chiếu vào túi của em sao!”

. . . . .

Triệu Thần Thành vỗ trán, kéo Thẩm Mục bước đi: “Chúng ta không quen biết bọn họ. . . . .”

Vốn cho là, kẻ dờ hơi trở về đã đủ làm cho cuộc sống của cô hồngбет rồi, nhưng buổi tối kẻ dờ hơi lại kéo cô đi tham gia tiệc chào đón của ba mẹ Thẩm Mục, Triệu Thần Thành mới phát hiện ra mình thế mà lại rơi xuống rãnh Mariana – rãnh đại dương sâu nhất thế giới, quả thật rơi rồi!

Khi cửa phòng mở ra, ngồi ngay ngắn ở vị trí chủ toạ ngoài cha mẹ của Thẩm Mục, còn có một cái eo cao, trang điểm lộng lẫy, tiểu thư nhà họ Vệ —— Vệ Lam.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Chương 15

Đêm đó, cha mẹ của Thẩm Mục làm chủ, ngồi ở vị trí chủ toạ, bên tay trái của ba Thẩm là cha mẹ Triệu Thần Thành, còn bên tay phải mẹ Thẩm là Vệ Lam, Thẩm Mục bị kẹp giữa Vệ Lam và Triệu Thần Thành. Thứ tự chỗ ngồi có chút huyền diệu.

Đợi đến lúc tất cả mọi người ngồi vào chỗ của mình, cha mẹ hai nhà chào hỏi vài câu, sau khi khai tiệc chuyện xảy ra còn huyền diệu hơn.

Mẹ Thắm cầm đĩa lên gấp món khai vị để vào trong chén Vệ Lam, sau đó Vệ Lam bắt chước gấp thức ăn để vào trong chén Thắm Mục, chờ Thắm Mục cầm chiếc đĩa lên, trong chén Triệu Thần Thành đã có món ăn.

Theo thứ tự từ trái sang phải, đến phiên cha Triệu Thần Thành, ông nên gấp thức ăn cho cha Thắm Mục rồi. . . . . Suy nghĩ đến việc sẽ có rất nhiều tình huống xảy ra xung quanh, Triệu Thần Thành cảm thấy áp lực thật nặng nề, vì vậy tự cúi đầu, yên lặng dùng bữa.

Lần này ba Thắm mở tiệc đón khách, nhưng mà trên danh nghĩa vì Thắm Mục. Mở miệng nói vài lời cảm ơn hai người lớn nhiều năm qua vẫn chăm sóc con trai của mình.

Người ở bên ngoài nhìn vào, Thắm Mục hai mươi tám, hai mươi chín đã nổi tiếng là người nắm quyền Trần Thị, những người kinh doanh ngồi ở tầng cao trung bình là khoảng bốn mươi, năm mươi tuổi, đây quả thực có thể nói là “tuổi trẻ tài cao”, nhân tài đúng tiêu chuẩn, là con cháu đời thứ hai thì đúng nói là tám gậy tre, ba mươi tám cột cũng không thể đánh đến cùng.

Nhưng quan niệm truyền thống của những người ở nhà họ Thắm xem ra rất nặng, cậu hai nhà họ Thắm lại mặc kệ thân phận của mình và Thắm Thị, chạy đi bán mạng cho công ty nhà họ Trần, cả ngày lẫn đêm không về nhà, mấu chốt chính là, cũng gần ba mươi tuổi rồi mà vẫn còn cả lơ phất phơ không có đối tượng cố định. Mẹ Thắm từng sắp xếp cho anh luân phiên đi xem mắt, Thắm Mục không thèm cho ai mặt mũi, làm động tác chọc cười, nổi tiếng xấu xa trong giới xem mắt, danh tiếng bay xa ngàn dặm. Được gọi là đứa con bất hiếu, không biết trước sau, nhà họ Thắm đã kín đáo lên tiếng phê bình anh. Về phần anh thường xuyên ở cùng một chỗ với người vừa dán thân vào Làng Giải Trí - Triệu Thần Thành, dĩ nhiên lại càng làm cho bọn họ khó chịu.

Cho nên bất thành linh gặp gỡ, tất nhiên mục đích không có gì tốt.

Triệu Thần Thành luôn mặc kệ những chuyện phức tạp này, trên bàn cơm bọn họ cứ nói chuyện của bọn họ, cô chỉ cố lấp đầy chiếc bụng trống không của mình. Nhưng chung quy vẫn có vài lời nói chui vào trong lỗ tai của cô, làm cho cô càng thêm bất an khi ăn bữa cơm này.

Lúc đầu đề tài là chuyến du lịch của những kẻ dờ hoi, không biết vì sao lập tức kéo tới trên người Triệu Thần Thành. Mẹ Thắm nhắc tới xì-căng-đan của Triệu Thần Thành và Tường Lạc Sanh, tán dương đây là “Kim đồng ngọc nữ, trời đất tác hợp, rất xứng đôi”. Sau đó ba Thắm lập tức theo nói “Thần Thành cũng đến tuổi bàn chuyện hôn sự rồi”. Mẹ Thắm còn nói: “Đúng vậy, giống Vệ Lam chúng ta, vừa mới tốt nghiệp đại học bên Mỹ trở về, đã muốn tới chào hỏi chúng ta rồi.”

Lời này vừa thốt ra, Triệu Thần Thành muốn không nghe rõ cũng khó khăn. Không ngờ bữa cơm này là muốn tuyên bố “Thắm Mục VS Vệ Lam” đây là cố ý làm cho Triệu Thần Thành trở thành ‘người thứ ba’, vậy thì chỉ có thể rút lui mà thôi.

Triệu Thần Thành hơi nhìn lên, lập tức đụng vào Vệ Lam nghiêng đầu một góc bốn mươi lăm độ, ánh mắt liếc xéo tỏ ý hài lòng. Triệu Thần Thành gần như có thể từ trên mặt cô ta đọc được năm chữ to “Ba tôi là Vệ Cương”, từ khi còn bé mỗi khi cô nương nhà họ Vệ bị khi dễ, phản ứng đầu tiên không phải chạy, mà là hô to “Ba tôi là Vệ Cương! Các người dám khi dễ tôi!”, nhưng kết quả là mỗi lần như thế đều bị khi dễ đến thâm thối, đây là nói với người xa lạ mà.

Vệ Lam là cô hai nhà họ Vệ, ở thành phố S cô có thể được xem là người có tiếng nói. Nhà họ Thắm làm kinh doanh, từ xưa đã biết có thể treo kéo kết thân với người làm quan thì không có gì tốt hơn, mặc dù cũng không muốn dây vào phiền phức. Hiện nhiên trong vấn đề này nhà họ Thắm suy nghĩ vô cùng thấu đáo, không chừng nhà họ Vệ đã hứa hẹn lợi ích gì đó cho nhà họ Thắm, mới để cho Vệ Lam “sớm vào cửa” như thế.

Dù sao bây giờ Vệ Lam cũng là con gái một của nhà họ Vệ rồi. . . . . Nghĩ tới đây, Triệu Thần Thành lại nhanh chóng cúi đầu, tiếp tục yên lặng ăn. . . . . Chẳng qua là cảm thấy mùi vị thức ăn tối nay rất tệ cứ như nhai sấp nến. . . . .

Thắm Mục liếc qua một cái, không ngừng gấp thức ăn cho Triệu Thần Thành, ban đầu vẫn một mực không đếm xỉa tới, nhưng bây giờ thân thể anh dựa vào lưng ghế, phui phui ầu phục, kéo ra một nụ cười vô cùng xinh đẹp, quay đầu lại nói với Vệ Lam câu đầu tiên trong tối nay: “Cô học đại học nào ở Mỹ vậy. . . . . có tên gì?”

Vệ Lam bị hỏi như vậy, sắc mặt đỏ ửng lúc trước đã trở nên trắng bệch rồi, nhưng vẫn lên tiếng đáp: “Đại học Tây Thái Bình Dương.”

Ban đầu kẻ dờ hoi số hai cũng đang gấp thức ăn, giờ phút này đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt tinh tường lớn tiếng nói: “A, tôi biết đại học đó. Chỗ gà hoang đã có đại học sao!”

Dứt lời, kẻ dờ hoi số hai còn mang vẻ mặt hưng phấn nhìn về phía chồng của mình, giống như khoe khoang kiến thức uyên thâm của mình. Kẻ dờ hoi số một rất phối hợp sờ sờ đầu vợ mình, khen ngợi: “Bà xã à, quả nhiên em là người hiểu biết sâu rộng!”

Trong phòng hoàn toàn yên lặng. . . . .

Triệu Thần Thành thờ dài, không hổ là kẻ dờ hoi, bản lĩnh gây phiền toái không phải loại bình thường, đến lúc này tất nhiên Vệ Lam muốn đem khoản nợ này tính lên đầu cô.

Chỉ là chính mắt thấy mặt Vệ Lam không ngừng bốc lửa, ngay cả trên mặt ông chủ nhà cũng không nhịn được tức giận. Dạ dày Triệu Thần Thành lại ầm ỉ, vì vậy cả đêm cô không nói gì lại tìm cơ đứng dậy, vừa vận đi ra ngoài để hít thở.

Đi thẳng một mạch đến phòng trang điểm, Triệu Thần Thành lấy nước rửa mặt, nước lạnh đã làm cho cô ổn định lại một chút. Cuối cùng lúc chạm vào

Ý đồ của Vệ Lam đối với Thẩm Mộc, quả thật chính là lòng dạ Tư Mã Chiêu, người ngoài cũng biết. Khi cô còn bím tóc cài nơ mặc váy hoa gặm kẹo que, đã hấp tấp đi theo sau móng của Thẩm Mộc rồi. Nhưng sau khi Vệ Nhiên gặp chuyện không may, Vệ Lam đại náo một trận lớn với Triệu Thần Thành, Thẩm Mộc lựa chọn che chở cho Triệu Thần Thành, chuyện này khiến Vệ Lam đang trong cơn nóng giận, quyết định đoạn tuyệt quan hệ với Thẩm Mộc.

Rút khăn giấy ra, Triệu Thần Thành lau nước trên mặt. Cô nhìn mình trong gương, trang điểm, tóc ngắn, nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng đều, khoé mắt cong lên giống như là vui vẻ, chỉ là trong đôi mắt kia không xuất hiện ý cười.

Triệu Thần Thành vốn cũng không muốn trở về phòng, lần này lập tức dựa vào tường, hứng thú trả lời tin nhắn của Tiểu L. “Bảng xếp hạng gì?”

“Khẩu vị của cậu thật nặng. . . . .”

“.....Hå?”

Triệu Thần Thành không nói mà nhìn một loạt dấu chấm than trên màn hình, đang muốn gửi lại cho cô một tin nhắn: điên khùng, lại cảm thấy bên cạnh có nhiều hơn một đôi mắt. Triệu Thần Thành liếc nhìn, sống mũi cao thẳng này, môi mím chặt, bộ dáng lạnh lùng. . . . . miệng Triệu Thần Thành biến thành hình chữ O. . . . .

Sau đó, anh dùng sự bình tĩnh trước sau như một đâm rách cái điện thoại của Triệu Thần Thành: “Nói với bạn của em, chuyện này đàn ông ai dùng người đó biết.”

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net.**

Lời này quả nhiên là sấm dậy đất bằng, đây gọi là người đàn ông cực phẩm, quả nhiên là không thấy không biết, vừa thấy là nhảy dựng lên. Cho dù chỉ số miễn nhiễm với sấm chớp của Triệu Thần Thành vượt qua tiêu chuẩn quốc gia, cũng bị cháy xém.

Tướng Lạc Sanh nghiêng nhĩ cầu, quét mắt qua gương mặt Triệu Thần Thành, sau đó đứng thẳng: “A, vậy xin lỗi.”

“Tôi đi trước, không quấy rầy tổng giám đốc Trương nữa, chúc ngài đi về sinh vui vẻ.”

“Me.” Triều Thần Thành thét một tiếng, có loại dự cảm cực kỳ xấu.

“Mẹ nhớ con đi vệ sinh đã đi một lúc lâu rồi, thì ra là gặp người quen.” Lời nói của mẹ Triệu mang theo ý vị sâu xa, ánh mắt thản nhiên nhìn qua Tường Lạc Sanh.

Giờ phút này, trên mặt Tường Lạc Sanh không có chút kiêu căng nào, biến thân thành một người đàn ông tốt thành thực chừng chạc. Mở miệng có vẻ hơi cân nhắc nói: “Xin chào đi, con là bạn trai của Triệu Thần Thành, Tường Lạc Sanh.”

Trong lòng của Triệu Thần Thành lại bắt đầu có một con thần thú lao ra, hôm nay là ngày cha mẹ hay sao vậy?

“Hả? Sao tôi chưa từng nghe Triệu Thần Thành nhắc tới cậu?”

“Vậy sao. Nhưng ngày hôm qua con còn nghe cô ấy nhắc tới hai bác, nói hai bác gặp chút chuyện phiền toái ở nước ngoài. Không biết là bị bắt cóc, hay bị ức hiếp. Nhưng hôm nay thấy bác gái bình an vô sự, thật sự là quá tốt.”

Kẻ dở hơi cười ha ha, nghiêng đầu nhìn Triệu Thần Thành, khiến cho Triệu Thần Thành chợt cảm thấy lạnh lẽo. Nhưng kẻ dở hơi nhanh chóng chuyển đề tài: “Vậy con và Triệu Thần Thành tiến triển tức mức độ nào rồi?”

Người đàn ông không hoảng sợ không nhanh không chậm trả lời: “Theo như Triệu Thần Thành nói, là ba lữ.”

Nghe vậy, ánh mắt của kẻ dở hơi sáng lên, sau đó bà không nói gì, vỗ cái bốp vào lưng Tường Lạc Sanh: “Sao không nói sớm, cũng ba lữ rồi, người mình!”

Sao lại phản bội nhanh như vậy! Triệu Thần Thành không bị đánh, nhưng rất đau.

“Từ khi nào hai người lên lữ rồi?” Kẻ dở hơi chợt nhũn mảy, bắt đầu tò mò kéo Tường Lạc Sanh qua hỏi.

“Cũng đã mấy năm rồi thưa bác gái.” Lúc Lạc Sanh nói chuyện, thậm chí còn có chút ngượng ngùng như vậy!

Câu nói thấu tình đạt lý này như lên án cô, thế mà người đàn ông của cô lại lộ ra vẻ mặt ngượng ngùng kia! Ngượng ngùng đó! Không phải khắp người đều là bàn chải sao! Đúng là thực lực của phái hành động!

Triệu Thần Thành muốn phun một ngụm máu cũ ra, lại nghe kẻ dở hơi thẳng thắn tiếp một câu: “Cũng đã hơn một năm rồi, vậy con còn gọi là bác gái làm gì nữa, gọi mẹ đi!” Mẹ Triệu lại vỗ một cái vào lưng Tường Lạc Sanh, còn nói: “Mẹ thích cậu bé này.”

Ngực đầm chân gấm, Triệu Thần Thành kéo người mẹ đang đứng bên cạnh Tường Lạc Sanh quay về, đứng chặn trước mặt Tường Lạc Sanh thét lên: “Mẹ! Không phải mẹ ra ngoài là muốn đi vệ sinh sao? Đi đi, đi đi.”

“Ôi! Mẹ quên mất.” Kẻ dở hơi vỗ tay, lúc này mới nhớ tới, sau đó bà nhìn về phía Tường Lạc Sanh nói: “Tôi gọi cậu là Tiểu Lạc nhé. Tiểu Lạc, bữa tiệc của cậu ở bên kia đã kết thúc rồi sao? Nếu đã vậy, giúp tôi đưa Thần Thành về trước đi.”

“Anh ấy bận.”

“Được.”

Hai người thốt ra cùng một lúc, Triệu Thần Thành liếc Tường Lạc Sanh đáng chết một cái, sau đó nhỏ giọng nói với kẻ dở hơi: “Rốt cuộc mẹ đang suy nghĩ cái gì vậy.”

“Mẹ nghĩ, con ở trong phòng mà đầu óc ngây ngô như vậy rất khổ thân, không bằng về nhà ngủ sớm.” Kẻ dở hơi vừa lăm bầm vừa khoa tay múa chân động tác như sắp lật bàn: “Người nhà họ Vệ cứ giầy vò người khác, nếu không phải vì mặt mũi của Thẩm Mục, mẹ đã sớm lật bàn. . . . .”

“Nhưng ít nhất con phải vào trong đó lấy túi xách, chào Thẩm Mục một tiếng.”

“Chuyện này con đừng quan tâm.” Kẻ dở hơi lấy chìa khóa ra nhét vào trong tay Triệu Thần Thành, trừng mắt nhìn cô: “Tối nay mẹ và cha con ở lại khách sạn, không về nhà trọ quấy rầy con.”

Sau đó kẻ dở hơi lắc lắc chiếc eo thon nhỏ đi vào nhà vệ sinh, lưu lại Tường Lạc Sanh và Triệu Thần Thành mắt to nhìn mắt to.

Với Triệu Thần Thành mà nói, quả thật cô không muốn nhìn thấy Vệ Lam, sớm thoát ra có thể xem như là thượng sách. Nhưng người đứng trước mặt chính là Tường Lạc Sanh, tình trạng này giống như di chuyển từ ổ sói sang miệng hùm, tòi tẽ giống nhau.

“Lo lắng cái gì, đi theo tôi đi.” Tường Lạc Sanh khẽ cười nói, nhưng thấy Triệu Thần Thành chần chừ đứng nguyên chỗ, vì vậy Tường Lạc Sanh thêm vào một câu: “Nghe lời mẹ.” Trong giọng nói tràn đầy ý trêu chọc.

“Anh đến nơi này, khẳng định cũng có tiệc. Tôi có thể tự về.” Triệu Thần Thành nở ra nụ cười xán lạn.

“Hả? Trên người em có tiền không? Chuẩn bị đi về? Bên kia tôi và mấy đạo diễn ăn com với Cao Tăng, em ra mặt một chút, không được sao?”

Tường Lạc Sanh không ngừng ném những lý do hấp dẫn nhất đối với giới nghệ sĩ ra. Tom đã nói, đạo diễn Cao Tăng, nếu có thể nịnh bợ thì lập tức nịnh bợ, không thể nịnh bợ làm quen nhớ mặt cũng tốt. Do đó Triệu Thần Thành quyết định, hung ác nhắm mắt lại, đi theo Tường Lạc Sanh.

Vào phòng, mới phát hiện ở nơi này có mấy người đạo diễn, Cao Tăng, đây quả thực là hơn mười người. Trong phòng có bốn bàn, cô đã nhìn thấy vài khuôn mặt quen thuộc trong bữa tiệc lần trước.

Triệu Thần Thành bị Tường Lạc Sanh nắm tay đi vào phòng, đưa tới ồn ào không nhỏ. Mặc dù quần áo Triệu Thần Thành cũng rất phù hợp, nhưng không có trang điểm, vẫn khó coi hơn mấy cô gái trang điểm xinh đẹp ăn mặc lòe loẹt có mặt ở đây. Hai người đi thẳng đến bàn chủ trì, ngồi ở chính giữa là một người đàn ông anh tuấn hơn bốn mươi tuổi, Triệu Thần Thành cảm thấy hơi quen mặt, cho đến khi nhìn thấy Diêm Nguyệt ngồi bên cạnh người đàn ông này, Triệu Thần Thành chợt hiểu thì ra người này chính là Mã tiên sinh.

Theo lý thuyết Mã tiên sinh chỉ là Phó tổng giám đốc, lại ngồi ở vị trí của Tường Lạc Sanh, lại là thứ tự chỗ ngồi huyền ảo nữa. Rồi Triệu Thần Thành nhìn thấy một điểm sáng khác, chính là người ngồi bên cạnh Tường Lạc Sanh, là Mai Sính Vi - người vừa cùng anh tạo ra xì căng đan mấy ngày trước.

Hôm nay Vi Vi càng trở nên xinh đẹp hơn, nhìn thấy Triệu Thần Thành nên cô ta đứng lên bắt tay hữu nghị với cô, khí chất cao quý bức người, thấy thế nào cũng là tư chất bà chủ hợp pháp. Khoe mắt Triệu Thần Thành co quắp lại, hôm nay hình như cô không cẩn thận mà làm “kẻ thứ ba” hai lần rồi.

Tường Lạc Sanh cầm lấy âu phục, lên tiếng chào hỏi Mã tiên sinh và Mai Sính Vi, nói muốn đưa “bạn gái” về nhà. Sau đó Triệu Thần Thành bị rất nhiều ánh mắt thâm ý sâu xa quan sát rồi đánh giá hai người một chút, cho đến khi ra khỏi cửa, mới thôi.

Quả nhiên chỉ ra mặt một chút, đã là mặt xám mảy tro. Triệu Thần Thành có chút chán nản nghĩ, nhưng nhớ lại cảnh tượng mới vừa rồi người đàn ông này gọi cô là bạn gái, lại cảm thấy quá dễ mê rồi.

Tường Lạc Sanh đi khắp thế giới gọi cô bạn gái, điều này làm cho cô lần đầu tiên nghiêm túc suy tính tới vấn đề này, thật sự nghiêm túc suy nghĩ. Trên đường đi cô vừa suy nghĩ vừa bước theo Tường Lạc Sanh, cho đến khi bị giọng nói của Thẩm Mục cắt đứt.

“Triệu Thần Thành, em đây là có ý gì?” Thẩm Mục tựa vào vách tường ở hành lang, nụ cười phách lối lên tiếng hỏi, nhưng Triệu Thần Thành cảm nhận được anh đang chôn giấu tức giận.

Xoá sạch hết cảm giác bị bắt gian tại trận, Triệu Thần Thành đứng thẳng người, nói: “Em không thoải mái, muốn về nhà.”

“Với anh ta?” Thẩm Mục nhìn về phía Tường Lạc Sanh, cười lạnh.

“Anh là Thẩm Mục của Trần Thị. Hân hạnh gặp mặt.” Tường Lạc Sanh khẽ cau mày, nhàn nhạt mở miệng: “Nhưng sao anh lại cản đường thế?”

“Chó ngoan mới không cản đường.” Thẩm Mục cười, tiếp tục chặn giữa đường, còn nói: “Triệu Thần Thành, em muốn làm kẻ đào ngũ cả đời này hả? Chúng ta không có đặc tội với nhà họ Vệ đúng không? Vì sao em sợ nhà họ Vệ?”

“Em không sợ.” Triệu Thần Thành nhướn chân mày lên: “Anh đừng vì bị bức hôn mà trút giận lên người em.”

“Em biết Vệ Lam căn bản không phải là vấn đề!” Thẩm Mục đi lên, Triệu Thần Thành lui về phía sau theo bản năng. Nhưng Thẩm Mục chưa đi được hai bước, lập tức bị Tường Lạc Sanh cản lại. Tường Lạc Sanh không lên tiếng, nhưng trên mặt là vẻ kiên cường mà không nhỏ nhen.

Thẩm Mục yên lặng nhìn Tường Lạc Sanh, đột nhiên, anh nín lấy cổ áo Tường Lạc Sanh trực tiếp xô anh vào tường, sức lực to lớn, phát ra một tiếng vang vọng. Con người Tường Lạc Sanh híp lại, sau đó chậm rãi kéo ra nụ cười nhếch mép “Lẽ ra mất?”. Thẩm Mục ghi chặt anh, đáp lại anh bằng nụ cười lạnh: “Đừng giả bộ làm người quân tử nữa, Tường tiên sinh.” Tường Lạc Sanh nghe vậy lắc đầu một cái, đột nhiên cầm lấy cổ tay Thẩm Mục, tay vung ra một cú đấm . . . . .

Dưới chân là thảm đỏ, trên đầu là đèn thủy tinh, không khí lãng mạn, nhưng trước mặt Triệu Thần Thành, chỉ có hình ảnh quyền cước bay tứ tung, tất cả mọi chuyện xảy ra nhanh như tia chớp lúc này phát ra khí thế trộm chuông. Đến lúc Triệu Thần Thành phản ứng kịp, lập tức muốn hét lên “Thẩm Mục là người luyện võ, anh không đánh lại anh ta đâu”, lời nói còn chưa thoát ra khỏi miệng gương mặt anh tuấn của cậu hai nhà họ Thẩm đã lên màu. Vì vậy cô lại muốn hét lên “Tường Lạc Sanh là một quái thai thâm tàng bất lộ(*), Thẩm Mục anh nên có chừng mực”, lời nói chưa ra khỏi miệng sau ốt Tường Lạc Sanh đã có một đóm hồng.

(*thâm tàng bất lộ: Nghĩa là giấu giếm khá sâu)

Giờ phút này, đột nhiên Triệu Thần Thành nghĩ tới hai người bạn thời tiểu học của cô là Vương Tiểu Hồ và Triệu Tiểu Thử, từ trước tới nay chỉ có hai người bọn họ là vì Triệu Thần Thành mà đánh nhau một trận, dĩ nhiên nguyên nhân là bọn họ không muốn trở thành đôi bạn cùng tiến với cô gái đã man Triệu Thần Thành.

Rốt cuộc hôm nay, Triệu Thần Thành cũng có thể xoay người, thể nghiệm mùi vị tuyệt vời của hồng nhan hoạ thủy.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chương 17

Theo lời đồn đãi trên phố, lúc người ta đang đánh nhau bình thường đều sẽ có những biểu hiện của người điên, chính là càng có nhiều người khuyên can, hai bên sẽ càng đánh mạnh hơn. Cho nên tới bây giờ Triệu Thần Thành vẫn không khuyên can, ngày trước chỉ cần Vệ Nhiên đánh nhau với người ta, Triệu Thần Thành không nói hai lời lập tức đi lên giúp Vệ Nhiên hạ gục đối phương, sau đó mới nói đúng sai.

Nhưng tình huống bây giờ là ông chủ đánh nhau với người nuôi com cô. . . . . Triệu Thần Thành ôm đầu suy nghĩ vấn đề này không đơn giản, trong nhóm người tham gia náo nhiệt, một giọng nữ thét lên: “Không nên đánh ~”

Quả nhiên lời này vừa thốt ra khỏi miệng, Triệu Thần Thành nhìn thấy những cú vung chân của ông chủ càng có lực hơn, người nuôi com cô kêu ngoạ lại ngang ngược can rờ hơn.

Vệ Lam giẫm lên đôi giày bầy xem-ti-met của cô ta hấp tấp chạy tới, thật vất vả mới dừng lại, lập tức lo âu lắc lắc Triệu Thần Thành: “Sao cô không ngăn cản bọn họ!”

Triệu Thần Thành không lên tiếng cãi lại, Vệ Lam lập tức vọt tới, cố gắng đẩy hai người ra, nhưng song quyền nan địch tứ thủ(*), tay không có mắt. Chỉ dùng một phần tư bản lĩnh, Vệ Lam đã bị đánh trở ra, quần áo kêu gọi lúc đầu đã thành quần áo nhẵn nhúm. . . . .

(Song quyền nam địch tứ thủ: Hai quyền cùng ra vừa đánh địch vừa thủ thể bảo vệ bản thân)

Đổi lại lúc bình thường, nhất định Triệu Thần Thành sẽ vỗ vỗ bả vai cô gái này, thở dài một tiếng: “Trời muốn đổ mưa mẹ phải lập gia đình, những người đàn ông thích đánh nhau, chuyện này không có cách nào không chế được. Cô gái đây cần gì lo chứ.” Nhưng thực tế là Vệ Lam nâng chân lên hung hăng đạp Triệu Thần Thành, Triệu Thần Thành lách người xuất hiện giữa trận đánh. . . . .

Hai người đang đánh nhau lập tức dừng lại, Thẩm Mục lạnh tay lẹ mắt đỡ lấy Triệu Thần Thành, lấy tư thế gà mẹ che chắn cho Triệu Thần Thành đang ở trong ngực. Mặt đối mặt với ông chủ của cô, thờ hồng hộc, mặt đỏ ửng, cổ tay xoắn lại giống như bị bẻ gãy. Hơi nghiêng đầu nhìn Thẩm Mục, người này cũng không tốt lành hơn đâu, khoe môi rướm tia máu không nói, xương gò má do bị đâm tạo thành một mảng màu đỏ to lớn. Trận đấu này coi như là đánh cá, không phân biệt được giữa tôi và anh ai thắng ai thua.

Triệu Thần Thành do dự không biết nên nói gì, lại bị Vệ Lam túm lấy mạnh mẽ kéo ra khỏi ngực của Thẩm Mục, dùng tay đẩy mạnh về phía Tường Lạc Sanh, lao đảo ngã vào lồng ngực của một người đàn ông. Dù cho tính tình người đó tốt đến đâu đi chăng nữa, bị đẩy tới đẩy lui như vậy cũng sẽ xù lông, Triệu Thần Thành giận đến tái mặt hỏi Vệ Lam: “Cô có ý gì.”

“Có ý tứ gì?” Vệ Lam hất cằm quét mắt qua Thẩm Mục và Triệu Thần Thành: “Hai người các người không thể ở bên nhau.”

“Vệ Lam, cô làm loạn đủ rồi!” Thẩm Mục nheo lại mắt, nói.

“Các người mới là náo loạn đủ rồi! Thẩm Mục, anh trai của em coi anh là anh em, kết quả anh thế mà ở sau lưng anh ấy lên lút ở cùng một chỗ với Triệu Thần Thành. Hai người các người, hợp tác nhau hại chết. . . . .”

Triệu Thần Thành đi lên trước, giấu vẻ vui đùa cột nhả ngày thường, ánh mắt nghiêm túc, Vệ Lam lập tức lùi về phía sau, lui thẳng đến bên tường. Tay Triệu Thần Thành bám lấy tường, gần từng chữ một: “Nói đủ rồi sao? Còn muốn nói nữa không?”

Vệ Lam cơ rúm lại, nhưng bộ ngực 34D của cô ta vẫn vung cao như cũ, lớn tiếng nói: “Là cô hại chết anh trai tôi đấy!”

“Vệ Lam, cô tuy hứng cũng phải có mức độ. Ai cũng không ngờ máy bay đúng lúc gặp bão táp như vậy. Huống chi Triệu Thần Thành vốn không có bảo Vệ Nhiên trở về, chính anh ấy muốn trở về. . . . .”

Thẩm Mục mở miệng, rồi lại bị Triệu Thần Thành cắt đứt.

Triệu Thần Thành thu tay lại, lùi về phía sau một bước: “Chúng ta không nên nói những chuyện này ở đây.”

“Vậy em định kéo dài tới khi nào? Triệu Thần Thành, anh chờ đợi em đã quá lâu rồi, nhịn em cũng quá nhiều rồi. Bắt đầu từ hôm nay, anh sẽ không bận tâm em đã buông bỏ quá khứ hay chưa.” Thẩm Mục cười tà một tiếng, hừ lạnh:

“Triệu Thần Thành, anh thích em, muốn em trở thành người phụ nữ của anh.”

Sau lưng Thẩm Mục lập tức loé lên một luồng sáng, khí phách lộ ra ngoài.

Tường Lạc Sanh vẫn đứng một bên nghe bọn họ tranh cãi nhau, lúc này đi tới bên cạnh Triệu Thần Thành, ôm lấy cô, sắc mặt trầm tĩnh hoàn toàn giống như không có chuyện gì xảy ra lên tiếng: “Ra tay trước, lại thua. Cậu không có sức mạnh gì để tuyên bố theo đuổi tình yêu. Thẩm Mục, cậu, không, được.”

Thật không ngờ boss Tường nẫu mực thế mà khi nói ra những từ này lại mang theo mùi lưu manh nồng nặc, chỉ một câu “Cậu, không, được” đã làm cho người ta phải khóc, người nghe thấy bất lực!

Lúc này Triệu Thần Thành lệ rơi đầy mặt, như thế rất tốt, trong nháy mắt cô từ “Người thứ ba” trở thành vợ cả rồi.

Không khí grom sủng sẵn sàng, ở nơi này hiện đang rơi vào tình thế ngàn cân treo sợi tóc, một người phục vụ xuất hiện, nói nhỏ bên tai Tường Lạc Sanh. Chân mày Tường Lạc Sanh nhíu lại, sau đó cúi đầu nói với Triệu Thần Thành: “Nơi này có phóng viên báo chí, đã ngăn cản bên ngoài.”

Triệu Thần Thành nghe vậy chân mày cũng nhíu lại một chỗ, đưa mắt dõi chỉ thị nhìn người đàn ông bên cạnh, người đàn ông nói tiếp: “Anh tìm người lái xe của anh rời khỏi cửa chính, Tom sẽ tới nói chuyện với phóng viên, chúng ta đi ra ngoài bằng cửa khác.”

“Những nhân viên còn lại trong nhà hàng phải làm thế nào? Nếu bọn họ chụp hình hay nói lung tung.”

“Em đừng lo lắng, anh sẽ xử lý.”

Tường Lạc Sanh nói xong, ôm Triệu Thần Thành, cô lập tức hiểu là anh muốn cô đi theo anh. Nếu là bình thường, cô tình nguyện mạo hiểm thà bị paparazzi tóm được cũng sẽ không đi với Tường Lạc Sanh, nhưng bây giờ đối mặt với Vệ Lam và Thẩm Mục, cô lại chủ động đi tới bên cạnh Tường Lạc Sanh.

“Các người quay về trước đi, người lớn hai nhà đang sốt ruột chờ bên trong. Tôi đi trước.” Triệu Thần Thành nói xong, lập tức đi theo Tường Lạc Sanh về phía nhà xe, thậm chí không quay đầu nhìn nét mặt hai người sau lưng một cái. Cô không nghĩ, cũng không dám nghĩ.

Triệu Thần Thành cũng có thể hiểu nguyên nhân tại sao ban nãy kẻ dỏ hơi đẩy cô về phía Tường Lạc Sanh, bởi vì ngay cả kẻ dỏ hơi cũng biết, nếu ở cùng một chỗ với Thẩm Mục, thì cô sẽ vĩnh viễn sẽ không thoát khỏi ác mộng quá khứ, mang theo bóng tối của sự chết chóc, ai trong số bọn họ cũng không thể chân chính bước về phía trước.

Đến nhà để xe, tài xế đã lái một chiếc việt dã đến, là chiếc xe đa dụng cao cấp, cửa xe được dán kính đen, che giấu rất khá. Hai người ngồi ở ghế sau, không đưa tới bất kỳ xôn xao nào thuận lợi rời khỏi khách sạn.

“Theo tôi về nhà.”

“Ừ.”

Triệu Thần Thành đáp một tiếng, nhìn ra ngoài cửa xe, không nói chuyện nữa. Lúc này cô không có tâm tình già mồm cãi láo, khẳng định cửa nhà của mình đã bị ký giả bao vây, chỗ ở của Thẩm Mục chắc chắn không đến được, chỉ có nhà của Tường Lạc Sanh là biện pháp bảo toàn cũng không tệ lắm. Huống chi toàn thân anh đều là bàn chải, cái gì cũng có thể chà sạch sẽ.

Cô biết mình giống như binh lính đào ngũ, lúc thì trốn ở chỗ này, trốn ở chỗ kia. Sau khi tốt nghiệp bỏ chạy qua Anh Quốc hơn một năm, trở lại lập tức chạy vào Làng Giải Trí, hiện tại lại muốn chạy trốn đến chỗ Tường Lạc Sanh. . . . .

“Muốn nói chuyện một chút không?” Tường Lạc Sanh dựa vào ghế ngồi bằng da thật, chậm rãi hỏi.

“Không muốn.” Triệu Thần Thành một mực từ chối.

“Hả? Ngày trước khi cô uống rượu say lại rất thích tán gẫu về cái đề tài này.”

Triệu Thần Thành nghi ngờ nhìn anh, lấy được ánh nhìn thần nhiên của người đàn ông này.

“Cô nói là bởi vì cô lo cho lợi ích mà đã hại chết một mạng người rất quan trọng.”

“. . . . .”

“Triệu Thần Thành, cô vẫn còn đau lòng?”

Có lẽ là bởi vì quá yên tĩnh, đối diện người đàn ông đã từng đi vào cuộc sống của cô, thế nên cô gật đầu một cái, lần đầu tiên thừa nhận với người khác, cô đau lòng. . . . . Không chỉ là bởi vì Vệ Nhiên chết, mà bởi vì trước khi chết anh ấy đã gọi điện thoại nói với cô vài câu. . . . .

“Nhưng nghe giọng của Thẩm Mục, không phải là lỗi của cô.”

Tường Lạc Sanh dẫn dắt từng bước, Triệu Thần Thành cảm thấy khi tổng giám đốc Tường muốn biết vài chuyện, anh rất am hiểu việc phải đi quanh co lòng vòng, nói bóng nói gió.

Vì vậy Triệu Thần Thành cười ha ha, trả lời: “Bởi vì tôi là Mary Sue.”

“Vậy theo lẽ thường, không phải tôi là tướng nên bại dưới váy của cô sao?”

Thân thể mềm mại của Triệu Thần Thành khẽ chấn động, nhìn chiếc váy ngắn tới gối của mình một chút, ngập ngừng hỏi: “Tổng giám đốc Tường, anh chắc chắn muốn. . . . . dưới váy sao?”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chương 18

Lời Triệu Thần thành vừa nói ra, thân thể của người tài xế họ Hồ chấn động, đập mạnh chân ga, một luồng ánh sáng xuất hiện, tông vào đuôi xe. . . . .

Không hề có sự đề phòng, cơ thể Triệu Thần Thành bỏ nhào về phía trước theo quán tính, nhưng khi ót chuẩn bị đụng vào lưng của thành ghế phía trước thì được một đôi tay dùng lực kéo trở về. Lưng dựa vào thành ghế, Triệu Thần Thành sững sốt hồi lâu, khi tài xế xuống xe kiểm tra tình huống, cô mới háng giọng, mở miệng:

“Tổng giám đốc Tường, anh chỉ cần theo tôi, dường như. . . . . kiểm chế không nên ở nơi này. . . . .”

Tường Lạc Sanh khẽ cau mày, tầm mắt vốn đang nhìn cảnh bên ngoài xe quay lại, đáp: “Có không? Điều rất cảm xúc.”

Hít sâu, lại hít một hơi thật sâu, Triệu Thần Thành khắc chế kích động muốn lật bàn của mình. . . . . Anh mới là Thái Bình công chúa, cả nhà anh mới là Thái Bình công chúa! Mặc dù cô không có đường băng trên núi, tốt xấu gì cũng có hai đồi núi nhỏ?!

Triệu Thần Thành không muốn tiếp tục tự gây khó dễ cho mình trong vấn đề này, lập tức chuyển đề tài “Xe này vẫn có thể chạy sao?”

“Có thể, nhưng phải tốn nhiều thời gian xử lý.”

Lúc này, tài xế đi tới trước cửa xe, Tường Lạc Sanh hạ cửa xe xuống, đối phương nói: “Thật xin lỗi, Tường tiên sinh. Giải quyết riêng, hay là chờ cảnh sát tới đây?”

Tường Lạc Sanh ghé mắt, nhìn về phía Triệu Thần Thành.

“Ặc, hỏi tôi?” Triệu Thần Thành thấy người đàn ông vẫn không trả lời, lập tức hỏi tài xế: “Giải quyết riêng là thế nào vậy?”

“Đối phương là người ngang ngược, ra giá rất cao, thương lượng không ổn lắm.”

“Vậy thì chờ cảnh sát.” Tường Lạc Sanh mở miệng, sau đó nghiêng đầu nói với Triệu Thần Thành: “Nơi này cách nhà cũng không xa, chúng ta về đi.”

“Trên đường về nhà sẽ có phóng viên. . . . .”

“Tom đang ở khách sạn chiều đãi ký giả, không cần lo lắng.”

Vì vậy hai người lập tức xuống xe, đi dọc theo hành lang.

Đêm khuya, trên đường không có nhiều người, Triệu Thần Thành mang giày đế bằng, không trang điểm, cơn gió đêm mùa hạ thổi qua làm mái tóc ngắn tung bay có phần hơi rối, đeo một chiếc mắt kính gọng đen, rất có khí chất, cái trang như thế này xuất hiện trước mặt công chúng thì sẽ không có sự tách biệt quá lớn, làm cho người ta khó có thể phân biệt ra.

Tường Lạc Sanh đi bên cạnh cô, vẫn mặc một chiếc áo sơ mi được cắt may thủ công, hai nút cổ được mở ra, tay trái cầm áo vest ngoài, vết đỏ trên trán đã mờ đi, nhưng anh liên tục xoay xoay cổ tay, đáng vẻ rất khó chịu.

Triệu Thần Thành thấy động tác của anh, mới nhớ tới trận giương cung bạt kiếm ban nãy, hai người cũng chưa được xử lý vết thương trên người. Vì vậy do dự nói: “Đau?”

“Ừ, hơi sưng.”

“Ừm, cho tôi xem một chút? Để tôi chườm đá cho, đôi khi cũng bị thương vì thế biết vài cách xử lý vết thương.”

Triệu Thần Thành gãi gãi đầu, người đàn ông nghe xong thì để tay xuống.

“Chúng ta đi đến nơi sáng sủa hơn đi, ừ, nơi này quá tối.”

Năm phút sau, hai người đứng trước một cửa hàng tiện lợi.

“Đây chính là. . . . . nơi sáng sủa?”

“Nếu đi vào cửa hàng, bị người ta nhận ra sẽ không tốt. Đứng ở chỗ này thôi.” Triệu Thần Thành dứt lời lập tức cẩn thận chu đáo cầm lấy bàn tay của anh ra.

Với góc độ của Tường Lạc Sanh, vừa vặn trong thấy đỉnh đầu Triệu Thần Thành, tóc của cô rất mềm mại, bồng xộp, giống như một con vật nhỏ nào đó. Cô ấn vào gân cốt làm cho cơ thể anh uốn éo, kỳ quái là anh không có cảm giác đau, chẳng qua là cảm thấy tay của cô rất ấm áp, làm lòng bàn tay anh

trở nên uon ướt.

Nhưng mà Triệu Thần Thành hồn nhiên không hay biết, cúi đầu nghiêm túc kiểm tra vết thương, sau đó nói: “Ừm, chắc chắn không bị gãy xương. Trong nhà có dầu hồng hoa không? Có thì khi nào về nhà tôi giúp anh xoa bóp một chút chắc chắn không có vấn đề gì lớn.”

Cô dút lời ngẩng mặt lên nhìn anh, trong nháy mắt ánh mắt của người đàn ông hiện lên tia hoảng hốt, sau đó khôi phục lại sự bình tĩnh, trả lời: “Cái đó là do di Lưu dọn dẹp, không rõ lắm.”

Triệu Thần Thành khinh bỉ bĩu môi: “Bác Lưu đã lớn tuổi như vậy rồi, anh lại không biết xấu hổ mà làm phiền bác mãi.” Chẳng qua sau khi nói xong, Triệu Thần Thành lại cảm thấy mình vượt ranh giới rồi, dù sao đây cũng là việc nhà của người khác.

Nhưng mà rất dễ nhận ra người đàn ông này không hề để ý đến, trả lời: “Tôi cũng đã đề cập đến chuyện này, nhưng di nói từ nhỏ đã đi theo chăm sóc tôi rồi, đối người khác di không yên lòng.”

Trong lòng Triệu Thần Thành oán thầm, nhất định đây là người đàn ông khó hầu hạ, trên mặt anh đã dán một tờ giấy dài ghi chữ khó hầu hạ.

“Trở về thôi.” Tường Lạc Sanh thu tay về, đồng thời cầm lấy tay Triệu Thần Thành. Bàn tay to lớn của anh, có lực, làm cõi lòng Triệu Thần Thành không khỏi treo lên, cô nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, lại chỉ nhìn thấy một bên mặt khô ngô của anh, bước chân vẫn như bình thường. Cô lập tức cảm thấy chẳng còn gì để nói nữa.

Ngẩng đầu, trên bầu trời có vài ngôi sao, đây là sự kỳ diệu hiếm thấy. Bốn phía ánh đèn mờ ảo, chiếu rọi bóng dáng hai người, tay trong tay, trên đường lớn vài chiếc xe hơi chạy qua truyền đến âm thanh động cơ đặc thù, cảnh vật xung quanh dần lùi về phía sau. . . . .

Yên tĩnh như vậy, an bình như vậy, chỉ có nhịp tim của Triệu Thần Thành, rõ ràng đang đập rất mạnh mẽ. Hình như đã rất lâu rồi cô không nghe thấy âm thanh này, đây gọi động lòng.

Vì vậy, cứ đi như thế, vừa đi về phía trước, trái tim của Triệu Thần Thành gần như là nhảy loạn lên, hai người vẫn cứ bước.

“Tổng giám đốc Tường, không phải anh nói là gần đây sao. . . . . Đã hơn một tiếng đồng hồ rồi. . . . .”

“Nhanh.”

Thế là, hai người tiếp tục đi về phía trước, Triệu Thần Thành từ bị người đàn ông dắt đi biến thành kéo người đàn ông đi, hai người cứ đi như thế. Bước vào cổng khu dân cư, thì đã lặng lẽ trôi qua thêm một tiếng đồng hồ nữa. . . . .

Rốt cuộc vào thang máy, hai tay Triệu Thần Thành gần như là bám lấy ống tay áo của Tường Lạc Sanh, nhìn những con số không ngừng nhảy nhảy, cảm động đến sắp khóc.

“Cô đang luyện làm tăng đá hạ, sao đường lớn thế lại không chịu đi.” Tường Lạc Sanh liếc mắt nhìn đáng vẻ kinh hãi của cô, nói.

Triệu Thần Thành trợn trắng mắt chẳng còn chút hơi sức nào cả, chỉ lầm bầm trả lời: “Anh cũng biết là tăng đá, không phải thi chạy Marathon. Hơn nữa người nào nói hành trình đi bộ hai tiếng đồng hồ là không xa. . . . . Trừ phi đó là con cháu của núi lớn. . . . .”

Thang máy dừng lại, hai người vào nhà. Bây giờ đã hơn một giờ, di Lưu đã ngủ, nhưng trong phòng vẫn mở đèn. Hai người lập tức thả nhẹ bước chân, Triệu Thần Thành mới vừa đi tới phòng khách nhìn thấy chiếc ghế sa lon, lập tức đặt mông ngồi xuống, sống chết cũng không chịu dời tổ nữa.

“Ai nói giúp tôi xoa tay, hiện tại lại ngã người trên ghế sa lon.”

“Tổng giám đốc Tường, chân của tôi tàn phế rồi. . . . .”

“Nhưng tay cô không có.”

Đây là áp bức nhân viên một cách trần trụi, Triệu Thần Thành vui mặt vào ghế sofa phơi thây giả chết. Cũng không đến hai phút, hông Triệu Thần Thành bị ai đó siết chặt, trời đất quay cuồng, cô phát hiện mình bị Tường Lạc Sanh vác trên vai.

Tim và dạ dày bị đẩy lên trên, đầu óc rối loạn đi vào phòng tắm, người đàn ông đặt cô ngồi bên bồn mát xa trong phòng tắm, sau đó mở vòi nước nóng, nước ngập qua mắt cá chân của cô, nóng nóng rất thoải mái. Triệu Thần Thành sợ sệt nhìn nước nóng tràn tới, rồi nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, lòng mi kỳ quái, xoạt xoạt, Triệu Thần Thành cảm thấy gương mặt mình nóng lên. . . . .

“Tôi sẽ đi tìm . . . . . dầu hồng hoa.” Người đàn ông đổ đầy nước xong lập tức đứng lên nói.

“Ồi. . . . . ừ.” Triệu Thần Thành đáp một tiếng, Tường Lạc Sanh lập tức đi ra ngoài.

Cô ngẩng đầu lên, lắc lắc. . . . . Trước mắt đều là gương mặt của bàn chải mặt than. . . . . Thật. . . . . Đúng là sắc đẹp thay com . . . . . cô ôm đầu cảm xúc bỗng trở nên mơ hồ. . . . .

Ước chừng năm phút đồng hồ sau, Tường Lạc Sanh xách theo rương thuốc đi vào, đi đến bên cạnh Triệu Thần Thành thì dừng lại, mở ra, chai chai lọ lọ được sắp xếp ngăn nắp thẳng hàng.

Triệu Thần Thành nhìn rương thuốc một chút, nhìn lại Tường Lạc Sanh một chút: “Một mình anh. . . . . Không biết tìm sao?”

Người đàn ông nhú mày: “Không biết.”

Triệu Thần Thành lấy ra một cái lọ nắp màu đỏ, chỉ vào thân lọ, phía trên thành linh xuất hiện ba chữ to “Dầu hồng hoa” nói: “Không biết?”

“Hiện tại biết.” Người đàn ông không hề có cảm giác áy náy trả lời.

Triệu Thần Thành hí mắt, mở nắp lọ ra, một mùi thuốc nồng nặc xông ra ngoài. Triệu Thần Thành đổ ít dầu ra lòng bàn tay, sau đó chà nóng, ấn vào chỗ gân cốt bị thương của người đàn ông, sức lực xoa bóp vừa phải.

Hai người đều ngồi nghiêng người, hướng về hai phía khác nhau, rất gần nhau. Ánh đèn vàng trong phòng tắm mang đến cảm giác dịu dàng ấm áp. Tạm thời hai người cũng không biết nên nói gì với nhau, chỉ im lặng. Triệu Thần Thành đem toàn bộ sự chú ý tập trung vào bàn tay của người đàn ông, nhưng cứ xúc động ngẩng đầu lên nhìn gương mặt của người đàn ông.

Cô len lén nhướn chân mày, dời tầm mắt lên trên, lại đụng phải ánh mắt chăm chú của người đàn ông, cô lúng túng lập tức dời tầm mắt đi chỗ khác. Cứ lặp đi lặp lại như vậy, cuối cùng người đàn ông thở dài một cái.

“Triệu Thần Thành, nếu cô đã không thể tập trung thì đừng nên xoa bóp nữa, chốc lát lại nhẹ tay lát lại mạnh tay.”

“Thật xin lỗi.” Triệu Thần Thành khó khăn lắm mới thu tay về được, trên căn bản chính cô cũng không phát hiện được việc mình xoa bóp khi mạnh tay khi nhẹ tay, lặng lẽ liếc nhìn.

“Cô đang nhớ gì thế?” Đột nhiên Tường Lạc Sanh hỏi, Triệu Thần Thành vội vàng không kịp chuẩn bị, mở miệng đáp: “Anh.”

Vừa nói ra, cô lập tức che miệng của mình, nhưng bàn tay toàn là mùi dầu hồng hoa, cực kì gay mũi, bỗng chốc những giọt nước mắt bị đè ép chảy ra . . . . . Trong khoảnh khắc đó, Triệu Thần Thành đã nghĩ đến việc rơi nước mắt trước mặt Tường Lạc Sanh, hoa lệ đầm mưa rồi. . . . .

Hiển nhiên Tường Lạc Sanh cũng hoảng sợ khi nhìn thấy nước mắt của Triệu Thần Thành, giơ tay lên muốn lau giúp cô, bởi vì tay anh cũng dính dầu hồng hoa, nước mắt Triệu Thần Thành càng chảy nhiều hơn.

“Anh đừng. Dầu hồng hoa, cay. Giấy, cho tôi khăn giấy.” Triệu Thần Thành nói lung tung cản hành động của anh lại, sau đó Tường Lạc Sanh cuống quýt cầm khăn giấy đưa cho cô. Triệu Thần Thành bị sặc đến quơ tay múa chân đụng ngã rương thuốc bên cạnh, âm thanh lộp cộp của những lọ thuốc rơi xuống đất, vài lọ còn bị Tường Lạc Sanh đá đi.

Sau một hồi rối ren, rốt cuộc Triệu Thần Thành cũng lau khô nước mắt, ngừng hít mũi, thở mạnh một hơi. Sau đó hai người nhìn chung quanh phòng tắm bỗng chốc trở nên ngổn ngang, lại ngơ ngác nhìn đối phương, một lúc lâu sau . . . . . Bật cười.

Cười cười, Triệu Thần Thành không nhớ rõ đã xảy ra chuyện gì, khoảng cách hai người mỗi lúc một gần, càng lúc càng gần. . . . . Mũi chạm mũi, tình cảm nhẹ nhàng, dịu dàng mà triền miên, ngay sau đó thông thả xâm nhập, người đàn ông nắm cục diện trong tay, kéo cô vào trong lòng mình, xoa đầu, công thành đoạt đất.

Triệu Thần Thành nhắm mắt lại, đầu óc choáng váng. Đột nhiên, người đàn ông mở vòi hoa sen, cả người cô bị túm lấy cùng nhau chìm trong nước. Ngay sau đó nư hôn trở nên dính chặt, quần áo dính vào da, nước không ngừng xối vào mặt của cô, bàn tay rộng lớn của người đàn ông đặt ở phía sau ót cô, trời đất quay cuồng.

Chết tiệt là cái cảnh cảm trẻ em dưới mười tám tuổi, còn sáng khoái hơn đánh nhau . . . . . Chỉ là nếu như di Lư không mặc bộ đồ ngủ rộng thùng thình đột nhiên xuất hiện ở cửa phòng tắm miệng sợ hãi mở to thành hình chữ ‘O’. . . . . Có thể, sẽ thoải mái hơn một chút. . . . .

Tác giả muốn nói: chương kế tiếp báo trước: bước ngoặt xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chương 19

Tiếng thét của di Lư kinh thiên động địa quỷ khiếp thần sầu, hoàn toàn xuất phát từ bản năng, bởi vì trong phòng tắm quá lộn xộn. . . . . các lọ thuốc ngổn ngang khắp mặt đất, đôi nam nữ toàn thân ướt đầm đang quần lấy nhau. . . . . Mặc dù là một bà lão có tư tưởng cởi mở, nhưng di Lư vẫn bị cái cảnh tượng kích tình làm cho huyết áp lên cao.

Nhưng bà lập tức nhớ tới cửa này ừ phá hư hạnh phúc của thiếu gia nhà mình, dĩ nhiên còn có “Tĩnh” phúc, cho nên khi ánh mắt của hai người trong phòng tắm vẫn cố định trên người mình, di Lư ra một quyết định “thông minh”. . . . .

Vì vậy lúc Triệu Thần Thành vẫn còn tựa vào ngực của Tường Lạc Sanh không thở nổi đã nhìn thấy di Lưu chậm rãi giờ hai tay lên trước, ngang tầm vai, sau đó từ từ quay người lại, nhảy, nhảy, nhảy, nhảy giống như cương thi rời khỏi tầm mắt của hai người. . . . .

Vòi hoa sen trên đầu vẫn ra sức phun nước xuống, Triệu Thần Thành và Tường Lạc Sanh đưa mắt nhìn nhau, sau đó. . . . . Hai người gần như nhảy ra khỏi bồn tắm cùng một lúc. . . . .

Rốt cuộc là ai mở nước lạnh vậy!

Quần áo ướt sũng lạnh lẽo dính vào người, Triệu Thần Thành ôm cánh tay lạnh đến run lập cập, oán hận nhìn Tường Lạc Sanh. Người đàn ông rõ ràng đang giả bộ bình tĩnh đi lấy khăn lông cho cô choàng vào, nhưng trong mắt lại xuất hiện một tia hồi tiếc hiếm thấy, nhưng hồi tiếc kia lập tức biến thành khiếp sợ. Bởi vì Triệu Thần Thành đã choàng khăn rồi mà vẫn hắt xì một tiếng, bắn tất cả vào chiếc áo sơ mi vốn ướt hơn phân nửa của Tường Lạc Sanh làm cho nó đã ướt lại càng ướt hơn. . . . .

Lần này cuối cùng một chút xúi lừa giận cũng không phun ra ngoài, sắc mặt Tường Lạc Sanh quả thật rất khó coi. Triệu Thần Thành cảm nhận được luồng khí lạnh không lồ truyền từ đỉnh đầu xuống, ôm lấy khăn tắm, thu hồi vẻ mặt oán giận, đưa ra bộ mặt lấy lòng nói:

“Tổng giám đốc Tường, ngài lạnh không. Ha ha, ngài tắm trước đi, thay quần áo sạch đi.” Khom lưng cúi đầu, Triệu Thần Thành tự phi nhỏ chính mình vừa thấy Tường Lạc Sanh là cứ như thấp hơn một cái đầu. . . . . Được rồi, thật ra là anh cao hơn cô. . . . .

Cô gái vẫn như đi vào cõi tiên, Tường Lạc Sanh lập tức khom người, xả nước trong bồn tắm, thay một bồn nước khác. Áo sơ mi ướt dán chặt vào người anh, đường cong cơ thể hiện ra không còn sót điểm nào cả, theo động tác của anh mà pháp phồng lên xuống, Triệu Thần Thành càng đi xa hơn trong cõi tiên. . . . . Cho đến khi người đàn ông xé khăn tắm trên người cô lật người ôm cô đi vào bồn tắm, thì cô mới tỉnh hồn lại. . . . .

Nước đã quay về độ ấm bình thường, bao bọc lấy thân thể của cô, kéo cô nổi lên một chút, cô có cảm giác lâng lâng rồi, tất cả cảm giác bối rối đều bị quét sạch.

“Đừng ngủ, cởi quần áo ướt sũng ra, tắm xong rồi đi lên giường ngủ.” Người đàn ông mở bàn tay to lớn ra, có chút chần chừ, nhưng vẫn vuốt ve đỉnh đầu của cô, trong đôi mắt có chút ánh sáng vụn vặt.

Triệu Thần Thành thoải mái gật đầu một cái, lại đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi: “Vậy còn anh?”

Tường Lạc Sanh quay đầu đi, nở nụ cười xán lạn, sáng đến Triệu Thần Thành gần như muốn giờ tay lên che kín hai mắt của mình.

“Về mặt mong chờ, thế nào, muốn tắm cùng?”

Ánh sao bề tan tành, Triệu Thần Thành chỉ có thể tự trách cái miệng của mình, vỏ ngoài của Tường Lạc Sanh là nhà kinh doanh gian xảo, thật ra bọc trong trái tim một kẻ lưu manh.

Giống như để chứng minh nhận định này của Triệu Thần Thành, lưu manh tiên sinh đứng dậy, đi tới trước sọt quần áo, nhanh chóng cởi áo sơ mi trên người xuống, tiếp theo là quần. . . . .

Triệu Thần Thành vốn đang đưa mắt nhìn bóng lưng hình tam giác của anh đến sắp trào máu chặc chặc thầm khen, nhưng lúc thấy người đàn ông bắt đầu cởi dây nịt, cô vội vàng nghiêng đầu sang chỗ khác, nói: “Chỗ này nhỏ, tổng giám đốc Tường ngài vẫn thích hợp với những nơi rộng rãi hơn, ha ha.”

Tường Lạc Sanh trùm khăn tắm lên, nghiêng đầu nhìn người phụ nữ, nhìn về phía cô:

“Triệu Thần Thành, em tưởng là thật, thật là một Nữ Lưu Manh.”

Vừa ăn cướp vừa la làng là thế nào đấy! Triệu Thần Thành lập tức quay đầu đi nơi khác rồi thét lên: “Người nào cởi quần áo? Người nào lưu manh!” Vậy mà người đàn ông đứng trước mặt lại dùng khăn tắm che kín từ đầu đến chân, không có nửa phần tư thể của kẻ lưu manh, ngược lại Triệu Thần Thành mặc bộ quần áo ướt sũng mặt đỏ ửng nằm trong bồn nước, rất có hương vị quyến rũ người khác. . . . .

Hắc bạch cứ như vậy mà điên đảo, một vụ án oan sai cứ như vậy mà tạo thành, Triệu Thần Thành chôn bản thân mình trong nước, ôm ngực không nói chuyện. Tường Lạc Sanh không khỏi buồn cười, nhưng trêu chọc cô như thế đủ rồi, không tiếp tục trêu chọc nữa: “Đi tắm xong rồi ngủ sớm đi.”

“Còn nữa, đừng gọi tôi là Tổng giám đốc Tường nữa, gọi là Tường Lạc Sanh đi. Lạc trong Lạc Hà(*), Sanh trong Tiêu Sanh(**).”

(*Lạc Hà: Là tên của một dòng sông, bắt nguồn từ tỉnh Thiểm Tây, Trung Quốc, đổ vào Hà Nam)

(**Tiêu Sanh: Trong đó Tiêu có nghĩa là nhạc cụ, Sanh có nghĩa là khèn)

Dứt lời, lưu manh tiên sinh lập tức đi ra ngoài, để lại một mình Triệu Thần Thành ôm đầu gối ngẩn người.

Lạc trong Lạc Hà, Sanh trong Tiêu Sanh. . . . . cô chậm chạp nhai câu nói này, trái tim trong lồng ngực đập nhanh đến dọa người. Sau một lúc lâu, rốt cuộc Triệu Thần Thành thở dài một hơi, trái tim ơi! mày cũng cảm thấy những lời nói này của lưu manh rất văn chương rất kinh sợ đúng không.

Nhưng, lưu manh đúng là lưu manh, thật không sai.

Ngày hôm sau Triệu Thần Thành thức dậy từ sớm tinh mơ, uể oải đi đánh răng, lúc ngồi vào bàn cơm vẫn còn chưa tỉnh người, vừa gặm bánh bao nướng dì Lư đưa cho vừa hít lỗ mũi, tốc độ uống sữa tươi cũng không có vũ bão giống như quá khứ.

“Cảm lạnh rồi hả?” Tường Lạc Sanh để dao nĩa xuống, nhìn về phía Triệu Thần Thành suy nhược hỏi.

Về mặt Triệu Thần Thành như đưa đám, sau đó mở miệng: “Một mối.” Giọng nói khàn khàn làm chính cô cũng giật nảy người.

“Loại nóng sốt này là phiền toái nhất, để tôi đi lấy thuốc uống cho cô.” Ban đầu dì Lư vẫn còn hơi thấp thỏm rồi rầm vì sai lầm của mình tối hôm qua, giờ phút này nghe giọng nói khàn khàn và nhìn dáng vẻ mệt mỏi của Triệu Thần Thành, lập tức quên hết sầu muộn, hấp ta hấp tấp đi lấy thuốc. Phút cuối cùng còn vứt cho Tường Lạc Sanh một ánh mắt ý vị “Còn tốt chứ”, khiến lư manh tiên sinh vốn chưa ăn gì đã bị kích thích hai lần.

Triệu Thần Thành bất chấp, đầu óc cũng không thể suy nghĩ thêm gì nữa, đầu đầu chóng mặt.

Thật ra thì chuyện bị cảm như vậy không thể trách cô, chẳng hiểu tại sao tối hôm qua Thảm Mực lại chạy vào trong mộng của cô, cỡi ngựa chứ không phải chạy xe hơi, rồi biến thành một con chó ngao Tây Tạng bành bao, uy phong lẫm liệt giương nanh múa vuốt đi theo phía sau mộng cô, Triệu Thần Thành cũng chỉ chạy nhanh về phía trước. . . . . Chạy qua sông núi, chạy qua ruộng hoang, chạy cả một đêm, có thể không mệt mỏi sao! Sáng sớm vừa đứng lên đã nhìn thấy tất cả chân ga trên người bị đập ra hết, khó trách trong mộng cô thấy mình chạy đến Nam Cực. . . . .

Uống thuốc, đi theo Tường Lạc Sanh ra xe, cô vẫn chưa tỉnh hẳn. Vì vậy người đàn ông bảo tài xế nâng nhiệt độ trong xe lên, để cho cô ngủ thêm một lát. Nếu là ngày thường chắc chắn Triệu Thần Thành sẽ không đồng ý, quái thú bàn chải lư manh trước mặt, đến cuối cùng cô vẫn muốn giữ chút cảnh giác. Nhưng có lẽ thật sự khó chịu, hoặc có thể là thái độ của cô đối với anh đã thay đổi nhiều, nghiêng đầu dựa vào vai phải của anh ngủ thiếp đi.

Tường Lạc Sanh để cho cô ngủ trên đùi mình, cô cũng chỉ cuộn tròn cơ thể lại, vẫn an tĩnh như cũ, không có dấu hiệu chảy nước miếng như lần trước. Người đàn ông thờ phào nhẹ nhõm, cúi đầu nhìn cô đến xuất thần, chẳng biết lúc nào, ngón tay đã thay ánh mắt, dịu dàng mà chậm rãi mon trên mái tóc ngắn của cô.

Một lát sau, anh thu hồi tầm mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ, những cảnh sắc không ngừng lùi lại phía sau in vào con ngươi anh, nơi đó cất giấu cảm xúc còn chưa kịp biến mất của anh, có lẽ do đùa giỡn quá dai.

Đến công ty, hai người xuống xe đi vào hai thang máy khác nhau lên lầu. Ở nơi này, ông chủ người đại diện công ty nói lời yêu thương với nghệ sĩ dưới cờ của mình, sẽ không được coi như cổ tích Cô bé lọ lem, ngược lại, chỉ làm cho những người khác hợp tác với nhau làm ít trò bẩn thỉu. Thanh giả tự thanh, không được áp dụng vào hội này.

Ngày trước Triệu Thần Thành là một con người đơn thuần, cô cũng không tranh giành gì, không lôi kéo bè phái gì, nhưng đột nhiên bị ‘đỏ tía’(*), trong vòng luẩn quẩn của showbiz, cô biết dư luận rất soi mói và có nhiều mặt trái. Đối với cô mà nói Tường Lạc Sanh giống như con dao hai lưỡi, có thể làm cô đứng ngoài vòng tròn dư luận ở trong vòng danh tiếng vang dội, nhưng đồng thời có thể làm cô trở thành cây gậy hoạ, đứng đó cho mọi người chỉ trích.

(*Đỏ tía: Ý chỉ người bị người ta chú ý)

Ngắm hộp sữa bò Tường Lạc Sanh đưa cho cô, Triệu Thần Thành hít hít mũi đi vào phòng làm việc của Tom, mở cửa đập vào mặt là một xấp báo.

Nhận lấy tờ báo, Triệu Thần Thành nhìn lướt qua, hoàn toàn bức cô công khai mà, cái gì tình yêu với ông chủ lớn công ty, cái gì gọi là tin vui liên tục đến với tiểu thiên hậu hát Live, không có tin tức vụ đánh nhau, nhưng tin về cô lại nằm ngay trên trang bìa tờ báo.

Lúc Triệu Thần Thành đang xem báo, Tom một bên gặm thết: “Em có chỗ dựa là tổng giám đốc Tường, giỏi lắm đúng không! Mấy ngày liên tục bị lên báo còn chưa tỉnh! Đến quán rượu đánh nhau! Em có sức hấp dẫn là đủ rồi hả? Không muốn lẩn lộn nữa sao!”

“Tom, nếu như người ‘mở cửa’ không phải là em thì biết làm thế nào, anh nên thay đổi thói quen này đi.” Triệu Thần Thành trước sau như một dùng chính sách dụ dỗ, cọt nhả.

“Giọng nói của em, xảy ra chuyện gì vậy?” Sắc mặt của Tom trầm xuống vài phần.

“Ha ha, bị cảm.” Triệu Thần Thành biết đại sự không ổn, vội vàng nói thêm một câu: “Cảm vặt, hai ngày nữa là ổn thôi, việc chụp ảnh quay MV không trở ngại gì, không phải còn mấy ngày nữa mới tới buổi ký tặng đĩa sao.”

“Anh thật sự. . . . .” Tom nắm quyền, đấm ngực: “Anh thật sự muốn đánh chết em. . . . . cứ như em đang nắm giữ mười năm tuổi thọ của anh vậy!”

“Không phải, trong công việc em luôn phối hợp với anh, chỉ là, cứ xảy ra vài chuyện nhỏ ngoài ý muốn. Đúng rồi, ngày hôm qua rốt cuộc đối phó với truyền thông như thế nào vậy? Nói em và Tường Lạc Sanh ở cùng một chỗ?”

“Nếu không như thế thì phải làm thế nào? Đây cũng là ý tứ của tổng giám đốc Tường.”

“Vậy quan điểm của anh là như thế nào?” Triệu Thần Thành lắc lắc ống hút, hỏi.

“Đây là một yêu sách rất lớn, đủ dòi tầm mắt của truyền thông khỏi trận đánh nhau, nhưng tin tức này, đối với em chưa chắc là chuyện tốt. Sẽ ở trong vòng thù địch. Chúng ta phải xử lý cẩn thận.”

Trong lòng Triệu Thần Thành lướt qua một tia cảm xúc, đây là ý của Tường Lạc Sanh, anh đối với cô rất cổ quái. Có điều hôm nay suy nghĩ của cô hỗn loạn, không thích hợp để suy tư.

Tom trở về chủ đề chính, nói những gì mình đã sắp xếp trong mấy ngày tới cho Triệu Thần Thành. Bởi vì trì hoãn mấy ngày, nên hành trình sắp tới của cô vô cùng bận rộn. Thừa dịp rảnh rỗi, cô nhìn điện thoại di động, chắc chắn sẽ có mấy cuộc gọi nhờ của Thẩm Mục, nhưng cô không gọi lại. Tường Lạc Sanh không có điện thoại tới, nhưng có gửi hai tin nhắn, dặn dò cô uống thuốc ..., điều này cũng làm cho Triệu Thần Thành rất là ngạc nhiên, lưu manh thế mà lại thích viết chữ, phải lười viết chữ như cô mới phải, cho nên tự nhiên cũng không trả lời tin nhắn.

Triệu Thần Thành vốn tưởng rằng việc mình thường xuyên xuất hiện trong thời gian gần đây, tiết tấu cuộc sống cũng loạn đến rối tinh rối mù, đủ tổn hại RP rồi, không ngờ, ngay cả rãnh Marianas là nơi thấp nhất thế giới cũng không thích hợp với cô. . . . .

Bởi vì lượng tiêu thụ album “Không Thành” rất tốt, cho nên gần như tất cả những nơi bán MV đều muốn có buổi chụp ảnh. Buổi trưa hôm đó, mới tham gia tiết mục xong, Miêu Miêu lập tức đưa Triệu Thần Thành đến nơi quay phim, thu MV “I’m in here”. Triệu Thần Thành thay váy đuôi cá và áo cúp ngực màu đen, lại còn đánh mắt khói và đôi môi màu đỏ mọng, cực kỳ diễm dúa và lẳng lơ.

Nhưng bây giờ Triệu Thần Thành không có thời gian rảnh rỗi để thưởng thức bản thân, nâng váy lên đi vào studio. Nội dung của buổi quay phim là cô bị giam trong địa lao, cảnh tượng thê lương ôm lấy lan can chờ đợi được cứu vớt, bối cảnh trong studio vừa có gió lớn vừa có đèn pha, rất rối loạn. Triệu Thần Thành ngày đêm bận rộn điên đảo, nên thật sự cảm nhận sâu sắc về tình cảnh khổ sở của nhân vật, nhập tâm rất nhanh.

Chẳng qua là khi cô hướng về phía máy quay hát “I need you to hold, All of the sadness I can not, Living inside of me.” Lúc ấy, Thẩm Mục xuất hiện trong mắt cô.

Anh vẫn giống như ngày thường, đôi tay rảnh rang đặt vào trong túi quần, con ngươi hẹp dài có chút lười biếng, nụ cười nhẹ nhàng cũng rất phách lối. Nhưng Triệu Thần Thành còn chưa hoàn hồn, chỉ nghe có người phát ra tiếng thét chói tai, sau đó, cô nhìn thấy vẻ mặt kinh hoàng của người nhân viên trước mắt, còn có Thẩm Mục vụt chạy về phía cô. . . . .

Triệu Thần Thành nghiêng đầu, ánh đèn pha phía sau cô phát ra tia lửa, trong nháy mắt cái giá chống đỡ bị gãy, lao thẳng xuống vị trí của cô. . .

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Chương 20

Chính xác là định luật anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng cứu được rồi mới có tư cách làm anh hùng, kết cục thì không còn gì để nói nữa. Còn anh hùng của Triệu Thần Thành thì rất anh hùng, nện bước chân mạnh mẽ xông về phía cô, động tác lưu loát tự nhiên. . . . . Chỉ là kết cục, không quá đẹp, bởi vì anh hùng bị bối cảnh nhà tù cản lại. . . . .

Dẫu gì Triệu Thần Thành cũng là người luyện võ, phản ứng tự nhiên nhanh hơn người bình thường, thấy cái giá bị gãy cô lập tức lách mình né tránh, chỉ là váy đuôi cá cản trở bước chân của cô, cô nằm xuống còn chưa kịp làm động tác bảo vệ, đèn pha lập tức nện xuống hông cô. Tiếng vỡ vụn rất lớn kèm theo mảnh kính vỡ, Triệu Thần Thành nhắm mắt lại, nhưng vẫn cảm thấy mình sắp nổ tung, khiến cho lỗ chân lông của cô co rút nhanh.

Tiếng vỡ vụn biến mất, nguồn đèn pha bị cắt đứt, âm thanh chung quanh càng ngày càng trở nên huyền ảo. Triệu Thần Thành mở mắt ra, khó khăn đứng dậy từ đồng hoang tàn, theo động tác của cô miêng thủy tinh rơi xuống mặt đất, cúi thấp đầu, Triệu Thần Thành không dám làm bừa. Mà bây giờ Thẩm Mục đã mở được cửa nhà tù chạy đến trước mặt cô, người đàn ông mang về mặt khó nói nên lời, không rõ là lo lắng hay cái gì khác. Mặc dù biểu hiện của Triệu Thần Thành rất thần nhiên, nhưng rốt cuộc vẫn hoảng sợ, nhất thời có chút không hiểu được.

Chốc lát, người đàn ông mở miệng, giọng nói gần như ra lệnh.

“Tất cả mọi người quay mặt đi. Toàn bộ.” Thẩm Mục nói xong, đi đến bên cạnh xé bức màn màu trắng trên sân khấu ra. Trong studio ít ai biết đây là thiếu gia nhà họ Thẩm, nhưng dù sao người làm chủ studio này là đạo diễn, Thẩm Mục lại dùng cái giọng khách lần áp chủ như thế, theo lý thì sẽ không ai nghe theo. Nhưng kỳ quái là, giờ phút này không ai bày tỏ ý kiến khác, tất cả đều quay người lại.

Thẩm Mục đi tới trước mặt Triệu Thần Thành, không nói hai lời, hai tay cầm lấy mảnh thủy tinh dính trên váy đuôi cá của Triệu Thần Thành, một tiếng vãi rách, chiếc váy bị xé rách, da Triệu Thần Thành còn chưa cảm nhận được khí lạnh lập tức được bao bọc bởi vải mềm trắng, người đàn ông bồng cô lên, tất cả động tác đều nhanh chóng lưu loát. Triệu Thần Thành vốn muốn kháng nghị, nhưng lúc cô nhìn thấy mảnh vải màu trắng bao lấy thân thể mình nhỏ xuống từng giọt, từng giọt máu, mới phát hiện có chuyện không ổn.

Theo bản năng, Triệu Thần Thành sờ gò má của mình, ẩm ướt, có chút sền sệt, buông tay xuống nhìn máu đỏ trong tay. Màu sắc chói mắt này kèm theo sự đau đớn đang vọt tới. . . . . Triệu Thần Thành mới ngập ngừng nói: “Thẩm Mục, trên mặt có vết thương hả.”

Tầm mắt quét nhìn gò má của cô gái bị máu nhuộm đỏ hơn phân nửa, cánh tay đang ôm lấy cô của Thẩm Mục không khỏi siết chặt, bước chân nhanh hơn: “Dùng vải cầm máu.” Anh vội vã đi ra ngoài, môi mím lại thật chặt, thậm chí còn hơi trắng bệch: “Anh đưa em đến bệnh viện.”

“Anh. . . . . Hí. . . . . Chậm một chút.”

“Không chậm lại được.” Lòng của người đàn ông như lửa đốt, lái xe cũng như tên lửa, Triệu Thần Thành đánh liều lên tiếng kết thúc trạng thái dã man này, không tới trăm mét nữa sẽ tông vào tài xế xe khác, dọc đường đi đến bệnh viện, bị tổ tiên nhà họ Thâm thân thiết hỏi thăm 180 lần. . . . .

Như có một con rắn không ngừng giẫm chân ga, ngay cả Triệu Thần Thành luôn tự xưng mình là tài xế dã man cũng run cầm cập. Đau đến không thể biểu lộ cảm xúc, cô gái chỉ có thể mấp máy đôi môi phát ra khuyến cáo mơ hồ: “Em không muốn bị huỷ dung nhan. . . . . Hí. . . . . Còn không muốn gãy tay thiếu chân. . . . .”

Thâm Mục liếc xéo cô một cái, Triệu Thần Thành luyện công nên chuyện bị thương không phải chỉ xảy ra một hai lần, nhưng phần lớn là kiên nhẫn chịu đựng. Thâm Mục ít khi nghe cô kêu đau. Rốt cuộc, người đàn ông giảm tốc độ xe xuống, Triệu Thần Thành liên tục “Amen”, trong thâm tâm cảm thấy vui mừng thay cho tổ tông nhà họ Thâm.

Đến bệnh viện, y tá và bác sĩ đã chờ sẵn ở cửa, băng ca cũng vào vị trí, Triệu Thần Thành vừa xuống xe, lập tức nằm lên băng ca. Bác sĩ kiểm tra tổng quát một chút, Triệu Thần Thành nhanh chóng được đẩy vào phòng giải phẫu. Dọc theo đường đi Thâm Mục và bác sĩ trao đổi với nhau về độ sâu và độ rộng của vết thương, tình huống nghiêm trọng có thể để lại di chứng về sau... chờ đợi hỏi vài vấn đề. Mà Triệu Thần Thành chỉ nhìn những chùm đèn trắng liên tục chạy qua đỉnh đầu, lúc này trong đầu cô mới phản ứng kịp, thì ra đây chính là cảm giác bị tai họa bất ngờ. . . . .

Thậm chí gặp ni cô cũng không thèm chào hỏi một câu!!! Rất thiếu lễ độ!!!

Triệu Thần Thành phản ứng chậm chạp lại bắt đầu có những suy nghĩ kỳ quái, giây phút máy bay Vệ Nhiên lao xuống mặt đất, anh nghĩ gì chứ? Có thể ngay cả thời gian gầm thét số mạng bất công cũng không có. . . . .

Giải phẫu may lại, để tránh cho thuốc mê quá liều đưa đến cơ mặt tê liệt cả đời, cho nên dùng liều lượng rất ít, Triệu Thần Thành vẫn có cảm giác đau đốn như cũ. Những cây kim đâm vào da, loại cảm giác này thật sự không tốt đẹp gì, còn khó chịu hơn cả việc hai tháng không được uống sữa tươi.

Thời gian khó khăn, đau đốn dài đến vô cùng vô tận, cuộc phẫu thuật kết thúc, Triệu Thần Thành cảm thấy mệt mỏi, nhưng lại không chút buồn ngủ nào. Trong phòng bệnh ở lầu cao nhất, phòng bệnh cao cấp, rất ít người, tính cá nhân được nâng cao, mỗi phòng bệnh đều có bàn y tá, kỹ thuật tốt.

Triệu Thần Thành nằm ở trên giường bệnh khó khăn uống hết hộp sữa tươi mà Thâm Mục chuẩn bị từ lâu, mới ở nơi này trong một thời gian ngắn cô y tá đã nhiều lần đưa đôi mắt hồn nhiên trong veo như nước đầy xe y tế đến.

Từ trước đến giờ cậu hai nhà họ Thâm phong độ tuyệt vời, thường mỉm cười đáp lại ánh mắt đưa tình của những cô gái, giết họ bằng một cái nháy mắt, lần nào cũng vậy. Nhưng hôm nay anh thờ ơ, thậm chí lúc cô y tá vừa ra cửa đã yêu cầu “Đổi y tá”. Trực tiếp làm cho mặt của cô y tá xinh đẹp kia trắng bệch, đưa ánh mắt cầu khẩn nhìn về phía Triệu Thần Thành, hiển nhiên Triệu Thần Thành không tiếp nhận ánh mắt này, ngược lại thêm vào một câu: “Muốn một y tá nam, đẹp trai.” Lúc này đôi thành về mặt của Thâm Mục trở nên tối hù, tươi cười như được tắm gió xuân.

Chờ đến khi y tá rời khỏi, Triệu Thần Thành nghĩ rằng Thâm Mục sẽ niệm tình cô, lập tức ra tay bảo vệ mình, chui vào trong lòng anh, cất giọng nói êm ái: “Đừng nói, đau.”

Ra tay trước thì chiếm được lợi thế, sao Thâm Mục lại không hiểu, nhưng vẫn nói theo cô: “Hiện tại đã biết chịu thua?” Ngón tay của anh vuốt ve tóc cô, tóc của cô mềm mại thoải mái, cảm giác này thật sự làm cho người ta nhớ nhung. Ngày trước cô không biết nhéo với người khác, nhưng vẫn nguyện ý gối đầu lên chân anh, yên lòng để cho anh đối đãi với cô như với vật cứng.

“Vết thương có thể phải giải phẫu thêm hai lần nữa, em kiểm soát tốt chế độ ăn uống, làm việc và nghỉ ngơi thì sẽ không có việc gì.” Anh dừng lại một chút, lại nói: “Anh đã nói chuyện với Tom rồi, chuyện này sẽ giữ bí mật với bên ngoài. Sau khi em khỏe lại, thích thì tiếp tục tham gia vào Làng giả trí, nếu muốn thôi lui, thì trở về Trần Thị đi, đây cũng là thời điểm thích hợp.”

“Không trở về Trần Thị.” Triệu Thần Thành ngẩng đầu lên, nhìn anh: “Vẫn giống như trước kia, không được sao?”

Thâm Mục cười cười, sau đó tay chậm rãi lướt qua gương mặt Triệu Thần Thành, Triệu Thần Thành run một cái, cảm giác này không tốt lắm.

“Anh nuông chiều em còn nuông chiều chưa đủ sao? Người nhà họ Vệ bức hôn đến cửa, em vẫn ở đây nói chuyện cũ với anh? Em đừng để cho anh cảm thấy buộc em lại bên mình mới tốt?”

Giọng nói của người đàn ông không vang vọng, nhưng từ giọng nói đến vẻ mặt, đều giống như của một người đàn ông tàn bạo và biến thái, Triệu Thần Thành càng cảm thấy bất ổn.

Qua một lúc lâu, Thâm Mục bỏ về mặt kia ra tiến lại gần Triệu Thần Thành đang run rẩy, sau đó dựa vào thành ghế, khẽ cười một tiếng, cười đến hoa gặp hoa bại, cây thấy cây tàn.

“Nhưng em muốn nói chuyện cũ, chúng ta cũng có thể nói một chút. Thí dụ như, chuyện ba năm rưỡi trước kia.”

Khỏe mắt Triệu Thần Thành cong lên, trên mặt thoáng qua một tia quỷ dị kỳ lạ, sau đó cô áp chế giọng nói như muốn xé gió của mình: “Thâm Mục, tất cả đều đã qua.”

“Nếu quả thật đã là quá khứ, em sẽ không sợ hãi giống như bây giờ.” Người đàn ông thu hồi nụ cười, câu chữ nghiêm túc: “Triệu Thần Thành, không

phải bởi vì chúng ta ở chung một chỗ mà anh ấy chết, đó là ngoài ý muốn, là bị thương thảm thiết nhưng ngoài ý muốn không thể tránh được. Anh để cho em tùy ý phung phí là muốn em cảm thấy dễ chịu hơn, không phải muốn em sống trong áy náy cả đời này.”

“Nhưng mà vì cuộc điện thoại của em khiến cho anh ấy leo lên chiếc máy bay sau cùng kia.” Triệu Thần Thành bật cãi lại, đợi đến lúc cô phản ứng kịp, quay đầu đi nơi khác không nhìn Thẩm Mộc nữa: “Chẳng lẽ chưa bao giờ anh cảm thấy áy náy sao, anh ấy xem anh như là anh ruột.”

Thẩm Mộc gạt mình, nói: “Anh và anh ấy không có quan hệ áy náy, mà là trách nhiệm. Anh có trách nhiệm đối với anh ấy, giống như có trách nhiệm với em vậy.”

Trách nhiệm, làm sao Triệu Thần Thành lại không phát hiện xã hội bây giờ có một người đàn ông có ý chí trách nhiệm mạnh mẽ như thế, một hai đều kêu gào phải chịu trách nhiệm.

“Nếu như anh đề cập đến sự kiện ‘ăn uống’ kia của chúng ta, thì không cần như thế.” Triệu Thần Thành xoay đầu lại, dùng đôi mắt không bị băng gạc che kín lấp lánh có hồn nhìn chăm chăm vào người đàn ông, nói: “Chúng ta ở chung một chỗ, hoàn toàn không có biện pháp bắt đầu cuộc sống mới.”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng*, Triệu Thần Thành được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Chương 21

Giày vò lẫn nhau, lại vì một chuyện thói nát năm xưa. Vấn đề này chủ yếu đổ cho kẻ dờ hơi cứ ngập đầu vào vui chơi thiếu sót trong việc giáo dục Triệu Thần Thành, cho tới khi vào đại học, ngay cả việc mình sinh ra thế nào Triệu Thần Thành cũng không biết.

Cứ là một người không bình thường như thế, trải qua ba năm đại học, cuộc sống vẫn đơn thuần như cũ. Không phải tất cả đàn ông đều ăn chay, mà khi đó Triệu Thần Thành rất kiêu ngạo không nói chuyện, ai đến bắt chuyện với cô tuyệt đối là tự tìm mất mặt, trả lời vấn đề tiếu cợt như vàng, bình thường đều nói trong vòng ba chữ, các đoạn đối thoại rất khó vượt qua bốn chữ. Nếu mềm không được, thì mạnh bạo, Triệu Thần Thành cứ như bọ cánh cam chui đầu vào chiến đấu, chỉ cần nghe kẻ sự tích giữa sân trường cô đứng cầm đánh nhau với lưu manh cứu bạn học thì hơn phân nửa bạn học nam đã chạy ngổn ngang trong gió

Từ trên tổng hợp lại, năm tháng đại học của Triệu Thần Thành, tiếp xúc nhiều nhất chính là Thẩm Mộc rảnh rỗi lại chạy đến nhà trọ của cô. Đầu tiên là ăn chực, có mấy lần Triệu Thần Thành giận dỗi đuổi anh đi, lập tức chuyển qua chính sách dụ dỗ, vừa đưa sữa tươi, vừa mua thức ăn tối, sau đó dứt khoát khiến cho Triệu Thần Thành trở thành kẻ ăn cơm trắng(*), vì vậy cô cũng không muốn anh tới đây nữa.

(*kẻ ăn cơm trắng: Tức chỉ người vô tích sự, ăn bám)

Mấy hôm trước Triệu Thần Thành biết lớp học rèn luyện thể chất của Đại Tứ chuẩn bị khai giảng, cô tới trường học đăng ký, thuận tiện muốn trở về phòng ngủ lấy chút đồ. Tuy nói cô cũng có phòng ở trường, nhưng không có ngủ lại qua đêm, chỉ mấy buổi trưa không phải lên lớp thì đến đây nghỉ ngơi.

Vừa mở cửa đi vào, trong phòng tối đen, cô thuận tay mở đèn, sau đó nhìn thấy trên giường đối diện một cô gái ôm một người đàn ông, không chuẩn xác mà nói là một đôi chân đang kẹp một người đàn ông chuẩn bị tiến hành vận động nào đó. Trong phòng đột nhiên sáng choang, một nam một nữ quần áo rối ren hoảng sợ nhìn Triệu Thần Thành xông vào.

Cảm nhận được ánh mắt khác thường này, Triệu Thần Thành dời tầm mắt về phía giường của mình, do dự một chút, vẫn đi thẳng vào, cầm lấy sách trên giá sách lên, sau đó, đi ra, tắt đèn, đóng cửa.

Trên đường trở về nhà, trong lòng Triệu Thần Thành rất nhiều thắc mắc, thật lâu không thể tản đi —— Sao người đàn ông kia lại đi vào phòng ngủ của cô gái? Ngay cả Thẩm Mộc dịu dàng cũng không có thể lừa gạt bảo vệ để thành công đi vào đây. . . . .

Khi vào nhà, lúc nhìn thấy Thẩm Mộc đang vui mừng trên sofa nhà cô vừa phơi nắng vừa ngủ bù, Triệu Thần Thành tát cho anh một cái, gọi anh tỉnh lại, rồi kể những thắc mắc của mình.

Thẩm Mộc kinh sợ thiếu chút nữa cắn mất đầu lưỡi của anh, anh nói, Triệu Thần Thành, trọng điểm không phải nơi này chứ? Trọng điểm là em lại lựa thời điểm người ta đang ‘làm việc’ công khai đi vào lấy sách?!

Đáng tiếc cái từ ‘làm việc’ này mới là vấn đề Triệu Thần Thành hỏi, vì vậy Thẩm Mộc dùng ‘lòng vòng’ thay thế, vẫn không hiểu như cũ, Thẩm Mộc cắn răng một cái, cuối cùng đem thuật ngữ chuyên nghiệp hai chữ “Ân ái” quảng ra, nhưng nét mặt của Triệu Thần Thành vẫn mờ mịt ngu ngơ như cũ.

Trong lúc nhất thời cậu hai nhà họ Thẩm sinh ra ý nghĩ gian ác, hí nháy lại, cười hỏi: “Thật sự muốn biết như thế?”

Triệu Thần Thành trả về ánh mắt khinh bỉ: “Muốn thừa nước đục thả câu, cứ ngay.” Nói xong, định đứng lên trở về phòng.

Còn chưa kịp đứng thẳng dậy lập tức bị người đàn ông dùng một lực mạnh kéo vào lòng, cúi đầu xuống, môi lập tức bị đối phương hung hăng ngậm lấy, trong chốc lát cô không kịp phản ứng, người đàn ông thuận thế cạy hàm răng của cô ra lưu loát xâm nhập bên trong, tình tế càng quét mọi góc ngách

trong khoang miệng cô, đầu óc của Triệu Thần Thành giống như là đứt một dây cung, suy nghĩ muốn lên tiếng chửi rủa nhưng cơ thể lại mềm nhũn.

Mà người đàn ông tiến công thần tốc, lúc rời khỏi môi của cô vài sợi tơ bạc mập mờ cũng rơi ra, còn chưa kịp thờ dốc, tay của anh đã dờ vào quần áo cô, vuốt ve sống lưng cô, cõng móc khóa áo trong của cô ra, cánh môi dán chặt vào gương mặt của cô, một đường trượt thẳng đến vành tai. Thẩm Mộc khẽ cắn vành tai cô, từng đợt khí nóng làm cho cô tê dại, thế mà anh còn dùng hơi thở khàn khàn cực kỳ hấp dẫn lên tiếng nói với cô:

“Hành động mới vừa rồi gọi là hôn. Bây giờ cái này gọi tiến lên.”

Không chờ cô trả lời, bàn tay ấm áp của anh lập tức đặt lên nơi mềm mại của cô, Triệu Thần Thành gần như muốn thét lên theo bản năng, sau một giây tất cả tiếng nói đều bị người đàn ông thu vào trong miệng. Ánh mắt người đàn ông vẫn mang theo cười như cũ, không nhanh không chậm, nhưng trôi dạt không chút lưu tình, không muốn thay đổi, giờ phút này Triệu Thần Thành đã sớm mất đi sức lực, trời đất quay cuồng.

“Thẩm Mộc. . . . . Khốn kiếp, anh. . . . . Buồng tay. . . . .” Triệu Thần Thành khắc chế mình không rên rỉ thành tiếng, oán giận và cố gắng chịu đựng sự khiêu khích của người đàn ông. Thẩm Mộc khẽ cười một tiếng, cũng mang dục vọng đã khắc sâu, giữ chặt hai bàn tay đang muốn giằng gặc của cô ở sau lưng, cánh môi di chuyển tới cổ của cô, trần trọc in lại một ấn ký màu đỏ tím, một tay còn lại bắt đầu tìm kiếm nơi bí ẩn.

Như cảm nhận được có gì đó đụng vào chỗ tốt, Triệu Thần Thành mở to cặp mắt, cô uốn ẹo thân thể muốn tránh khỏi sự khống chế của người đàn ông, mà sức lực và kỹ xảo chênh lệch làm cho cô chỉ có thể trở thành một kẻ bị định đoạt. Nhưng ghê tởm hơn chính là, định đoạt kia lại làm cho cô động tình và đòi hỏi, đây là một cảm giác lạ lẫm cực độ, do thân thể bắt đầu lay tỉnh cảm. Triệu Thần Thành chậm rãi nhắm hai mắt lại.

“Nơi này, chỉ cần anh tiến nữa, vậy thì nó sẽ gọi là. . . . . Ân ái.” Người đàn ông nói rõ từng chữ một, ở bên tai cô vang lên tiếng nói khiến cho cả người Triệu Thần Thành chấn động.

Nhưng hành động xâm nhập chậm chạp không tiến hành, Triệu Thần Thành mở mắt ra, lại là đôi mắt sâu thăm thẳm của người đàn ông phía trên, anh buông cánh tay đang khống chế cô ra, bắt đầu thay cô cài nút áo lại, động tác tỉ mỉ, chân mày hơi nhíu lại. Anh giúp cô sửa sang quần áo, sau đó nghiêm túc nói: “Thần Thành, cùng với anh thôi.”

Triệu Thần Thành vẫn chưa hoàn toàn khỏi cái chuyển biến bảy trăm hai mươi độ này, chỉ bật thốt lên: “Không thể chúng ta vẫn ở cùng nhau sao?”

Động tác của người đàn ông hơi chậm lại, sau khi đã sửa sang quần áo cho cô xong, buồn cười thờ dãi:

“Không giống nhau, không phải là bạn bè đi chung với nhau, là ở cùng với người mình yêu. Anh yêu em..em thích anh, chúng ta ở chung một chỗ.”

Anh yêu em.. em thích anh, chúng ta ở chung một chỗ.

Thật là câu văn làm cho người ta phải đối mặt với nỗi đau, miệng vết thương lại loét ra. Cuộc trò chuyện giữa hai người trong buổi chiều bị cuộc điện thoại khẩn cấp cắt đứt, trong công ty xảy ra chút chuyện, Thẩm Mộc vội vã đi về, hai người kết thúc trong không khí không vui như thường lệ. Những năm qua kết thúc trong không khí không vui quá nhiều, nhiều đến độ Triệu Thần Thành tập nễ thành thói quen.

Hai năm qua Thẩm Mộc ăn chơi đàng điếm, dường như bất cần đời, nhưng chỉ cần là chuyện có liên quan đến cô, anh sẽ lập tức có mặt. Từ khi anh tiếp quản Trần Thị cho đến nay, Triệu Thần Thành đã hiểu rõ ý định của Thẩm Mộc, nhưng cô không muốn suy nghĩ, cô chính là không muốn nghĩ đến. Nói cô là đã điều cũng tốt, ích kỷ cũng tốt, cô cũng không muốn suy nghĩ.

Lúc chạng vạng, hai kẻ dở hơi tới bệnh viện khóc lóc om sòm không ngừng, kết quả vừa mới xoay người đã nói không thể lãng phí tiền vé máy bay đi La Mã. Đây cũng là thói quen, từ nhỏ đã như thế.

Triệu Thần Thành vừa mới mượn không khí đêm tối âm u nổi lên chút cảm xúc ưu thương, cửa lập tức bị đẩy ra. Bầu không khí kinh khủng còn chưa kết thúc, đèn trong phòng nhanh chóng sáng lên, Triệu Thần Thành nghiêng mặt sang bên, nhìn thấy Tường Lạc Sanh xuất hiện ở cửa phòng bệnh, lạnh nhạt nói:

“Anh quấy rầy tôi đau buồn.”

“Tôi chỉ muốn mời cô chuyển sang nơi khác ưu thương.”

“Nơi nào để đau buồn tốt hơn bệnh viện?”

“Một bệnh viện khác.”

Nguyên nhân là do phía bệnh viện tiết lộ tin tức, tạo thành quấy rối, cả đêm Triệu Thần Thành phải dời trận địa như vậy. Trên đường đi không ngừng lác lác, xuống xe thấy những dấu “Gạch chéo” đầy khí phách trên bảng hiệu bệnh viện tổng hợp, các y tá sung sướng chào đón Tường Lạc Sanh, không ngừng kêu “Tổng giám đốc Tường” thì Triệu Thần Thành quả nhiên càng đau buồn hơn.

Ngón chân cái thành diễn viên, chân sau mở mắt rồi, không hổ là át chủ bài trong công ty O&C, tạo hình con rồng chín chu trên thương hiệu. Lấn sân vào Làng Giải Trí không ai có thể hãm hại nổi. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Chương 22

Vào bệnh viện làm thủ tục đơn giản, phòng bệnh cũng được sắp xếp xong từ lâu, không tới mấy phút đồng hồ Triệu Thần Thành đã yên tĩnh nằm trên giường bệnh từ từ nhớ lại mọi chuyện.

Đúng vậy, nhớ về cái nệm vải, hôn, tự động lên xuống, giường ngủ miễn phí, hôn ~

Từ trong thùng giấy đặt cạnh giường Triệu Thần Thành lấy một hộp sữa ra, dùng sức cắn ống hút vào, nghe một tiếng “Phốc”, người đàn ông thật lòng muốn “khen ngợi” một tiếng.

“Không lo lắng?” Tường Lạc Sanh ngồi xuống ở mép giường của cô hỏi.

Bởi vì cả gương mặt và cơ thể của Triệu Thần Thành đều không thể vận động, đến hút sữa tươi tới cũng khó khăn, vừa nhúc nhích đã đau. . . . . cảm xúc mới vừa chuyển biến tốt một chút, lại bị thất bại trở về.

“Có thể không lo lắng sao?” Bỏ qua việc đang đo sức với hộp sữa tươi, Triệu Thần Thành liếc người đàn ông một cái: “Thật sợ chữa trị không tốt sau này mặt mày tê liệt cả đời.”

Khỏe môi Tường Lạc Sanh cong lên một cách rõ ràng: “Nói káo.” Anh thuận thế nhận lấy hộp sữa tươi trong tay cô gái, rót vào ly thủy tinh, sau đó đưa lại cho Triệu Thần Thành.

Triệu Thần Thành hơi ngẩn ra, sau đó nhận lấy cái ly, lúc sơ ý chạm vào ngón tay của người đàn ông, hơi sững sờ, một lát sau, mới nhấp ngụm sữa.

Mặc dù ngoài miệng ha ha, nhưng trong lòng Triệu Thần Thành cũng không dễ chịu gì. Cô không phải là người lì lợm, cái nào không hiểu có thể không quan tâm? Dù là có thể sửa lại, tất nhiên quá trình của nó vừa khổ sở vừa lâu dài, còn đối phó với giới truyền thông là một chuyện rất phiền toái. Cô hận không được dán lên ót của mình bốn chữ lớn “Tôi rất ưu thương”.

Đêm yên tĩnh, Triệu Thần Thành cúi đầu nhìn nước trong ly, còn Tường Lạc Sanh đang nhìn cô.

Sau khi im lặng một lúc lâu, người đàn ông lên tiếng trước: “Cô chuyển viện như thế, không để ý tới anh ta sao?”

Triệu Thần Thành có chút giật mình khi Tường Lạc Sanh nhắc tới Thẩm Mục, lập tức đáp: “Tôi nghĩ rằng anh xem anh ta sẽ là kẻ thù.”

“Anh ta tính sao?” Về mặt của người đàn ông rất kiên định: “Các người quen biết nhiều năm, nếu có thể thành, đã sớm ở bên nhau.”

Triệu Thần Thành hơi dừng lại: “Anh còn biết những điều gì nữa?”

“Không nhiều lắm.” Trên chiếc ghế dựa Tường Lạc Sanh nhích tới gần hơn: “Chính là vén lên nội tình giữa cô và Thẩm Mục.”

Thẩm Mục, lúc này lại có người thăm hỏi tám đời tổ tông nhà anh. . . . . Triệu Thần Thành vỗ trán.

“Nhưng.” Tường Lạc Sanh dừng một chút, nói: “Tôi còn biết một người nữa, Vệ Nhiên.”

Triệu Thần Thành nghe nhắc đến cái tên này, run lên, đưa mắt nhìn người đàn ông.

“Chỉ là nghe nói, không hiểu rõ lắm.”

“Anh điều tra rất nhiều.”

“Lời đồn đãi thôi. Tôi đang đợi chuyện xưa của cô.”

Đôi mắt của người đàn ông trở nên sâu sắc, đen thuần túy, lại có thể thấy sự chân thật, Triệu Thần Thành không khỏi bị màu đen kia hấp dẫn, dù dẫu có tự động nghĩ đến những chuyện mình đã chôn sâu trong đáy lòng.

Chẳng qua lời nói của người đàn ông đến đây thì dừng lại, nhanh chóng đổi đề tài: “Buổi chiều lúc xảy ra chuyện tôi đang họp ở bên ngoài, nhận được tin tức muốn chạy tới, lại nghe nói Thẩm Mục đã đưa cô đi. Chờ tra được địa chỉ, lại bị phóng viên bao vây chặn hỏi. . . . . Triệu Thần Thành, sao cô lại tự làm khổ mình như thế.”

Trong lời nói của Tường Lạc Sanh mang theo sự cưng chiều, khiến cả người Triệu Thần Thành nổi da gà, tiếp theo thần kinh não cũng có phản ứng. Cho tới khi cô xoay mặt đi nơi khác bắt đầu nói xằng bậy: “Nếu không phải là tôi tự giày vò mình, làm sao anh có thể làm người nổi tiếng như bây giờ? Anh vốn chỉ là miếng mồi ngon cho những nữ minh tinh, hiện tại cả người biến thành hột gà thối, phàm là cô gái nào muốn thành danh sau một đêm sẽ muốn ăn anh một lần, không phải tôi giúp anh không chịu thiệt sao.”

“Vậy, tôi nên cảm ơn cô thế nào?” Người đàn ông nghiêng nghiêng đầu, mặt nghiêm chỉnh: “Lấy thân báo đáp?”

Giường ngủ miễn phí, hôn, lấy thân báo đáp, hôn~

Tổng giám đốc Tường, ra ngoài kia ngài có dám nhiệt tình như vậy hay không, Triệu Thần Thành tự biết mình chống đỡ không nổi, trong lúc bối rối thể mà lại quay trở về đề tài cũ: “Câu chuyện kia. . . . . Tôi không biết bắt đầu kể từ đâu. . . . .” Cô ngẫm nghĩ một lát, sửa chữa lại câu nói: “Phải nói là, chưa chuẩn bị xong tâm lý. . . . . Nói với bất kỳ ai.”

Cô chưa từng mở miệng nói chuyện này, một cuộc điện thoại, ngay cả những gì Thẩm Mục biết, cũng chỉ là đại khái. Nên từ tâm lý muốn lẫn tránh chuyện xưa, để cuộc sống tiếp tục đi tới, cho nên lựa chọn cố ý biến mất, gần như tất cả mọi người đều trốn tránh những gì có liên quan đến chuyện kia, không hề đề cập tới nữa. Do đó, tình cảm cô đối với Thẩm Mục rất lộn xộn, anh giống như một chiếc gương phản chiếu, từng giây từng phút nhắc nhở cô nhớ lại, nhưng làm thế nào cô cũng không nhìn tâm bồ qua.

Tình cảm, chính là phiền toái như vậy. Không chỉ là tình cảm mãnh liệt nhất thời, vui mừng, tất cả những niềm vui chắc chắn sẽ liên quan đến trách nhiệm, thật sự làm cho người ta mệt mỏi.

“Tôi sẽ đợi.” Người đàn ông đứng dậy, hôn lên đôi môi nhắm hờ của cô: “Nhưng cô nên học cách tranh thủ, không phải chờ đợi vận mệnh.”

Từng câu từng chữ trong lời nói của Tường Lạc Sanh rất có khí phách, trước sau như một làm cho người ta tin tưởng và phục tùng. Rất ít người cho Triệu Thần Thành ý kiến, mà cô còn cảm thấy không tệ.

Mở mắt ra, nhìn người đàn ông trước mặt, lắng nghe nhịp hít thở của nhau. Tranh thủ sao? Một dây thần kinh nào đó trong não của Triệu Thần Thành như nhảy lên. Cho đến khi Triệu Thần Thành giờ tay ôm cô người đàn ông, nâng thân thể lên chủ động dán lên môi người đàn ông, dây thần kinh này mới dừng lại.

Mềm mại, có chút ẩm ướt, tất cả dây thần kinh xúc cảm đều tập trung ở này, không có xâm nhập, chỉ là chạm nhẹ, nhưng lại làm cho người ta trầm luân hơn bất cứ nụ hôn kích thích mãnh liệt nào khác.

Anh yêu em.. em thích anh, chúng ta ở chung một chỗ. Bỗng nhiên trong đầu Triệu Thần Thành hiện ra những lời này.

“Tường Lạc Sanh, chúng ta ở chung một chỗ thôi.”

Cũng là một đêm, nhưng yên tĩnh và bình an hơn bất cứ một đêm nào trong ba năm qua. Anh hôn cô, nụ hôn ấm áp và triền miên, lướt qua chân mày, mí mắt, vành tai, chóp mũi, khoe môi, không kịch liệt, nhưng làm cô rung động đến tận đỉnh. Triệu Thần Thành, cô là để được yêu. Thậm chí cô nghe âm thanh mãnh liệt đang không ngừng hô hào, đụng chạm

Người đàn ông ngồi xuống mép giường, ôm cô dán chặt vào lồng ngực mình, cho đến khi cô ngoan ngoãn thiếp đi.

Khi ban ngày lần nữa đè ép đêm tối, lưu manh Triệu Thần Thành lại trở về. Từ sớm tỉnh mơ đã không thấy bóng dáng của Tường Lạc Sanh, trong lúc ở bệnh viện Triệu Thần Thành rảnh rỗi lắc lắc tay phân tán lực chú ý của vết thương trên mặt, cho đến khi Tiểu L cải trang đầy đủ đến thăm

Cô gái này mang kính mắt, đeo khẩu trang, che khăn Á-rập màu đen xông vào bệnh viện. Bác sĩ và y tá của bệnh viện Đồ Không Kiến rất giống nhau, bình tĩnh chỉ đường cho cô, bởi vì đây là bệnh viện tư nhân do O&C không chế cổ phần, có rất nhiều ngôi sao nổi tiếng đến đây chữa trị. Triệu Thần Thành đi dạo một vòng lập tức gặp được không ít người cùng ngành, có người phát sốt, có người bị thương bên ngoài, cũng có người đến khoa chỉnh hình, thậm chí khoa tiết niệu. Ngày đêm điên đảo, ham ăn, không ăn không uống, khó tránh khỏi táo bón, duy trì đi đứng bình thường cũng không dễ dàng.

Trở về phòng bệnh, Tiểu L đi một vòng tham quan khắp phòng bệnh xa hoa này, tấm tắc khen: “Chỗ này quá đẹp, trụ sở bí mật của O&C, nếu không phải là Boss nhà các cậu nói cho mình biết, mình thật sự không biết đó. Đi một vòng quanh chỗ này có thể đảo được không ít tin tức đấy.”

“Vậy cậu đừng làm người chủ trì nữa, ghi hình chương trình rất mệt mỏi. Cậu vào bệnh viện này ngồi đi, dựa vào việc bán tin tức kiếm tiền, vậy rất thoải mái.” Triệu Thần Thành nằm trên giường, lấy sữa tươi ra uống.

Tiểu L gỡ khẩu trang trùm đầu ra, nhảy lên giường bệnh của Triệu Thần Thành, gác chân lên thùng sữa tươi lớn bên cạnh cô, nói: “Chắc chắn, cậu nói xem người tham ăn có chỗ nào tốt hả? Một hai chàng rể rửa vàng đều muốn lấy lòng của cậu. Tôi thấy, đều bệnh đục thủy tinh thể rồi.”

“Ôi chào, cậu hâm mộ dẫn đến ghen tị rồi hả?” Khoé môi cứng đờ của Triệu Thần Thành không thể cong lên được, lắc lắc ngón tay: “Người đẹp, hâm mộ không hết nha.”

Tiểu L đẩy cô một cái, cười đùa. Ngay sau đó lại đột nhiên nghiêm chỉnh lại, nói: “Nghe tin tức truyền tới tở lo lắng muốn chết, bởi vì không tra được bệnh viện, cậu cũng không biết đám phóng viên bên ngoài truyền tới tin tức cậu bị bệnh đậu mùa. Cái gì gây tay gây chân, máu chảy rất nhiều, rồi tỉnh rồi ngủ. Sau đó Tom chính thức bác bỏ tin đồn, nói chỉ là va quệt nên gương mặt bị thương, vết thương lớn nhưng không sâu. Nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh ta, nhìn thế nào cũng có vẻ như rất nghiêm trọng.”

“Về mặt của Tom xót xa không phải bởi vì tở bị thương, mà do anh ta phải giải quyết các hợp đồng đã ký trước đó, cho nên cảm thấy phiền phức. Tở dám đánh cuộc anh ta đọc bản thảo này xong, vài phút sau sẽ đem Cừ Tộc nhà tở ra đánh chết một trăm lần.”

“Thật chưa thấy người bệnh nào mặt mày hốc hác mà còn vui vẻ khiêu chiến như thế. Nên bội phục cậu hay ghen cậu thì tốt hơn.” Tiểu L còn muốn nói

điều gì đó, bỗng nhiên điện thoại Triệu Thần Thành reo lên.

Hiện thị cuộc gọi đến, Thẩm Mục, chủ nuôi.

“Ôi trời.” Tiểu L cũng nhìn thấy tên, lập tức nhảy xuống giường đi ra ngoài: “Tớ tránh ~”

Triệu Thần Thành nhận điện thoại, hô một tiếng.

“Chỗ đó tốt chứ?”

Giọng nói của người đàn ông khề nhếch, khiến Triệu Thần Thành giật mình một cái.

“Hắc hắc, anh đừng tức giận.” Ở đầu dây bên kia người đàn ông im lặng không lên tiếng, vì vậy cô lắc lắc tóc ngắn, lại nói: “Nơi này rất tốt, có sữa bò, không có phóng viên.”

“Anh không tức giận. Không phải em luôn như vậy sao? Muốn như thế nào thì làm như vậy, nếu lần nào anh cũng tức giận, thì hiện tại anh đã uống trà với Diêm Vương rồi.”

Haizz, Triệu Thần Thành khề thở dài một cái, hơi đắn đo một lát, lại nói: “Em muốn ở cùng với một chỗ với Tường Lạc Sanh.”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc, sau đó, người đàn ông nói: “Đây là báo cho biết.”

“Ừ. . . . . Là nói cho anh biết, chúng ta. . . . . đều phải nhìn về phía trước.” Lúc Triệu Thần Thành nói xong lời này, tự nhiên cảm giác cả người mình chưa xốt.

Người đàn ông cười khề, một tiếng, hai tiếng. Triệu Thần Thành run sợ, không nói được lời nào.

“Hiếm thấy, có thể nghe lời anh.” Chốc lát, người đàn ông thu nụ cười, nói: “Còn có việc, cúp trước.”

“Ừ. . . . .”

“Em dưỡng thương cho tốt nhé.”

Thẩm Mục nói xong, lập tức cúp điện thoại. Triệu Thần Thành nghe được đầu dây điện thoại bên kia vang lên tiếng tút tút, sợ sệt. Đây là lần đầu tiên anh cúp điện thoại trước.

“Từ Long, nghe lên điện thoại cũng cần lộ đầu ra.”

Triệu Thần Thành híp mắt, Tiểu L ngượng ngùng đi tới, cọt nhả: “Gọi cả họ và tên như thế làm cho tớ kinh sợ. Ôi chao, cậu thật sự muốn vì Tường Lạc Sanh mà vứt bỏ cậu hai nhà họ Thẩm hả!”

“Cậu không hiểu.”

“Chèn ơi! Cậu khoan hả lên tiếng, chuyện tớ biết, tuyệt đối nhiều hơn cậu.” Tiểu L lại mò lên giường, đụng tới Triệu Thần Thành nói: “Tớ nói cho cậu biết, chiều hôm qua tớ đi trên đường, lúc ở quán café đường C thấy Tường Lạc Sanh và Mai Sính Vi ở chung một chỗ, trò chuyện cả buổi chiều, ngay cả tớ và Tuyền Nhân đi rồi hai người bọn họ vẫn chưa đi. Cậu nói xem, có phải hai người bọn họ có vấn đề hay không?”

“Đừng tránh tớ không nhắc nhở cậu, đừng xem thường Mai Sính Vi, lai lịch của cô ta không nhỏ, lai lịch của gia đình rất dày. Nhà họ Mai không nổi danh ở thành phố S, nhưng được xếp vào hạng giàu có ở thành phố B. Mà cả ‘không phẩm vị’, là cô hai nhà họ Mai. Gần đây nội bộ O&C thay đổi không ít, nếu như thực sự nói hai người bọn họ không có gì, tớ thấy. . . . .” mặt Tiểu L trở nên thận trọng: “Không tin được!”

Cái gì là nhà giàu không có phẩm vị, Triệu Thần Thành không nghe rõ, nhưng cô cũng nhớ, người đàn ông kia nói với cô chiều hôm qua đi họp. Lúc đang họp lại chạy xe đến quán café sao, Triệu Thần Thành ưu thương mà nghĩ, chẳng lẽ chưa gì cô đã out rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chương 23

Vì khâu lại vết thương Triệu Thần Thành nằm viện một tuần lễ, gần như mỗi ngày vào lúc canh ba nửa đêm Tường Lạc Sanh sẽ đến. Tới cũng không làm gì, chỉ lên giường ôm Triệu Thần Thành ngủ, sáng sớm thức dậy tắm thay quần áo khác rồi đi. Cho nên trong phòng ngoài quần áo của Triệu Thần Thành, còn có một dây quần áo của Tường Lạc Sanh.

Từng gặp qua người sống chung trước hôn nhân, chưa từng gặp người nằm viện chung.

Mỗi lần Triệu Thần Thành kéo tủ treo quần áo ra thấy toàn áo sơ mi của anh thì chỉ muốn gầm thét. Cái này gọi là yêu thương sao! Cô trở thành gối ôm sao? Ôm đi ngủ là thể loại gì! Tiểu L nói: khi người ta nói yêu thương thường cùng nhau đi dạo phố, ăn uống, đừng nói đi ăn nhà hàng, đến các nữ sinh trung học lúc yêu đương dù được bạn nam dắt tay đi uống trà sữa như thế đủ vui vẻ rồi! Tại sao đến cô thì ở chỗ này chỉ có một thùng sữa tươi lớn chẳng thay đổi khẩu vị gì cả . . . . .

Nhìn một chút đã tức giận, vì khoi thông không khí này, mỗi ngày Triệu Thần Thành gặp cô điều dưỡng sẽ đưa cô hai cái áo sơ mi kiểu nam, còn cười híp mắt nói: “Cho con trai của cô mặc, thằng bé mười bảy mười tám tuổi, vừa đúng, có thể mặc thành đồng phục học sinh.”

Vì thế quần áo trong tủ dần vơi đi, tới thứ sáu, Tường Lạc Sanh mở cửa tủ ra, nhìn thấy trên giá treo áo chỉ còn sót lại một chiếc áo sơ mi cao cấp nằm lẻ loi, rốt cuộc cũng híp mắt lại.

Khi người đàn ông ngồi nghiêm chỉnh đối diện Triệu Thần thành, Triệu Thần Thành cũng cảm nhận được bão táp đang tới, đáy lòng reo hò, khiến bão táp trở nên mãnh liệt hơn nữa chút thôi.

Triệu Thần Thành giành mở miệng trước: “Tôi đã nghe nói chuyện giữa anh và Mai Sinh Vi rồi.”

Tường Lạc Sanh nhú mày: “Hả? Chuyện gì?”

“Anh đừng giả bộ. Tôi muốn giải thích.”

“Giải thích?” Tường Lạc Sanh chỉ tủ treo quần áo: “Vậy ngược lại em giải thích cho tôi hiểu, tất cả những quần áo kia đều bị con chuột nào đó gặm nhấm hết hay sao?”

“Quần áo không phải là vấn đề quan trọng. Mai Sinh Vi mới đúng.”

“Không quan trọng? Nếu như em không muốn thấy quần áo của tôi, chính là không muốn tôi sống ở chỗ này, cũng chính là không muốn ở cùng tôi.”

Suy luận của người đàn ông nghe rất hợp lý, rất nghiêm túc, rất chú trọng, cho nên Triệu Thần Thành buột miệng không thừa nhận:

“Không phải là tôi không muốn anh sống ở chỗ này.”

Nói xong cô lập tức hối hận, trận gió thứ nhất Triệu Thần Thành đã nằm trên mặt đất rồi. Quả nhiên bản chất là tuyến thủ có trọng lượng hơn sáu mươi ký-lô-gram, Triệu Thần Thành bốn mươi kí lô thật sự không phải là đối thủ.

Hình như người đàn ông rất hài lòng với kết quả chiến đấu này, nét mặt trở nên nhu hòa một chút: “Vậy em tức giận cái gì vậy?”

“Anh còn chưa nói với tôi chuyện về Mai Sinh Vi.” Triệu Thần Thành còn mưu tính để tỷ số hoà nhau một đều.

“Không cần phải cố ý tóm lấy tôi, vì thật sự bản thân em cũng không để ý chuyện này.”

Trận thứ hai gió, cô gái họ Triệu đã bị thổi ngã. Người đàn ông nói cực chuẩn, xác thực Triệu Thần Thành nghe xong chuyện “Uống cà phê” mấy ngày này rồi, nhưng vẫn ăn ngon ngủ ngon như cũ. Trong Làng Giải Trí địa vị của Mai sinh Vi và gia tộc sau lưng cô ta, cô đều nhìn thấy, trong ba ngày qua nhìn thấy sắc mặt của Tường Lạc Sanh vẫn bình thường. Nhưng xưa nay Triệu Thần Thành không thích nghi ngờ lo ngại nhiều, cũng không hài lòng vì mình nghĩ sâu xa.

Gãi gãi đầu, rốt cuộc Triệu Thần Thành mở miệng:

“Tôi chỉ muốn ra ngoài ăn chút gì đó. . . . .”

Khóe mắt Tường Lạc Sanh giật giật: “Thức ăn nơi này không ngon sao?”

Triệu Thần Thành chớp đôi mắt to tròn ngây thơ nhìn đối phương.

“Ngày mai em muốn cắt chỉ.”

Triệu Thần Thành tiếp tục chớp mắt, trên mặt xuất hiện một dòng nước trong veo.

“Đôi mắt nhỏ nhen sẽ bị căng đứt.”

Tường Lạc Sanh ngồi đó, trong lòng vẫn không loạn, giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ, trong nháy mắt Triệu Thần Thành đã gạt gạt nước mắt, cứ như bị xối một chậu nước lạnh lên đầu, hoàn toàn chết rồi.

“Chế độ ăn uống là không thể tranh cãi, nhưng, có thể làm chút chuyện khác.”

Rốt cuộc Tường Lạc Sanh cũng chịu lùi một bước, mở miệng nói như vậy.

Triệu Thần Thành nghe xong vụt ngẩng đầu lên, nín lấy vạt áo người đàn ông, ngập ngừng: “Thật không thể ăn. . . . .”

“Không thể.”

“Vậy. . . . . Chúng ta đi ca hát thôi.” Cô lắc lắc ống tay áo của anh.

“ . . . . . Được.”

Ánh mắt của anh dừng lại trên ngón tay của cô, máu chảy về tim bỗng nhiên trở nên nóng hổi.

Thật ra đối với anh mà nói, nghiêm chỉnh nói yêu thương, hình như đã lâu rồi chưa từng xảy ra chuyện này, cho nên anh không biết, khi hai người ở chung một chỗ nên làm những gì mới đúng.

Ra khỏi bệnh viện, Triệu Thần Thành ngồi trên xe Tường Lạc Sanh. Cô mạng khẩu trang, trên mặt trái còn băng gạc, nhưng ánh mắt và vẻ mặt lại rất kích động. Ngăn cản người bên cạnh quấy rầy, Tường Lạc Sanh mở cửa xe, thấy cô vừa ngồi trên ghế phụ lái đã bắt đầu ngán ngai giai điệu, không khỏi bị phủ lên một dòng cảm xúc nhẹ nhàng. Thật ra thì, cô cũng chỉ là một cô gái nhỏ mà thôi. Tối thiểu, ở trong đôi mắt người ba mươi hai tuổi như anh thì cô hai mươi lăm tuổi, còn nhỏ.

Triệu Thần Thành chỉ cho Tường Lạc Sanh KTV mà cô và Tiểu L thường đến, là một câu lạc bộ có phong cách, phòng lớn, thiết bị cách âm tốt, chuyên vì Tiểu L và những nhân vật có ngũ âm không hoàn hảo nhưng lại thích gào thét ở những quảng cao mà xây dựng nên. Ngồi vào ghế xoay, Triệu Thần Thành lập tức ca hát. Tường Lạc Sanh ngồi trên ghế sofa da cách đó không xa, không nói lời nào, chỉ nhìn và nghe. Nói đến, anh đã nghe cô hát rất nhiều lần, nhưng giống như chỉ có hai người, vẫn là một loại thể nghiệm đặc biệt như cũ.

Cô có một giọng hát tốt, âm vực rất rộng, thanh âm có chút sương khói, công nhận là có độ cao, chịu khó tập luyện trong tương lai có thể đưa âm thanh đặc sắc này phát huy ở mức cao nhất, để cho bất cứ ai sau khi nghe qua một lần cũng không thể quên được giọng hát này.

Bởi vì trên mặt có vết thương, tiếng hát của Triệu Thần Thành có chút mơ hồ. Nhưng cô vẫn hát hết bài này đến bài khác, nhắm hai mắt, đắm chìm trong trong thế giới của mình, ánh đèn dịu dàng chiếu trên người cô, tạo thành một cái bóng thật dài, tạo thành bí ẩn trong bóng đêm. Tường Lạc Sanh biết, đó chính là lý do anh muốn biết chuyện quá khứ của cô.

Hát hơn nửa tiếng, cuối cùng cô cũng nhảy xuống khỏi ghế xoay, đi đến chỗ Tường Lạc Sanh tìm nước uống. Tường Lạc Sanh ôm cô vào ngực: “Quá thú vị?”

Triệu Thần Thành cười hắc hắc, cọ đầu vào vai anh. Kể từ sau khi tiểu thư lưu manh chủ động tỏ lộ, không hiểu sao lá gan cũng lớn lên, chỉ thiếu bò lên đầu lưu manh tiền sinh.

“Chúng ta. . . . . Ăn cái gì đi. . . . .”

Khóe mắt Tường Lạc Sanh cong lên.

“Canh bò câu gì đó, có thể uống. . . . .” Triệu Thần Thành cố gắng dẫn dắt từng bước một.

“Triệu Thần Thành. Thật ra thì tôi cũng muốn ăn, tôi cũng nhịn rất vất vả.”

“Muốn ăn thì lập tức đi ăn!” Triệu Thần Thành phóng khoáng vỗ ngực Tường Lạc Sanh: “Anh cũng không thể dựa vào hình thể mà sống qua ngày được, ăn đi ăn đi ~ chúng ta ăn chung ~”

Tường Lạc Sanh rù lông mi xuống, cười khẽ, nâng cằm cô gái lên, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve miếng băng gạc trên vết thương của cô, tai anh dán lên những sợi tóc mai của cô nói:

“Nhưng món ăn này, chính xác là cá ham ăn. Nếu phải kiêng kỵ cái này, kiêng dè cái kia, sẽ rất khó chịu. Không thấy được vẻ mặt phong phú của em, vẫn không đầy đủ. Cho nên, tôi tình nguyện nhịn.”

Rẽ một vòng thật lớn, lúc này Triệu Thần Thành mới hiểu, dường như lưu manh tiền sinh đang ám chỉ đến việc ăn mình?! Ban đầu còn phóng khoáng vỗ tay hòa theo người đàn ông này, ngay lập tức cánh tay dừng lại giữa không trung. . . . .

Nửa bên mặt của Triệu Thần Thành đỏ ửng lên, còn nửa bên kia vẫn co quắp như cũ. . . . .

Trở lại bệnh viện, Triệu Thần Thành nằm trên khuỷu tay của người đàn ông nhìn chằm chằm trần nhà, đếm mấy ngàn con dê rồi vẫn không ngủ được.

Haizzz, cô vẫn không nhịn được, muốn ăn. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Chương 24

Ngày kế tiếp, Triệu Thần Thành tiếp tục tiến hành cuộc giải phẫu khâu lại vết thương. Không có bị nhiễm trùng, tình trạng sức khoẻ của cô trở nên tốt hơn. Ước chừng qua hai tuần nữa, công ty quyết định mở buổi họp báo, để cho Triệu Thần Thành dự họp báo, chính thức giải thích sự việc xảy ra trong buổi quay MV mới.

Buổi họp báo ngày hôm đó, phóng viên ùn ùn kéo tới, hội trường lớn nơi diễn ra buổi họp báo đầy ắp người chen lấn nhau. Phía sau khán đài, thợ trang điểm đang cẩn thận trang điểm cho Triệu Thần Thành, Triệu Thần Thành được đánh một lớp kem lót dày hơn quá khứ nhằm để che đi khuyết điểm, không có trang điểm mặt khỏi nhẹ nhàng nhưng lại xinh đẹp làm cô thoát nhìn còn có thêm phần thân thiện. Tom ở một bên không ngừng bảo cô phải chú ý việc này việc kia, chỉ sợ cô lại làm ra chuyện rắc rối gì đó.

Triệu Thần Thành gục mí mắt sắp ngủ mất, Tom chuẩn bị gõ đầu cô một cái, lại bị người khác ngăn lại. Chẳng biết Tường Lạc Sanh đến đây từ lúc nào, Tom lập tức từ con cộp thật biến thành con cộp giấy, tâm trạng lập tức xẹp xuống, thuận tiện đưa thợ trang điểm ra ngoài.

Người đàn ông vỗ vỗ bả vai của cô, Triệu Thần Thành mở mắt ra, nhìn thấy nửa mặt của mình trong gương trang điểm, kinh ngạc một chút, nhìn lần thứ hai mới nhìn thấy Tường Lạc Sanh.

“Buổi họp báo kết thúc sẽ đưa em về, kiên trì một lát nữa.”

Triệu Thần Thành gật đầu, chỉ muốn nhanh chóng tìm thợ trang điểm, tẩy xóa đi lớp trang điểm này.

Gần một tháng không xuất hiện trước công chúng, khi đến hội trường, những ánh đèn flash chiếu thẳng vào làm cho Triệu Thần Thành có phần không kịp thích ứng, cũng may Miêu Miêu giơ tay giúp cô ngăn cản ánh đèn nhức mắt.

Đợi đến khi ngồi vào vị trí của mình rồi, Tom chủ trì buổi họp báo, chủ yếu là nói một chút về quá trình điều trị và kế hoạch làm việc sau khi Triệu Thần Thành hồi phục. Triệu Thần Thành vốn vẫn nghe, nhưng lúc cô nhìn thấy Thẩm Mộc ngồi ở hàng ghế phía sau thì lời nói của Tom tựa như gió thổi bên tai rồi đi ra hết.

Cô nhìn anh, vẫn cười nói như cũ, ánh mắt phách lối, giống mấy năm về trước như khuôn đúc.

“Thần Thần.” Miêu Miêu nắm tay của cô: “Tom bảo cậu lên tiếng, bản thảo.”

Triệu Thần Thành bị bấm đau đớn, lúc này mới chợt bừng tỉnh, đứng lên cầm bản thảo trong tay đọc lên một cách khó khăn, lúc giương mắt vẫn không quên nhìn về phía Thẩm Mộc: “Tôi muốn cảm ơn những người đã ủng hộ trong thời gian qua, hạnh phúc của tôi, là ở bên mọi người. . . .” Triệu Thần Thành đọc một cách vô cảm, đọc xong cúi mình chào mọi người.

Nhưng lúc cô ngẩng đầu lên nhìn xuống phía dưới sân khấu, thì Thẩm Mộc đã rời đi. Triệu Thần Thành có chút gấp gáp, nhưng buổi họp báo vẫn còn tiếp tục. Cô ngồi trên ghế mà cứ như dưới đệm có kim châm, trả lời hai ba câu hỏi dễ dàng nhận ra trạng thái hồn lìa thể xác. Sau khi buổi họp báo kết thúc, Triệu Thần Thành đứng dậy, rời khỏi hội trường trước Tom. Các phóng viên chú ý đến điểm này phá vỡ sự ngăn cản của an ninh vọt theo đuổi Triệu Thần Thành, mà cô chỉ lo chạy ra cửa, thậm chí không để ý đến sắc trời ảm đạm bên ngoài cửa kính hành lang.

Khi Triệu Thần Thành chạy đến cửa lớn muốn tìm bóng dáng người đàn ông thì nhìn thấy mưa bay đầy trời, thì giác thông qua thính giác, trong nháy mắt âm thanh nước mưa quất vào cửa thủy tinh bị phóng đại lên rất nhiều lần. Chân của cô như nhũn ra, trước mắt trời đất trở nên quay cuồng, đưa tay lên che lỗ tai theo bản năng, cô muốn lui về phía sau, nhưng phóng viên đã đuổi tới vây quanh cô.

Dưới chân không còn có sức lực chống đỡ, Triệu Thần Thành quỵ một chân trên mặt đất, bốn phía đã ồn ào nay lại ồn ào hơn, trong lỗ tai Triệu Thần Thành vẫn là tiếng mưa sặc sền như cũ, gõ vào từng sợi dây thần kinh ép cô thở không nổi.

Chỉ lát sau, những người phóng viên vây quanh đã bị an ninh kéo ra, Tường Lạc Sanh đi tới, cởi áo khoác ra bao lấy Triệu Thần Thành, ôm chặt vào lòng đi ra ngoài, không hề để ý đến sự quấy nhiễu của những máy chụp hình và mấy câu hỏi kia, mặt lạnh sải bước rời đi.

Lúc về đến nhà Tường Lạc Sanh, mồ hôi của Triệu Thần Thành đã thấm ướt áo sơ mi của Tường Lạc Sanh. Dì Lưu thấy Triệu Thần Thành sắp trở thành dưa chuột muối, đau lòng không thôi. Vợ vàng giúp cô thay quần áo, tẩy trang, đóng tất cả cửa sổ nhà lại, kéo rèm cửa sổ lên.

Bị bọc trong chăn khoảng hơn nửa tiếng, Triệu Thần Thành mới chậm rãi lấy lại tinh thần. Trong phòng rất tối, Tường Lạc Sanh an tĩnh ngồi ở bên cạnh cô. Triệu Thần Thành thở đầu ra, giọng nói yếu ớt hỏi: “Mưa đã tạnh rồi.”

“Ngủ một giấc, thức dậy sẽ ngừng.” Người đàn ông vuốt ve tóc của cô, cho đến khi cô lật người lại, nhắm mắt mới rời khỏi phòng.

Khi Triệu Thần Thành tỉnh dậy đã là nửa đêm, cô mơ mơ màng màng trong hai ba giấc mộng, vì sợ nên toàn thân toát mồ hôi lạnh. Xuống giường, mở rèm cửa sổ ra, trời tối đen, mưa cũng là ngừng.

Ra khỏi phòng, cô đến phòng ăn rót một cốc nước, đi ngang qua thư phòng, thấy cửa khép hờ, có chút ánh sáng lộ ra ngoài, ánh sáng màu vàng ảm áp chiếu trên sàn nhà. Triệu Thần Thành không tự chủ được lập tức bước lên trước, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Nghe bước chân, Tường Lạc Sanh đang nhìn văn kiện ngừng đầu lên.

“Thật xin lỗi. . . . . Không có gõ cửa.” Triệu Thần Thành có chút ngượng ngùng, hôm nay cô lại làm chuyện xấu hổ như thế.

“Không sao. Thế nào đã tỉnh rồi hả?” Người đàn ông khép văn kiện lại, đứng dậy đi tới trước mặt cô, chạm vào lòng bàn tay của cô, thật lạnh.

“Ừ, nằm mơ nên ngủ không ngon lắm.” Cô hơi cúi đầu.

Tường Lạc Sanh dắt tay cô, đến phòng để quần áo cầm một cái áo khoác đưa cho cô.

“Mộng cũng chỉ là mộng, tỉnh là tốt.”

Hai người ngồi xuống ghế salon trong phòng, cả người Triệu Thần Thành vui ở trên sofa, ôm cái gối, Tường Lạc Sanh ngồi ở một bên nhìn đèn bàn trang điểm, giống như là chờ cái gì đó.

“Buổi sáng lúc họp báo, tôi nhìn thấy Thẩm Mục rồi.” Triệu Thần Thành nhìn chằm chằm về phía trước, mắt không có tiêu cự: “Tôi không thể ở bên cạnh anh ấy.”

Tường Lạc Sanh không hỏi gì thêm, vẫn ngồi yên lặng như cũ. Một lát sau, Triệu Thần Thành lại lên tiếng:

“Cái ngày mà Vệ Nhiên chết, cũng mưa rất lớn, vừa lạnh, vừa ướt. Anh ấy cứ ngồi ở trong chiếc máy bay mặc nó lao thẳng xuống đáy biển vừa sâu vừa lạnh lẽo.”

“Vệ Nhiên, thật ra thì anh ấy là một con quạ đen. Lần đầu tiên thấy anh ấy, là lúc tôi bị một người lớn tuổi dọa nạt, anh ấy định tới cứu tôi, kết quả bị đánh rất thảm, cuối cùng là tôi cứu ngược lại anh ấy.” Triệu Thần Thành cười khẽ một tiếng.

“Từ khi bắt đầu học cấp hai, anh ấy đã chiếm cứ cuộc sống của tôi, thời gian tôi gặp anh ấy còn nhiều hơn thời gian tôi ở bên cha mẹ. Không biết vì sao lại dính vào anh ấy. Anh ấy cứ riu ra riu rít, không ngừng hỏi những vấn đề vớ vẩn. Nói, Triệu Thần Thành, chúng ta cùng đi thôi. Hoặc là, Triệu Thần Thành, giới thiệu cho em biết một người anh em. Triệu Thần Thành, Triệu Thần Thành. . . . .”

“Mặc dù cuối cùng tôi vẫn thường nói ‘cút’, rồi đẩy anh ấy ra, anh ấy vẫn giống như kẹo dẻo bám dính lấy tôi. Cả cấp hai rồi đến cấp ba, anh ấy đều đối với tôi như thế. Đối với tôi mà nói, anh ấy là một người rất quan trọng, là ánh mắt của tôi, là một phần thân thể rất quan trọng trong tôi. . . . . Nhưng không hiểu, anh ấy có thích tôi không, có muốn ở bên cạnh tôi cả đời hay không.”

“Chuyện xảy ra ngày ấy, thật ra thì tôi có thể ngăn cản anh ấy. . . . . Lúc anh ấy đến sân bay có gọi điện thoại cho tôi, nói với tôi muốn trở về gặp tôi, thừa dịp tôi còn chưa quyết định được có ở bên Thẩm Mục hay không. Tôi vẫn giống như bình thường, hướng về đầu dây bên kia, rít lên với anh ấy ‘cút’. . . . .”

Triệu Thần Thành hít mũi một cái, lại bật cười một tiếng: “Có ai đoán được chữ ngờ đâu, đời này, câu cuối cùng tôi nói với anh ấy lại là ‘cút’. Có lúc ngay cả chính tôi cũng cảm thấy buồn cười. . . . . Sau đó cười đến rơi nước mắt.”

“Thẩm Mục luôn nói logic của tôi rất kỳ quái. Tôi thật sự không có cách nào tự mình vượt qua cửa ải này. Những ký ức càng quay về, càng làm cho tôi cảm thấy khó thở. . . . . Cổ họng giống như bị ai đó bóp chặt. . . . .”

Qua một lúc lâu, Triệu Thần Thành ngẩng mặt lên, kéo ra một nụ cười không tính là khó coi: “Thật xin lỗi, đây không phải là một chuyện vui về gì, anh ấy cũng là chuyện cũ rồi.”

“Còn bị em kể thành lung tung.” Tường Lạc Sanh kéo cô lại gần, để cô gối đầu lên chân mình, tay luồn qua tóc cô, giống như an ủi vỗ về lại giống như chơi đùa: “Thật may là em không đi làm biên kịch.”

“Như thế công bằng với Thẩm Mục không?” Triệu Thần Thành hỏi.

“Anh ta thích em, sẽ không nói đến công bằng hay không. Trong cảm tình không có công bằng, người nào thích nhiều hơn thì sẽ bị thương sâu hơn.”

“Vậy còn anh?”

“Triệu Thần Thành, cho tới bây giờ tôi chưa bao giờ quan tâm tới công bằng. Muốn, phải tranh thủ, bất luận thắng thua.” Anh cười, khóe mắt đuôi mày đều là nụ cười, cõi lòng anh như được thắp sáng: “Nhưng em có thể nói cho tôi biết, tôi thua hay thắng?”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Chương 25

Thắng thua? Triệu Thần Thành lật người, ngược đầu nhìn người đàn ông, ánh đèn âm áp soi rõ dáng vẻ dịu dàng trên gương mặt anh, nhưng cô biết, thủ

đoạn của anh.

Rốt cuộc, khoe môi Triệu Thần Thành nở ra một nụ cười, mang theo vẻ trêu chọc hỏi ngược lại: “Anh từng thua rồi sao?”

Tường Lạc Sanh nghe vậy, lắc đầu một cái.

”Tường Lạc Sanh, tại sao trên cõi đời này lại có người mang bộ dạng đáng đánh đòn như anh vậy.”

Triệu Thần Thành hiềm khi nói lời thật lòng lại khiến cho Tường Lạc Sanh ngăn ra, quả thật không khí nhảy lên ba vòng đề mê, cả người của Tường Lạc Sanh cũng thiếu chút nữa nhảy lên. Nhưng không đợi người đàn ông có phản ứng, Triệu Thần Thành lập tức ôm lấy cổ của anh, dán lên môi anh, ngăn chặn cái miệng của anh, xúc giác mềm mại, hơi thở dịu dàng lập tức bao lấy anh.

Ngoại trừ miệng đôi phương quá dài hay ngoài miệng là đào hoa tuyệt thế ra thì phương pháp làm cho đối phương cảm miệng tốt nhất, chính là dùng miệng mình chặn lại. Điểm này, Triệu Thần Thành đã đích thân thử nghiệm, nên hôm nay mới có thể dùng thành thạo như vậy.

Quả nhiên hôn môi và bán đầu có cùng một đạo lý, không có đường tắt, chỉ quen với miệng người!

Sau khi miệng Tường Lạc Sanh bị lấp kín, vô cùng sững sốt. Thật là cả gan làm loạn trêu chọc, Tường Lạc Sanh cười khế, không truy cứu, thuận thế nâng đầu cô gái lên dùng sức nút trần trọc, cái tay đang giữ chặt chiếc eo thon nhỏ của cô gái đôi thành chậm chạp vuốt ve.

”Triệu Thần Thành, lần này, em phải phụ trách tới cùng.” Rồi khỏi môi của cô, người đàn ông thì thầm bên tai cô, mà bên dưới đã bắt đầu dùng sức vén áo Triệu Thần Thành lên. Lật người, anh lập tức đè cô ở bên dưới, giữ chặt cổ tay của cô, sau đó, mười ngón tay gian ác hoạt động.

Đột nhiên xuất hiện trọng lượng, mười ngón tay đan xen nhau thật chặt, Triệu Thần Thành quay đầu đi, người đàn ông hôn lên bàn tay cô như an ủi, một đường đi xuống, lướt qua cổ, sau đó là đầu vai. . . . .

Cô biết, sức lực lúc nhẹ lúc nặng này tất nhiên sẽ lưu lại dấu vết hoan ái trên da dẻ cô, nhưng Triệu Thần Thành đưa tầm mắt nhìn về phía ánh đèn ảm áp cách đó không xa, cứ như vậy đi, trăm luân cũng tốt, ích kỷ cũng được, cô quá mệt mỏi, muốn một khởi đầu mới.

Váy ngủ buộc dây màu đỏ hỗn độn đã bị kéo qua bên hông, màu sắc mê người rất tương xứng với da thịt trắng nõn nà của cô, dưới ánh đèn lò mờ, hấp dẫn như thế. Tường Lạc Sanh lưu luyến xương quai xanh của cô, mê tình, Triệu Thần Thành khàn giọng nói: “Chúng ta về phòng ngủ đi.”

Một đôi mắt sòng nước mênh mông, chớp động nhìn anh. Tường Lạc Sanh ý vị không rõ ràng cười một tiếng, sau đó, thân thể Triệu Thần Thành chợt nhẹ bẫng, bị người đàn ông ôm eo. Tay vẫn ôm cổ người đàn ông, tựa đầu vào hõm cổ anh, Triệu Thần Thành vẫn không an phận, vô tình hay cố ý hà hơi, không hề khách khí mà trêu chọc chút lý trí duy nhất còn sót lại của người đàn ông. Cảm thấy người đàn ông đang cố gắng ổn định lại không thờ nổi, người khởi xướng vẫn cúi đầu cười khế.

Nhấc chân khép cửa phòng, Tường Lạc Sanh ném Triệu Thần Thành lên giường, sống lưng Triệu Thần Thành rơi xuống chăn mềm, thần trí còn chưa trở về, lập tức bị người đàn ông quay lại, từ phía sau lưng chèo chống tới đè lên.

Hơi thở của người đàn ông phả vào gáy cô, trong cười nói mang chút tức giận: “Triệu Thần Thành, gan lớn rồi, hả?” Đầu óc Triệu Thần Thành vỡ tung, anh gắt gao chiếm đóng môi cô, hung hăng cắn nuốt, gần như rất thô bạo.

”Đây chính là em châm lửa, mặc kệ nó như thế nào, cũng do em tự mình dập tắt.”

Buông cánh môi sưng đỏ của cô gái ra, anh ôm lấy eo Triệu Thần Thành, nâng cô lên, hôn dọc theo sống lưng cô gái, Triệu Thần Thành khẽ nhếch môi lên, cố gắng hô hấp, ngón tay co ro nắm lấy chăn mềm. Bàn tay rộng lớn của người đàn ông dò tìm bốn phía, vuốt ve chỗ mẫn cảm nhất trên cơ thể cô, tiếng rên rỉ vỡ tan tành tràn ra khỏi miệng Triệu Thần Thành, ngấm ngấm chịu đựng lại làm cho người ta mệt hơn.

Tên đã lấp vào cung, một khắc cuối cùng này, anh quay người cô lại, cô lập tức chạm vào đôi mắt anh. Trong đôi mắt màu đèn có một vòng xoáy đục vọng, Triệu Thần Thành không tự chủ được đưa tay ra, vuốt ve đôi mắt anh, trong giây phút chạm vào da dẻ của người đàn ông bị xô xuyên lấp đầy, cô thờ nhẹ một tiếng, cảm nhận vẫn như cũ, giọng nói lại trở nên nặng nề hơn.

Khó chịu khi bị xâm nhập đi qua, căng đau tê dại, rồi sự ma sát kia lại mang đến cảm xúc kịch liệt hơn, cô phải nói là nụ hôn của người đàn ông này vô cùng bá đạo, nút thành gào thét, lúc uyển chuyển thỉnh thoảng lại kêu rên, nhưng hình như cô có thể cảm nhận được, trong lúc hôn hít này, xen lẫn tức giận không rõ ràng, khiến cho động tác của người đàn ông dừng mạnh hơn.

Một dòng suy nghĩ chợt đi qua, mạnh mẽ phá vỡ đầu óc Triệu Thần Thành, cô cắn răng nghiêng lợi nghĩ: Về khoảng này của đàn ông, quả nhiên là ai dùng người này biết. . . . .

Mà sau khi có suy nghĩ này, đầu óc Triệu Thần Thành lại liều mạng không nói ra câu hoàn chỉnh, vì vậy điên cuồng, cuồng trăng. . . . .

Thông thường mà nói, vào buổi sáng ngày hôm sau, đều sẽ xuất hiện đủ loại tình huống lúng túng khi gặp mặt, dù sao liên tục lăn qua lăn lại trên giường, vậy thì sẽ không có một cuộc cách mạng hữu nghị. Chỉ tiếc, Triệu Thần Thành không có phúc khí gặp lúng túng như vậy, cả một buổi sáng, rồi một buổi tối, thậm chí tới buổi tối hôm sau vẫn còn tập trung phơi thây. . . . . Không sai, Triệu Thần Thành gặp phải cảnh một đêm bảy lần trong truyền thuyết. . . . .

Dù là kim cương sắt đá, bị súc sinh dần vặt cả một buổi tối thì cũng biến thành củi mục, huống chi thân thể Triệu Thần Thành được cấu tạo từ máu và thịt,

trình độ khốc liệt có thể nghĩ.

Trong buổi họp báo hai ngày sau đó, rốt cuộc Tom đã nhìn thấy Triệu Thần Thành ở cửa toà soạn báo; lúc ấy Triệu cô nương tay chống đỡ eo, tay còn lại đỡ bờ tường, Tom vung tay lên túi xách lập tức bay tới, dĩ nhiên Triệu Thần Thành không tiếp nổi, tàn nhẫn đập lên trên người, khiến cho Triệu Thần Thành liên tục bị thương.

”Tom.” Gương mặt Triệu Thần Thành đầy đau khổ, đi đến bên cạnh Tom: ”Nhẹ một chút, người tôi bị thương.”

Cô dựa vào Tom mở miệng trách móc, mà tay Tom đã bắt đầu run rẩy, buông kịch bản trong tay xuống, dùng đánh: ”Em, em . . . . Em như thế mà còn mặc áo cổ chữ V khoét sâu đi ra khỏi cửa hả! Em sợ người khác không nhìn thấy những vết xanh tím trên người đúng không! Chán sống rồi đúng không! Chẳng lẽ chưa nói với em hôm nay đến đây chụp hình sao! Em muốn như thế nào! Muốn như thế nào!”

”Đã gọi người đến làm cho nó nhạt hơn rồi. Chụp bằng máy về có thể chỉnh sửa kia mà.” Triệu Thần Thành vô cùng hoài nghi Tom thừa dịp cô không có lực phản kháng ác ý trả thù, xuống tay một lần lại nặng hơn một lần.

Trúng vài đòn, cuối cùng Tom có chút lương tâm thu tay lại, sau đó giống như trợ lý giúp cô sửa sang lại quần áo, để kịch bản xuống, sau đó dắt Triệu Thần Thành đi vào phòng chụp ảnh.

Haizzz, thật là một xã hội tàn khốc, cô mới bị thương không bao lâu, Tom lập tức bò lên đầu lên cổ cô, Triệu Thần Thành vô cùng khổ sở mà nghĩ.

”Còn thừa lại ba ngày để ghi hình cho MV, sáng sớm ngày mai bắt đầu làm việc. Chủ nhật có hai người muốn đến phỏng vấn, hoạt động thương mại cũng đã bắt đầu.” Trên đường vào studio, Tom nói hàng loạt câu: ”Ừ. . . . . Còn có buổi thử vai cho một bộ phim, ba tuần sau.”

”Thử vai phim?”

”Lúc tập huấn chẳng lẽ không ai dạy em kỹ thuật biểu diễn, em đã không học bài này sao?” Tom liếc xéo cô một cái, sau đó bổ sung: ”Không phải nhân vật rất quan trọng, đi sẽ hiểu.”

Hiển nhiên câu nói của Tom có hàm ý khác, nhưng Triệu Thần Thành cũng không nghĩ sâu xa gì, cô chỉ muốn làm xong sớm một chút rồi trở về cái ổ trong nhà, ở nhà mới là nơi an toàn nhất. Trân quý sinh mệnh, cách xa cảm thú.

Phòng nền của quảng cáo chỉ là màu trắng, nói trắng ra là tạo hình ảo, giả bộ uốn éo S một cái, B một cái, cho một ánh mắt phóng điện, tuyệt đối là công việc dùng thể lực. Triệu Thần Thành vốn đang mệt mỏi rồi chụp xong quảng cáo căn bản lập tức ngã quỵ, xe bảo mẫu đưa Triệu Thần Thành về nhà trọ. Cuối cùng cô vẫn phải vịn tường mà vào.

Mở cửa nhà ra, Triệu Thần Thành quăng giày, chạy thẳng tới ghế salon phòng khách, sau đó ném mình lên, phơi thây.

”Cuối cùng cũng trở lại?”

Giọng nói của người đàn ông quen thuộc vang lên trong gian phòng vắng vẻ, Triệu Thần Thành giật mình, chốc lát sau lập tức đứng phắt dậy, nhìn thấy Thẩm Mục từ trong phòng ngủ đi ra, trong phòng không mở đèn, ánh nắng chiều bên ngoài chiếu rọi vào trong nhà thông qua cửa sổ sát đất, hoàng hôn có chút yếu ớt, Triệu Thần Thành thể mà quên mất đau đớn, chỉ thấy anh đi từng bước một đến gần, cô dúi bước quay ngược lại.

”Sao anh lại ở đây. . . . .”

”Phải không là em đã đoán trước rồi sao?”

Thẩm Mục đi tới trước mặt cô, giọng nói mang vẻ chế nhạo, một tiếng chậm rãi, trang phục đơn giản hoàn toàn khác biệt với ngày thường. Anh nhìn thấy cô lui về sau, cũng nhìn thấy, những dấu vết hoan ái trên xương quai xanh của cô, dấu vết không thuộc về anh. Cuối cùng anh cong khóe môi lên, không kiềm chế được mà cười, sau đó nói: ”Anh chờ hai ngày rồi.”

Triệu Thần Thành không lui về sau nữa, không sai, cô đón được anh sẽ như thế, cô cũng chuẩn bị kỹ càng, nhưng giờ phút này, cô mới phát hiện tâm trạng của cô vẫn ngũ vị tạp trần(*) như cũ, nói không ra lời, cho dù là một trò đùa cũng không thể hoá giải được không khí trầm mặc ở đây.

(*Ngũ vị tạp trần: chỉ các vị ngọt, chua, cay, đắng, mặn)

”Tại sao không nói chuyện?” Thẩm Mục giơ tay lên, chạm lên gương mặt của cô, sau đó, trượt đến cổ của cô, như đang bẻ xương đòn: ”Cho nên, thật sự yêu anh ta?”

Ngón tay của anh lạnh lẽo, đặt lên ấn ký vốn rõ ràng, thân thể Triệu Thần Thành khẽ run rẩy, cô giữ chặt cánh tay của đàn ông, dùng hết sức nặn ra một câu: ”Thả em ra.”

”Thả em ra?” Người đàn ông nghe vậy, kinh ngạc lặp lại một lần nữa, giống như là nghe chuyện cười bình thường, phát ra tiếng cười trầm thấp:

”Triệu Thần Thành, làm sao em có thể quên, đã từng có người ôm em như vậy, người đó là anh.”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31: Chương 26

Quên? Cõi đời này có bao nhiêu cô gái có thể quên người đàn ông đầu tiên ôm mình, quên hoàn toàn tự mình bỏ qua đau đớn, quên việc mình từng dùng toàn tâm toàn ý giao phó bản thân cho một người?

Triệu Thần Thành không bị xe đụng, hư đầu, cho nên không quên anh được. Thậm chí những ký ức kia còn có thể nhanh chóng khuấy động ký ức, ngày mùa thu mưa thủy tinh tấp vào, ướt nhẹp không khí và thân thể, khẽ run rẩy và chuyện mê tình đánh loạn làm gián đoạn, bàn tay đang đặt trên gối đầu đan xen nhau thật chặt, tất cả hỗn loạn dây dưa trộn lẫn với nhau, biến thành một chiếc nhẫn anh đeo vào tay cô và một câu chuyện tình yêu nồng đậm. . . . .

Tất cả, tất cả, cô đều tình nguyện quên đi, cũng không phải là ai cũng có số đỏ có thể mất trí nhớ. Phần lớn mọi người chỉ là một con ốc sên mang vỏ trên lưng, có cố gắng tháo thế nào cũng không được.

Triệu Thần Thành là một con ốc sên mệt mỏi, tìm một con rùa tên gọi Tường Lạc Sanh, ngồi lên đi, như vậy thì không cần bò mệt mỏi nữa, tốc độ còn có thể nhanh hơn trước. Cô lựa chọn con đường dễ đi một chút, không hơn.

”Em thích anh ta.” Chốc lát sau, rốt cuộc Triệu Thần Thành cũng mở miệng, sau đó, chống lại tầm mắt của Thẩm Mục, lặp lại: ”Em thích Tường Lạc Sanh.”

Tay của anh đã thu sẵn, cho nên trong nháy mắt khi lời nói vừa ra khỏi miệng, cơ thể người đàn ông trở nên cứng ngắc. Thẩm Mục rút tay của mình về, khẽ nghiêng mặt sang bên, thấp giọng nói một câu: ”Vậy sao.”

Triệu Thần Thành cắn môi dưới, không khí ngột ngạt khiến người ta hít thở không thông, cô cúi thấp đầu giống như tội nhân, hai chân cũng mềm nhũn ra. Thẩm Mục liếc mắt nhìn cô, đã thương người là cô, mà cơ ro giống như bị người khác làm đau, rõ ràng người đau nhất không phải là anh sao?

Trầm mặc kéo dài hai phút, Triệu Thần Thành vẫn đứng ở Huyền Vũ môn chờ vãn trầm (chém), Thẩm Mục đã xoay người, giọng nói hồi phục rất nhiều: ”Vốn muốn chà cá com, nhưng nhìn bộ dạng của em thế này. . . . .” Anh vừa nói xong, đã lập tức xoay người đi vào bếp.

Triệu Thần Thành ngậy người tại chỗ, cô cho là anh sẽ bỏ đi, hoặc tối thiểu cũng phải đánh cô một trận mới đúng. Như thế nào lại tốt như vậy, tóm lại, không nên như vậy.

Khó khăn lắm mới đi chuyển được vào phòng bếp, Triệu Thần Thành gào lên một tiếng: ”Thẩm Mục.”

”Cách xa anh một chút.” Thẩm Mục đang cắt thái món ăn.

”Có muốn. . . . . Éc. . . . . Đánh một trận. . . . .”

”Triệu Thần Thành.” Dừng động tác xắt thức ăn lại, đưa lưng về phía Triệu Thần Thành, cuốn họng Thẩm Mục phập phồng: ”Em cũng biết đây không phải là vấn đề mà một trận đánh có thể giải quyết được. Cho nên, cách xa anh một chút.”

Triệu Thần Thành nhìn thấy con dao Thái sáng bóng trong tay anh, nuốt ngụm nước miếng, rốt cuộc im lặng lui ra ngoài.

Bốn mặt một canh, sau khi được đặt lên bàn đã là một tiếng đồng hồ sau. Triệu Thần Thành vẫn vui mình nằm trên ghế sofa, từng té bào đều gào thét ồn ào một hồi, nhưng suy nghĩ lại đặc biệt thanh tĩnh. Trong căn hộ to lớn, âm thanh trong phòng bếp là âm thanh duy nhất, cúi đầu, tiếng vang nổi chén. Cô giờ cánh tay lên che mắt, cho đến khi có tiếng bước chân của người đàn ông đi ra khỏi phòng bếp bắt đầu bày chén đĩa, mới gắng sức đứng lên, hướng về phía không khí cong khúc môi, cảm thấy cơ mặt còn có thể dùng, lập tức đi tới bên cạnh bàn.

”Ừm, em có thể ăn không?” Cô chỉ chỉ thức ăn trên bàn, cười hắc hắc.

Thẩm Mục đã ngồi xuống tại chỗ, nhàn nhạt liếc cô một cái: ”Cười còn khó coi hơn khóc.”

Triệu Thần Thành nghe vậy, thu nụ cười lại, yên lặng ngồi bên bàn, cầm thìa lên, người đàn ông đưa từng hạt com vào miệng, cũng không gấp thức ăn. ”Sao không gấp thức ăn?” Cô nói xong, lập tức gấp một miếng thịt bỏ vào trong miệng, còn chưa kịp nhai, Triệu Thần Thành đã nhăn mày lại, nhưng được nuôi dạy tốt làm cho cô cuối cùng cũng cố gắng nuốt khối thịt bỏ vào. . . . .

Đề thìa xuống, Triệu Thần Thành vội chạy tới phòng bếp cầm hũ muối lên, gần như tất cả muối trong hũ đều hết sạch, sau đó quay trở về phòng ăn, hướng về phía người đàn ông vẫn ưu nhã ăn com trắng tỏ cáo: ”Anh đổ hết một hũ muối vào đó rồi!”

Thẩm Mục cứng nhắc dừng thìa lại, cũng không thèm liếc mắt: ”Ừ, chính là cho cái người Bạch Nhãn Lang như em ăn.”

Triệu Thần Thành còn chưa kịp cãi lại, thì người đàn ông đã để chén đĩa xuống, đứng dậy: ”Chén em rửa một mình nhé, anh đi đây.”

Không chán chờ, thậm chí không liếc nhìn cô một cái, anh lập tức lấy áo khoác của mình, rời khỏi nhà của cô. Chỉ lưu lại Triệu Thần Thành ôm hũ muối trống không, hướng về phía những món ăn mặn đến tận chân răng trên bàn, hai bộ bát đĩa, im lặng im lặng.

Khép cửa lại, Thẩm Mục tựa vào cửa, đứng lẳng lặng, bốn phía yên tĩnh đáng sợ, cô chưa hề đi ra ngoài. Qua mười phút, cuối cùng anh cũng đi xuống lầu, cửa thang máy từ từ khép lại trước mắt anh, cho đến khi nhà của cô hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của anh. Trở lại trong xe, Thẩm Mục tìm kiếm xung quanh, cuối cùng lại không thu hoạch được gì, anh phiền não giả bộ hất hộp sữa tươi ra, tựa người vào ghế. Anh đã quên, mình bỏ thuốc lá từ rất lâu rồi, đi vào công ty cũng không mang theo thuốc lá, chỉ vì cô không thích mùi thuốc lá. Sao lại cứng chịu cô ấy nhiều năm như vậy, giúp đỡ cô ấy nhiều năm như vậy, nhưng hết lần này đến lần khác cô lại liều mạng đẩy anh ra, Thẩm Mục, anh thật sự để cho mình bị coi thường như vậy sao, còn hèn hạ xem đó là việc nghĩa không được chùn bước, nghĩa bất dung tình(*).

(*Nghĩa bất dung tình: Những việc nghĩa cử cao đẹp không chứa tình cảm trong đó, việc nghĩa là việc lớn, không cho tình cảm nhỏ nhen vào để làm lẫn áp!)

Phòng bếp, Triệu Thần Thành cầm thùng rác lớn, mang những chén đĩa đựng thức ăn, lập tức ném tất cả vào thùng rác. Buông lỏng gân cốt mệt rã rồi, Triệu Thần Thành mở nhạc lên, đi vào phòng tắm, mở nước, nằm xuống. Phút chốc dòng nước ấm bao trùm lấy cô, nhưng không thể giảm bớt chút đau đớn nào.

Cả căn phòng đều ngập tràn lời hát, bi thương, làm cho người ta hít thở không thông, tên bài hát dường như rất hợp với tình hình ——“I Cry”.

“You said goodbye /I fell apart /I fell from all we had /To I never knew /I needed you so bad /You need to let things go /I know, you told me so
I’ve been through hell /To break the spell /Why did I ever let you slip away /Can’t stand another day without you /Without the feeling I once knew”

Triệu Thần Thành nhắm mắt lại, để cho mình chìm vào trong nước, mở mắt ra, cơ thể mỏi nhừ, nhưng có thể nhìn thấy đỉnh đầu nổi trên mặt nước. Từ từ cảm thấy hít thở không thông. . . . . Tiếng nhạc được thay thế bằng tiếng nước chảy, nhưng cô vẫn nhớ rõ giai điệu bài hát như cũ, lời ca này. . . . .

“I cry silently/I cry inside of me /I cry hopelessly/Cause I know I’ll never breathe your love again

I cry/Cause you’re not here with me /I cry/Cause I’m lonely as can be /I cry hopelessly/Cause I know I’ll never breathe your love again”

Khó chịu, đau đớn, hít thở không thông, ở trong nước cô lại khóc, gào thét, sặc nước, giãy giụa. Đợi đến khi có thể ngồi dậy ra khỏi bồn tắm, sau khi nghe tiếng nước chảy ào ào, Triệu Thần Thành ho khan mãnh liệt, nước chảy dọc theo tóc cô rơi xuống da cô. Khiến cho cô dần dần bình phục lại há to miệng thở dốc, đôi tay che hai mắt của mình, khoé mắt vẫn còn đỏ ửng. Rốt cuộc, cô cũng cảm thấy buồn ngủ, muốn ngủ một giấc.

Thật ra thì, Thẩm Mục nói không sai, Triệu Thần Thành chính là một con Bạch Nhân Lang. Nếu không, làm sao ngày hôm sau ở studio quay MV, cô vẫn không tìm không phôi như cũ, vẫn cười nói với những nhân viên đang làm việc.

Ngày đầu tiên đi quay lại, chính là quay cảnh người cá khiến cô bị thương lần trước, lần nữa mặc váy đen áo cúp ngực, Triệu Thần Thành rất là xúc động, mà hiển nhiên bóng ma tâm lý trong Tom càng trở nên nặng nề hơn, giống như Đường Tăng theo đuôi những nhân viên làm việc trong studio lặp đi lặp lại nhiều lần xác nhận tất cả thiết bị đều an toàn, cho đến khi mọi người muốn dùng gậy Kim Cô đập bẹp anh mới dừng lại.

Tuy trên mặt Triệu Thần Thành không biểu lộ cảm xúc gì cả, nhưng trong lòng rốt cuộc vẫn có chút kinh sợ, bị quay đi quay lại rất nhiều lần, đến rất khuya mới có thể kết thúc công việc. Bày gương mặt người chết đi ra khỏi studio, Triệu Thần Thành lại phải tới buổi chiều phim của tiểu thiên hậu Diễm Nguyệt, nghe nói gần đây tiểu thiên hậu đi theo hình ảnh gợi cảm, Triệu Thần Thành vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền.

Thời tiết đã vào thu, Triệu Thần Thành đã sớm choàng khăn quàng cổ, mà tiểu thiên hậu vẫn để lưng trần, mát mẻ và rất quyến rũ. Quần áo này có thể gia tăng thêm số lượng quần áo mùa hè, và lại còn rất tiết kiệm vải, đúng là điển hình của việc bảo vệ môi trường tiết kiệm năng lượng điện, Triệu Thần Thành hết sức khâm phục. Chỉ là bên cạnh Diễm Nguyệt có một người đàn ông dùng khăn Á Rập màu đen che kín lỗ mũi và miệng càng hấp dẫn sự chú ý của cô, thân hình và bộ dáng này thấy thế nào, hơi giống Thiên vương Hạ Thanh.

Nhưng mà khi đi tới trước mặt, đã vội vàng vượt qua, tự nhiên cô cũng không tiếp tục tra cứu nữa. Yên lặng đi theo Tom lên xe, lái xe chưa được một phút đồng hồ, Triệu Thần Thành liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, khẽ cau mày:

“Tom, đây không phải là đường về nhà của em.”

“À, tổng giám đốc Tưởng bảo em đến nhà anh ấy ăn cơm.” Tom không ngừng mặt lên, tự nhiên lên tiếng trả lời.

Triệu Thần Thành hí mắt, cảm thấy không dễ dàng như thế, Tom càng lúc càng giống Đại Nội Tổng Quản rồi. Vì vậy, cô lập tức ôm đầu hỏi: “Tom, bây giờ anh vẫn chưa tìm được bạn gái đúng không, có phải có gì khó nói nên lời hay không?”

Tom buông kịch bản trong tay xuống: “Triệu Thần Thành, không nên ép anh thăm hỏi em gái của em.”

“Ừm, anh có ý tứ với em gái em?” Triệu Thần Thành nhiu mày: “Chỉ đáng tiếc là, nó vẫn chưa được sinh ra. Anh chắc chắn anh sẽ đợi nó sao?”

Tom nhặt kịch bản lên cầm trong tay làm bộ như muốn gõ đầu, Triệu Thần Thành vội vàng đổi lời nói: “Cứng cỏi, em sai rồi, em sai rồi. Em nhảy qua, nhảy qua.”

Chờ Tom thu hồi kịch bản, mở ra xem lần nữa, Triệu Thần Thành lại cột nhả chọc tới: “Tom à, thật ra thì anh có bạn gái hay không không quan trọng. Có

xem Tom & Jerry chưa? Anh phải tin tưởng, cõi đời này luôn có một Jerry, sinh ra để hành hạ Tom.”

Bị Tom tổng thẳng vào nhà Tường Lạc Sanh, Triệu Thần Thành lại một lần vịn tường đi vào thang máy. Lên lầu, không phải bác Lưu mở cửa cho cô, mà Tường Lạc Sanh đích thân mở cửa.

”Bác Lưu đâu?” Triệu Thần Thành vừa nghĩ tới trong nhà chỉ có hai người, cô lập tức cảm thấy rung động.

”Đi nghe nhạc rồi.” Tường Lạc Sanh khép cửa lại, đưa dép trong nhà cho cô, nhàn nhạt trả lời.

Triệu Thần Thành nghe vậy, ngay lập tức lệ rơi đầy mặt, bây giờ tiêu chuẩn đời sống vật chất và tinh thần của người dân thật sự quá cao, đến quán gia cũng có thể nhàn hạ thoải mái đi nghe nhạc, giàu có quá, thư thái quá rồi.

”Ừm, sao hôm nay gọi em tới?” Cô mang dép, đi theo phía sau người đàn ông, gãi đầu hỏi.

Tường Lạc Sanh dẫn cô đến phòng ăn, kéo ghế cho cô ngồi xuống, còn mình ngồi đối diện cô, nhìn cô sau khi trang điểm rồi trên mặt vẫn còn lưu lại vết sọc mờ nhạt và đôi mắt vẫn còn hơi sưng, trầm giọng nói: “Bởi vì anh có một sở thích là đưa răng nuốt miệng bạn gái, nhân vật quan trọng đừng nhìn chăm chăm, tránh cho cổ họng bị đau.”

Đối mặt với một bàn thức ăn ngon, nhưng giống như có một cái gì đó chặn lại ở cổ họng Triệu Thần Thành, ngay lập tức chẳng muốn ăn gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng*, Triệu Thần Thành được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Chương 27

Thong thả ung dung, sắc đẹp thay com, quả nhiên là cảm thú, mặt người dạ thú, nhưng rốt cuộc sự thèm ăn của Triệu Thần Thành đã quay trở lại ngay lập tức. Đối với cô gái họ Triệu mà nói, lời an ủi gì đó cũng không thắng nổi thức ăn.

Trước tiên con người phải giải quyết nhu cầu sinh lý cơ bản, mới có dư sức lực để suy nghĩ về phương diện nào đó. Cảnh giới “Khai thác phía Đông, trông thấy núi Nam Sơn”, cũng được xây dựng trên cơ sở hái hoa Cúc cho người.

Sau khi ăn xong một bữa no nê, Triệu Thần Thành vuốt bụng của mình, dựa vào ghế hạnh phúc hừ hừ vài tiếng, hoàn toàn không nhớ rõ về chấn động lúc mới vừa vào cửa.

”Giúp tôi dọn dẹp.” Tường Lạc Sanh đứng dậy, bưng khay lên, ra lệnh.

Triệu Thần Thành bĩu môi, nhưng cũng ăn hết vào miệng rồi, không thể làm gì khác hơn là đứng lên cùng dọn dẹp đồ đạc. Bởi vì luôn có di Lưu xử lý, nên Triệu Thần Thành chưa từng vào phòng bếp nhà họ Tường, đi vào, trong nháy mắt các loại đồ dùng inox được sắp xếp chỉnh tề khiến cho Triệu Thần Thành hoa mắt, đây tuyệt đối là các thiết bị đồ dùng chuyên dụng!

”Những thứ này. . . . . di Lưu đều biết dùng sao?”

”Đi ấy là chuyên gia mì sợi cao cấp của Trung Quốc.” Tường Lạc Sanh đặt bát đĩa vào máy rửa chén rồi trả lời.

Đầu bếp cao cấp. . . . . trong đầu Triệu Thần Thành hiện ra hình ảnh vô cùng kỳ diệu của ‘Tiểu đương gia Trung Hoa’, nhưng đầu nhân vật chính đổi thành gương mặt phúc hậu của di Lưu, nhất thời, hình tượng di Lưu trong mắt Triệu Thần Thành tăng lên ba cấp bậc nữa, ngang bằng với tổng giám đốc Tường.

Hiển nhiên tổng giám đốc Tường không hề hay biết địa vị của mình bị uy hiếp, vẫn lạnh nhạt loay hoay với máy rửa bát như cũ, Triệu Thần Thành dựa vào bên cạnh, ăn uống no đủ, cô bắt đầu hơi mệt mỏi, bất tri bất giác ngáp hai cái.

Máy rửa bát bắt đầu vận hành, Tường Lạc Sanh rửa tay sạch sẽ, nhìn thấy cô gái ở bên cạnh mệt mỏi hít thở lại: “Tôi hôm qua ngủ không ngon?”

Triệu Thần Thành cúi gằm mặt, đáp một tiếng: “Gặp phải. . . . . vài chuyện.”

”Thảm Mực?” Tay của người đàn ông hơi lạnh lạnh, nhẹ nhàng mon trón mí mắt ứng đồ của cô, vừa nhắc tới cái tên này đã làm cho anh không vui, cũng cảm giác được cô gái bên cạnh có chút sợ sệt.

Triệu Thần Thành còn bị vùi lấp trong những gì xảy ra ngày hôm qua, người đàn ông nâng cằm của cô lên, đôi môi mỏng không nói lời nào lập tức áp xuống, nhanh chóng cạy môi của cô ra, nụ hôn môi lưỡi dây dưa tựa như muốn nuốt chửng vào vậy. Đối với cái loại đột nhập khó chịu này, theo bản năng Triệu Thần Thành muốn đẩy ra, lại bị Tường Lạc Sanh bắt được còng tay ở phía sau, chống đỡ trên kệ bếp. Mà một cánh tay khác của người đàn ông đã kéo áo lót cô lên, chiếc lưỡi xâm nhập vào tận cổ họng của đối phương, lập đi lập lại, nụ hôn trở nên càng sâu hơn.

Bá đạo, nhanh chóng, cáo già, Triệu Thần Thành không hề có sức lực đáp trả lại. Cô chỉ có thể mơ màng mắng: khôn kiếp, mỗi lần đều giết cô nhanh chóng khiến cô trở tay không kịp, nhất định là cầm thú trong các loài thú chiến đấu.

Chờ Tường Lạc Sanh buông Triệu Thần Thành ra, mặt cô đã đỏ tới mang tai, thở hổn hển nói “Anh đang tức giận?” Cô vừa hít thở không khí vừa hỏi.

Người đàn ông ôm chặt lấy eo cô, dùng lực ôm cô ngồi lên kệ bếp, con người sâu kín nhìn cô. Kệ bếp được làm từ gạch có nhiệt độ thấp xuyên qua lớp áo mỏng truyền đến da thịt của Triệu Thần Thành, thật lạnh, cũng rất cứng. Triệu Thần Thành khó chịu di chuyển cơ thể.

“Triệu Thần Thành, đã có anh ở đây.” Tường Lạc Sanh giơ tay lên, đầu ngón tay đặt trên ngực cô, gần từng chữ: “Cho nên, hãy đuổi em của trước kia đi.”

Triệu Thần Thành nhìn thẳng vào mắt của người đàn ông, hồi lâu sau, hỏi: “Vậy nếu nhà đó không chịu thực hiện theo thì thế nào?”

“Cường chế phá bỏ và dời đi nơi khác.”

“Phốc.” Triệu Thần Thành cười khẽ, sau đó, nghiêm nghị vòng tay qua cổ người đàn ông: “Tường Lạc Sanh, có thể cho em ôm anh một lát không?”

Tường Lạc Sanh nghiêng thân thể về phía trước, để cho cô nhích lại gần lồng ngực mình hơn, đầu cô tựa trên vai anh, hơi thở ấm áp gần trong gang tấc, ấm áp tốt đẹp như vậy. Không tự chủ được giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc ngắn của cô, Tường Lạc Sanh phát hiện trái tim mình đập loạn, không quá ổn định, sự yên tĩnh này, rất hiếm thấy.

“Em có thể tin tưởng anh sao?” Triệu Thần Thành nghiêng đầu, ở bên tai anh, lên tiếng hỏi.

Đột nhiên trái tim Tường Lạc Sanh nhảy lỡ một nhịp, nhưng nháy mắt lập tức bình tĩnh lại, anh trả lời: “Anh rất nghiêm túc.”

“Ừm, mặc dù không trả lời thẳng, nhưng vẫn không tính là quá kém.” Triệu Thần Thành lắc lắc cái chân, chơi đùa đuôi tóc người đàn ông, nhỏ giọng nói: “Như vậy, chờ em một chút, em nghĩ mình cần có thời gian.”

Buổi tối, Triệu Thần Thành không trở về nhà, tắm rửa, mặc quần áo xong hết, lúc cô cảm thấy sấy tóc sấy được một chút. Tường Lạc Sanh nhìn cô sớm muộn gì cũng biến mình thành Kim Mao Sư Vương, vì vậy yên lặng cầm máy sấy giúp cô hong tóc, sấy xong mới phát hiện, đầu của cô gái này hoàn toàn gục rồi, được voi đòi tiên đã ngủ.

Khỏe môi Tường Lạc Sanh cong lên, nhưng bắt buộc dĩ ôm lấy cô gái, hơi dẫn đo một lát, đặt cô lên một chiếc giường rộng lớn. Giờ phút này cô lại rất yên tĩnh, không cãi lại không làm khó, cũng không đá chần, đáng ngủ rất tốt, thật sự không giống tác phong của cô. Ngồi ở bên giường một lát, Tường Lạc Sanh nhìn đồng hồ treo tường một chút, thời gian cũng gần tới, anh lập tức quay về phòng thay đổi quần áo rồi ra ngoài.

Bên ngoài trời đã tối, thời tiết liên tục đổ những cơn mưa dầm, khiến gió đêm mang theo hơi lạnh. Tường Lạc Sanh lái xe đến một club tư nhân đã hẹn trước, người phục vụ dẫn anh lên một phòng trên lầu hai.

Lúc Tường Lạc Sanh đến, Thẩm Mục đang ngắm cảnh trên ban công, đầu ngón tay kẹp điếu thuốc, rít hai hơi, cảm thấy chất lập tức tắt nó đi. Nghe tiếng cửa mở, đôi mắt của Thẩm Mục trở nên buồn bã, sau đó gượng cười, quay trở vào phòng.

Thẩm Mục rộng rãi vươn tay về phía Tường Lạc Sanh: “Tổng giám đốc Tường, thật đúng giờ.”

“Khách khí. Không biết, tối nay sắp xếp trận địa lớn như vậy, tổng giám đốc Thẩm, anh muốn gì?”

Thẩm Mục lấy hai cái ly, rót rượu, đưa cho Tường Lạc Sanh, đáng vẻ rất quen thuộc. Về mặt Tường Lạc Sanh không hiểu nguyên do, nhưng vẫn nhận lấy.

“Chúng ta đừng nói vòng vo làm gì. Tôi và anh cũng đã đấu một trận, nhìn không vừa mắt đã là chuyện rõ ràng.” Thẩm Mục lắc ly rượu: “Lần này Trần thị đầu tư phim mới, anh cần phải biết.”

“Còn có điều kiện, chỉ rõ muốn Triệu Thần Thành làm diễn viên chính.” Tường Lạc Sanh tiếp lời, nhấp một ngụm rượu: “Cậu muốn bỏ tiền, tôi thích. Nhưng Trần thị chưa từng tham gia vào showbis, sợ rằng không rõ quy tắc cho lắm, thua thiệt đừng trách ai cả.”

“Vốn nội bộ O&C đấu đá, Trần Thị chắc chắn sẽ không lợi vào đàm nước đục này, nhưng bây giờ tình huống không giống như thế.” Thẩm Mục nhíu mày, ngồi ở ghế xoay cạnh quầy bar về mặt buồn chán lắc lắc ly rượu: “Tường Lạc Sanh, anh cũng biết thân thế và gia sản của Triệu Thần Thành.”

“Con gái một nhà họ Trần, tôi biết rõ.” Tường Lạc Sanh gạt đầu một cái, trả lời rất坦然: “Tôi còn biết, bởi vì sự cô ba năm trước, người nhà họ Vệ cật lực phản đối cô ngồi ở vị trí cao nhất, mới để cho Thẩm Mục anh có cơ hội lên làm CEO công ty này.”

Tường Lạc Sanh không hề che giấu thành thật thừa nhận khiến Thẩm Mục hơi giật mình, lạnh nhạt lại có ý giễu cợt, quả thật không phải đối thủ bình thường. Thẩm Mục để những tính toán trong lòng mình xuống, cười trù: “Tôi không phải đến đây để tranh cãi với anh, mà để nói chuyện làm ăn với anh: Trần Thị sẽ giúp anh giải quyết Mã tiên sinh, cũng chính là cậu anh, anh được toàn quyền khống chế cổ phiếu O&C. Điều kiện chỉ có một, buông tha Triệu Thần Thành.”

Tường Lạc Sanh ngừng lắc ly rượu trong tay, nụ cười của Thẩm Mục lập tức tươi thêm mấy phần: “Cho anh mấy ngày, suy nghĩ thật kỹ đi. Buôn bán một vốn bốn lời, dễ dàng hơn bước vào cửa nhà họ Trần rất nhiều.”

Thẩm Mộc dứt lời lập tức đứng dậy, không có cho đối phương thời gian mở miệng. Lúc đi đến sát vai anh, cúi đầu khẽ cười nhỏ giọng nói: “Quên nói, Tường Lạc Sanh, anh cho rằng tôi sẽ không giữ Triệu Thần Thành lại dễ dàng để cho người khác nhúng chàm sao? Thật đáng tiếc, anh tới quá trễ. . . . .”

Cuối cùng, Thẩm Mộc vỗ vỗ vai Tường Lạc Sanh, nói: “Người anh em, tiếp tục cố gắng đi.”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Chương 28

Lúc Tường Lạc Sanh trở về nhà, đã qua nửa đêm, rửa mặt xong bước vào phòng lập tức nhìn thấy một nửa cái chăn đã rơi xuống đất, còn cô gái thì nằm ngang giữa giường, tư thế ngủ rất Triệu Thị. Trong mộng đang bận nói chuyện dỗi nui với Ngu Công, Triệu Thần Thành không tự nhiên biết nói, người đàn ông ở trong suy nghĩ của cô có chút dịu dàng nhưng càng lớn tuổi càng khó chịu nổi những thử thách, vạn kiếp bất phục.

Bất đắc dĩ, chỉnh lại xong, Tường Lạc Sanh nằm lên giường, ôm cô gái vào trong ngực. Triệu Thần Thành ngủ thiếp đi không hề cảnh giác, cảm thấy có hơi ấm, lập tức tự chủ động quấn lấy, tay khoác lên hông của anh, chóp mũi cọ sát lồng ngực của anh, thoải mái rên hai tiếng, lập tức không hề động đậy nữa.

Những hành động thân mật này khiến cho Tường Lạc Sanh không khỏi sùng sốt một chút, một lát sau mới thả lỏng. Hơi thở mạnh mẽ của Triệu Thần Thành lúc lên lúc xuống, có thể nghe rõ, giống như theo một nhịp điệu nào đó, thông thả, một trận ấm áp núp trong lồng ngực của mình, yên tĩnh tốt đẹp.

Anh cúi đầu, có chút chần chờ, nhưng cuối cùng vén tóc ngắn thời trang của cô ra đặt xuống một nụ hôn.

Triệu Thần Thành, làm sao em lại không có tính tự giác kia, em có biết bản thân mình rất đáng tiền hay không.

Ngày hôm sau Triệu cô nương rất đáng tiền bị chuông báo thức của điện thoại di động đánh thức, còn ăn vạ cúi đầu trong chăn lẩm bẩm vài tiếng, Tường Lạc Sanh đã ở trên máy chạy bộ rèn luyện thân thể xong, một thân nhẹ nhàng khoan khoái trở về phòng ngủ.

Triệu Thần Thành bị tiếng chuông reo không nhẫn nại, rút cuộc ngồi dậy, mắt nhắm mắt mở, đưa tay lên cổ mờ mí mắt ra. Tường Lạc Sanh thấy nét mặt vô cùng khổ sở của cô, bật cười đi tới, ngồi ở mép giường, ôm lấy cô từ phía sau lưng, hôn lên cổ cô một cái: “Chưa tỉnh ngủ? Vậy thì đừng đi nữa.”

“Ừm, Tom sẽ chém em một lần nữa đấy.”

“Anh ta dám?”

“Lòng anh ta thừa thực lực không nghe lệnh.” Cuối cùng Triệu Thần Thành chống mở được mí mắt của mình, thả tay xuống, thờ dãi: “Nhưng em là người rất có trách nhiệm, không gây thêm phiền toái cho người khác.”

Tường Lạc Sanh nghe vậy nhũn mảy, ba chữ lòng trách nhiệm này được thốt ra từ trong miệng của Triệu Thần Thành, cảm giác rất thần bí. Quả nhiên, mới vừa hô khẩu hiệu xong, mí mắt Triệu Thần Thành lại dính vào cùng một nơi rồi, Tường Lạc Sanh rõ ràng cảm thấy trọng lực của cô gái này gần như đã toàn dựa vào trên người anh.

“Ừm, nằm ngủ một lát nữa đi.” Cô quay đầu đi, lẩm bẩm giống như xin người đàn ông tha thứ. Tường Lạc Sanh không thúc giục cô, để cho cô dựa vào mình ngủ.

Sáng sớm đi Lưu đã trở về nhà còn chuẩn bị bữa ăn sáng xong, đang muốn vào phòng gọi hai người ra dùng bữa, nhưng mới vừa đạp nửa bước chân vào lập tức nhìn thấy thiếu gia nhà mình ôm Triệu cô nương ngủ gục, quả thật phong cảnh như tranh vẽ, vì vậy thức thối lui ra ngoài.

Triệu Thần Thành cứ luôn miệng nói “Một lát”, ‘một lát’ kia là hết nửa tiếng đồng hồ, quả thật đã trễ rồi. Nhưng cũng may Tường Lạc Sanh là cấp trên, tự nhiên không phải chịu chỉ trích, Triệu Thần Thành cũng không giống mọi người, đã trễ hoặc là không đến muộn, Tom ở chỗ đó, không mắng rất khó chịu.

Nhưng dùng vật đúng lúc, giờ trò là sở trường của Triệu Thần Thành, cô đồ thừa Tường Lạc Sanh không chịu hỏi thúc mình hơn nữa còn lên tiếng cổ vũ mình ngủ thêm chút nữa, cho nên anh có trách nhiệm phải nghe trách mắng. Tường Lạc Sanh tốt bụng dường như không tranh luận với cô, còn thật sự cùng cô đi đến studio. Có Boss Tường làm bia đỡ đạn, quả thật không có gì bất lợi. Khi Tường Lạc Sanh dắt Triệu Thần Thành xuất hiện trước mặt Tom, cứ như có gió xuân hôn lên mặt Tom, mặt mày hớn hở, vui vẻ hòa thuận.

Quay MV kéo dài hai tuần lễ, mỗi ngày Triệu Thần Thành đều sống trong cảnh thiếu ngủ thiếu ăn, dựa vào những tình tiết câu chuyện khác nhau, buổi sáng quay khuôn mặt tươi cười, buổi chiều chụp cảnh khóc như mưa khóc đến sưng cả mắt. Đừng bảo là lái xe, nấu cơm, Triệu Thần Thành không có cả thời gian để đọc tin nhắn điện thoại, vì vậy từ tình trạng bị Tường Lạc Sanh gọi lên ăn cơm diễn biến thành Triệu Thần Thành chủ động tiếp nhận việc ăn chực, cuối cùng, lâu lâu ăn một bữa cơm do di Lưu nấu trở thành mỗi ngày Triệu Thần Thành kiên trì tiếp tục niềm tin duy nhất này.

Rốt cuộc tôi chạng vạng tối thứ hai tuần thứ ba của tháng mười, tất cả công đoạn quay phim đều được hoàn thành. Một đám nhân viên la hét muốn mở tiệc chúc mừng, thấy Triệu Thần Thành đang tháo trang sức, dựa vào ghế nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Tom đề nghị dời tiệc Chúc Mừng đến sau khi chế tác và phát hành xong, vì vậy mọi người rời rít làm bộ dáng chim muông tan đi.

Xe bảo mẫu đưa Triệu Thần Thành đến dưới lầu nhà mình, cô đạp giày đế bằng hé nửa mí mắt đi lên lầu, đến cửa gặp một đôi giày cao gót màu vàng nhạt, cô theo hướng giày cao gót nhìn lên trên, áo đầm màu trắng, ngực 34D, đỉnh nhũ hoa cao vút—— Vệ Lam.

“Tôi muốn gặp Thẩm Mục.”

Triệu Thần Thành tiếp tục ngẩng đầu, nhìn ông trời, bàn tay cô nắm chặt lại rồi lại duỗi thẳng, có một loại kích động đang khống chế cô, để cho cô muốn dùng một cây dao chém chết người trước mặt, sau đó vượt qua thân thể của người kia, lên lầu ngủ. Nhưng lý trí vẫn còn sống, khiến Triệu Thần Thành lựa chọn đi vòng qua cô ta, tiếp tục đi về phía thang máy.

Không đến hai bước, tay Triệu Thần Thành đã bị đối phương giữ lấy: “Anh ấy không nhận điện thoại tôi, tôi cũng không tìm được anh ấy. Chắc chắn cô biết anh ấy đang ở đâu, dẫn tôi đi gặp anh ấy đi.”

Triệu Thần Thành nhìn cánh tay bị giữ chặt của mình, không kiên nhẫn tới cực điểm, theo bản năng đè bả vai của cô gái đang giữ tay mình, lạnh lùng phun một chữ: “Cút.”

Vệ Lam yên lặng nhìn Triệu Thần Thành, tư thế hơi vặn vẹo, sau đó, một dòng nước mắt từ từ xuất hiện ở hốc mắt cô ta, từ khóc sùi sụt lập tức biến thành gào khóc: “Anh ấy nói anh ấy không thích tôi. . . . . Hu hu. . . . . Anh ấy không chịu đính hôn với tôi. . . . . Triệu Thần Thành. . . . . Làm thế nào. . . . .”

Triệu Thần Thành trợn mắt há mồm lớn chừng hạt đậu đưa mắt nhìn hai gò má không ngừng chảy nước mắt trước mắt, cô buông tay ra, vuốt trán của mình, có thể biết vị cô nương này, thật sự là bản lãnh của Triệu Thần Thành, hăm hại không nổi, hăm hại không nổi.

Lấy điện thoại di động ra, Triệu Thần Thành gọi điện thoại, sau đó mở chiếc xe Jeep của mình. Đạp chân ga xuống...phóng đi, chiếc xe bay vọt trên đường trong đêm tối, Vệ Lam bị ném trên ghế lái phụ làm bộ khóc thút thít, nắm chặt lòng bàn tay run sợ hỏi:

“Chúng ta đi đến đâu?”

“Câm miệng.” Triệu Thần Thành chỉ muốn nhanh đến nơi, vậy mới được ngủ sớm.

Thứ hai là ngày Thẩm Mục và nhóm anh em của mình quậy phá, trong cái nhóm người kia, phần lớn giống như Thẩm Mục, tuổi xấp xỉ nhau, là gia tộc giàu có ba đời hoặc là giàu có hai đời. Trong nhà ít nhiều gì cũng có quan hệ hợp tác làm ăn, hoặc là bạn học chung cấp ba với đại học, hôm nay tất cả đều có sự nghiệp riêng, hai mươi tám hai mươi chín hay khoảng ba mươi, chính là một nhóm người trẻ tài giỏi ở thành phố S.

Địa điểm bọn họ tụ họp vào mỗi tuần đều không cố định, cực kì riêng tư, phần lớn là căn biệt thự nào đó hoặc sân nghiệp trên danh nghĩa ai đó. Gặp mặt uống chút rượu, tâm sự, trên phương diện làm ăn hoặc sinh hoạt, thiết giả nửa này nửa kia. Về phần cô gái, phần lớn là người quen hoặc có quan hệ cố định, đôi khi cũng có người lạ, sẽ được sắp xếp nói chuyện trời đất với cùng bọn họ ở một căn phòng khác trên lầu.

Ngày trước Triệu Thần Thành đã tham gia mấy lần, nói trắng ra là, đến để thưởng thức những kẻ dốt tiền khoe khoang đáng xấu hổ, tìm người cùng nhau hợp tác làm ăn. Có lúc Triệu Thần Thành nhìn những cô gái nhà giàu ngồi mát ăn bát vàng xung quanh, trên người toàn là hàng hiệu, còn có một đám người khác cùng tuổi đang tìm kiếm cơ hội tốt để tiến thân vào Làng Giải Trí thậm chí không tiếc bán mình. Triệu Thần Thành thường tự hỏi, như thế công bằng sao?

Sau khi nhìn quá nhiều cuộc đời chìm nổi, cô lại rút ra được một đáp án như thế này: Thế giới có lúc chính là như vậy, quyền phát biểu nằm trong tay người có tài sản, bọn họ lập ra quy tắc của trò chơi. Nhưng quy tắc sinh tồn mãi mãi là cá lớn nuốt cá bé.

Địa điểm lần này là nhà của người giàu vừa mới nổi lên, Ngao Thang hận không thể phá hủy ngôi biệt thự thuộc khối bất động sản này của người con trai thứ hai, Triệu Thần Thành mới vừa lái xe vào khu biệt thự, lập tức bị bảo vệ mặc đồng phục màu đen ngăn lại, Triệu Thần Thành không kiên nhẫn quăng điện thoại cho chủ nhân, mười phút sau, thấy chủ nhân chạy xe hàng hiệu bánh bao ra đón tiếp, lúc này mới có thể đi vào.

Đến cửa biệt thự, xuống xe. Triệu Thần Thành nghe thấy người đàn ông nhạo báng: “Ồ, em gọi điện thoại cho anh làm anh sợ hết hồn, nơi đây rất ít khách tới, ngôi sao lớn họ Triệu.” Người đàn ông sờ cằm, lại nói: “Sao chưa từng thấy cô gái này?”

“Đừng dài dòng, nhà giàu mới nổi. Tôi tới tìm Thẩm Mục.” Một khi Triệu Thần Thành phát cáu, thật sự không có cách nào dập tắt.

“Haizz, sao lại trả lời khó nghe như vậy chứ?. Anh ta đang uống rượu với mọi người trên lầu hai.”

Triệu Thần Thành nghe vậy, dắt Vệ Lam ngu ngốc không biết gì lên lầu hai. Lên giữa lầu hai, đã ngửi thấy đủ mùi thuốc lá bay khắp phòng, Triệu Thần Thành cau mày, liếc mắt một cái đã tìm ra người đàn ông giữa một đám người trẻ tuổi bảnh bao.

“Thẩm Mục!” Miệng của Vệ Lam vĩnh viễn nhanh hơn đầu cô ta, cô ta nhìn thấy người đàn ông đang nằm nghiêng người trên ghế sofa lập tức hô lên.

Thẩm Mục biết Triệu Thần Thành đến đây, nhưng lại không ngờ tới, còn có cả Vệ Lam. Dưới ánh mắt tò mò của mọi người anh đứng dậy đi tới, còn chưa đứng lại, Triệu Thần Thành trực tiếp quăng Vệ Lam vào người anh.

”Phòng ngủ ở lầu mấy?” Triệu Thần Thành nghiêng đầu, hỏi đám nhà giàu mới nổi đi theo sau lưng.

”Trên lầu.”

Người đàn ông vừa dứt lời, Triệu Thần Thành lập tức ba chân bốn cẳng đi lên cầu thang, chỉ quãng một câu: “Tôi đi bỏ giấc, các vị cứ tự nhiên.”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Chương 29

Nhà giàu mới nổi nhìn bóng lưng Triệu Thần Thành biến mất, nhìn về nhóm người cầm điều thuốc chưa kịp phản ứng ở giữa phòng lên tiếng nói: “Đầu năm nay vừa vào Làng Giải Trí đã lớn lối như vậy?”

Một nhà đầu tư nào đó lắc đầu nói: “Triệu Thần Thành người ta là thiên kim Trần Thị, không giống như vậy.”

”Những lời nói kia, rõ ràng là do Thẩm nhĩ thiếu gia chúng ta nuông chiều mà ra.” Người đàn ông ngồi trước mặt Thẩm Mục choàng tay qua đầu, cười nhạo.

”Cố Hạo, cậu đừng ngứa da, Thẩm Mục cực kì ‘bảo vệ con’. Cẩn thận anh ta lại lấy cậu một bình máu.” Không rõ là ai hướng về phía người đàn ông trêu chọc.

Tiếng cười vang vọng bốn phía, Thẩm Mục không quan tâm. Cũng quen với việc trêu đùa lẫn nhau, nên không có ý định bảo mọi người dừng lại. Ngược lại thấy Vệ Lam đứng trước mặt càng làm cho anh ngán ngẩm.

Khi câu chuyện càng lúc càng khoa trương, Vệ Lam càng nhìn chăm chăm anh. Hình ảnh cô gái này buộc hai bím tóc mặc quần áo trẻ con, nhảy dây cười hi hi ha ha vẫn luôn ở trong đầu Thẩm Mục không xua đi đâu được, cười cô cũng giống như cười một cô dâu nuôi từ bé, thật sự không làm được.

Thật ra thì lần trước trong quán ăn, khi anh đưa Vệ Lam về nhà, đã bộc lộ thái độ của mình. Anh hi vọng cô lý trí một chút, đừng đùa giỡn với tương lai của mình nữa. Nhưng nhà đầu này bướng bỉnh cho dù bốn mươi con ngựa kéo cũng không quay trở lại, tất cả tường gạch đều đã dựng lên rồi, không bỏ qua, làm thế nào cũng liều chết đưa đầu vào.

Bất đắc dĩ mấy ngày trước Thẩm Mục hẹn cô ra ngoài, nói rõ lập trường của anh, anh không thể nào ở chung một chỗ với cô, về tình về lý, thì nên quay lại cho mình một con đường sống. Nói đến nước này, đừng nói da mặt mỏng, mà da mặt dày một xen-ti-mét, cũng không nén giận được nữa. Nhưng Vệ Lam vẫn oanh tạc điện thoại anh giống như cũ dường như càng công kích điên cuồng hơn, không có cách nào khác Thẩm Mục miễn cưỡng bắt máy của cô. Dù sao, bọn họ cũng có nhiều năm tình cảm, còn vì chuyện của Vệ Nhiên, anh luôn hy vọng cô có một cuộc sống tốt hơn.

Giờ phút này, Vệ Lam cắn môi dưới, mang bộ dạng cô dâu nhỏ sắp khóc đến nơi, cô kéo kéo ống tay áo của Thẩm Mục, dịu dàng nhỏ giọng gọi tên anh, lúc này tiêu điểm trong phòng khách mới dời đến người của cô.

Cố Hạo nhả khói thuốc, nói với Thẩm Mục: “Không giới thiệu một chút, vị tiểu thư này là...?”

Thẩm Mục khề cau mày, nhưng vẫn lịch sự giới thiệu với mọi người: “Đây là Vệ Lam, năm nay mới vừa tốt nghiệp đại học.”

Những người ở đây đều là con em nhà gia đình có thế lực, vừa nghe cái tên này thì biết, đây là con gái nhà họ Vệ. Sớm nghe nói con gái nhà họ Vệ đây đưa bám chặt lấy Thẩm Mục, nhưng Thẩm Mục hoàn toàn không có ý định gì với cô ta, chưa từng đưa cô ấy đi tụ tập với bạn bè, cho đến hôm nay mới được tận mắt nhìn thấy. Mọi người nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hoa lệ đầm mưa, đôi mắt diễm đam đáng yêu không ngừng chớp chớp, không hề thích hợp ở chung với bọn họ.

Một đám người đều ở tuổi lập gia đình, người nào không có vài ba bàn chải, đã quen với việc không tích đức thì không nói, khẩu vị rất nặng, một nhóm độc thân thỉnh thoảng lại diễn tiết mục mười tám còng. Cho nên, đưa gia quyến (vợ, con) tới phải bảo vệ trong lồng ngực, nếu không nhất định sẽ bị tấn công đến người nhà cũng không nhận ra. Dĩ nhiên, cũng có cực phẩm giống như Triệu Thần Thành, không cần Thẩm Mục che chở, đơn thân độc mã cũng có thể giết hết một đám người lớn đứng ở cửa.

Vệ Lam đứng trước mặt một đám đàn ông, bị soi mói chăm chú như thế khiến cho cô không kịp thích ứng, cô khề lui về sau một bước. Thẩm Mục chú ý tới cử động của cô, vì vậy nói: “Tôi đưa cô ấy về trước.”

Mọi người đều cảm thấy cô gái này thật sự yếu đuối, trêu chọc không hề có tính hiếu chiến, nên đành thôi, tiếp tục tán gẫu.

”Vệ Lam đuổi theo Thẩm Mục, Thẩm Mục lại liều chết chọn Triệu Thần Thành. Cậu nói xem, cái này có phải là ‘vô quỷ dày có móng tay nhọn’ hay không?”

”Nếu là tôi... tôi lập tức chọn Vệ Lam, nhìn vóc người này, chắc chắn.”

”Cậu chỉ thích ngực lớn, quá nông cạn.”

”Vậy làm sao có thể gọi là nông cạn! Cảm giác tay chạm vào chỗ kia rất tốt!”

Vì vậy đề tài dần dần chuyển đến đầu hủ và hành lá —— rõ ràng diễn biến trở thành gà trống Trùng Khánh —— khẩu vị rất nặng.

Lầu dưới, Thẩm Mộc và Vệ Lam đứng ở hành lang, bầu trời bên ngoài cửa sổ đen nhánh, đèn trần nhà được bật lên, tỏ ra ánh sáng sáng ngời.

”Anh nghĩ là anh đã nói rõ ràng rồi.”

Trên mặt Thẩm Mộc không có bất kỳ cảm xúc nào, Vệ Lam cúi thấp đầu.

”Em biết rõ, anh chỉ muốn ở bên cạnh cô ấy mà thôi. Nhưng cô ấy đã có người đàn ông họ Trương rồi.”

”Cô ấy có người khác hay không, không có liên quan gì đến chuyện hai chúng ta cả. Anh đặt em ở vị trí nào, em biết rõ mà.” Thẩm Mộc thở dài một hơi: “Chuyện của Vệ Nhiên là không thể tránh được, nó không thể trở thành vật cản trên con đường đi của em, lý do để đảm nhận trách nhiệm. Chừng nào em mới có thể hiểu chuyện đó đây, em chưa từng là trụ cột tương lai của nhà họ Vệ.”

“..... Anh trai của em không nên chết. ....” Giọng nói của Vệ Lan trở nên run rẩy: “Anh ấy là một người tốt. ....”

”Vệ Lam, người sống sẽ phải cố gắng sống tốt với chính mình.” Thẩm Mộc giơ tay lên, giúp cô lau nước mắt: “Anh có thể giúp em, lại không thể gánh tất cả trách nhiệm thay em”

”Anh chỉ có thể đi tới bước này.” Người đàn ông thu tay lại, nói.

Một lúc lâu sau, Vệ Lam ngẩng đầu lên hỏi: “Không thể gánh vác thay em, là bởi vì đã có cô ấy sao?”

Thẩm Mộc giặt mình, nói: “Cô ấy là trách nhiệm của anh.”

”Anh không sợ cô ấy không cảm kích sao? Cô ấy chính là một kẻ bạc tình.”

Người đàn ông nghe vậy, không trả lời, mà cười, khoé môi cong lên ba mươi độ đầy vị đắc ý. Một lát sau, anh hỏi: “Muốn anh đưa em về không?”

”Để tôi sắp xếp.” Cố Hạo xuống lầu tới đi tới bên cạnh Thẩm Mộc, vỗ bả vai người đàn ông: “Trên lầu có người đến nói Triệu Thần Thành xảy ra chút chuyện, muốn cậu đi xem xét một chút.”

Thẩm Mộc nghe vậy, nhìn Vệ Lam một cái: “Anh có chút việc, để Cố Hạo cho người đưa em về.” Dứt lời, lập tức xoay người đi lên lầu.

Cố Hạo vỗ bả vai của anh kê vào lỗ tai thì thầm: “Cậu hai thật có tài ăn nói, đáng tiếc, Triệu Thần Thành mềm không được cứng không xong, nhất định lấy mạng của cậu.”

Thẩm Mộc liếc anh ta một cái, không nói nhiều, vội vã lên lầu. Vệ Lam nhìn bước chân vội vàng của anh, trong lòng xuất hiện một trận đau đớn. Có lẽ cường cầu không được.

Cố Hạo nhìn thấy vẻ khổ sở trong mắt cô gái, tiến lên một bước, nở nụ cười hoà thuận vui vẻ: “Anh tên là Cố Hạo, rất hân hạnh được biết em, Vệ Lam”

Vệ Lam đi chuyển ánh mắt, lập tức đụng vào một tầm mắt khác, nặng trĩu, rồi lại nổi một tầng ám áp, làm cho người ta không thể nào dời mắt đi nơi khác.

Cho nên nói tình yêu chính là một chuyện không có tự trọng, chỉ có đề tiện ở cùng một chỗ, mới tính là công đức viên mãn. Nếu tất cả bị ỏi, cũng chỉ có thể làm cho một người ngã, hiểu lòng kên rạch rồi.

Thẩm Mộc lên lầu, người giúp việc đã chờ ở cửa.

Triệu Thần Thành vừa vào phòng ngủ, lập tức cởi áo khoác nhấc chân lên nằm thẳng cẳng, không đến năm phút đồng hồ đã chìm vào giấc ngủ. Nhưng dần dần, cô bắt đầu nằm mơ, những cảnh tượng rời rạc, rất nhiều khuôn mặt, Vệ Lam, Vệ Nhung, còn có cha mẹ nhà họ Vệ, bọn họ nắm lấy cô, hung ác giống như muốn chặt cô ra làm trăm mảnh mới bằng lòng bỏ qua.

Cảnh trong mơ thay đổi, thỉnh thoảng xảy ra cảm giác lặn xuống, ở trong mộng Triệu Thần Thành rơi xuống biển, phút chốc cảm giác hít thở không thông bao trùm lấy cô. Cô giật mình thức giấc, ngồi dậy, mở mắt ra lại cảm thấy trời đất quay cuồng. Tay cô chống lên tủ đầu giường muốn xuống giường, nhưng trọng tâm vừa mới di chuyển trên đùi đã mềm nhũn. Cô ngã ngồi trên sàn nhà, đèn trên tủ trang sức cũng bị cô làm ngã.

Triệu Thần Thành cảm thấy ù tai hoa mắt, ngay tiếp theo dạ dày cũng khuấy đảo, không ngăn được cảm giác muốn nôn mửa, Triệu Thần Thành che miệng, ra sức chạy vọt vào phòng tắm.

Lúc Thẩm Mộc vào phòng, đã nhìn thấy Triệu Thần Thành đứng ở bồn rửa tay nôn ọe, đường đi đến phòng tắm cũng ngón ngàng, đèn đầu giường cũng

ngiêng sang một bên. Anh lập tức bảo người đi gọi bác sĩ, còn mình thì vào phòng tắm.

Giữ lấy bồn rửa tay, dạ dày còn cào dãn ổn định. Triệu Thần Thành điều chỉnh tiết tấu hô hấp, cảm giác chút sức lực đã trở lại cơ thể. Thấy Thẩm Mục đi vào, cô mở vò sen, dùng nước làm ướt mặt mình, khiến cho mình tỉnh táo một chút.

“Vệ Lam đã về rồi?” Cô rửa tay, thông thả nói.

“Tình trạng này bắt đầu từ khi nào?” Người đàn ông hỏi.

Triệu Thần Thành nghe vậy, xoay mặt, cười khề một tiếng:

“Thế nào, sợ em mang thai?”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Chương 30

Edit: Vạn Hoa Phi Vũ

Beta: Tiểu Lăng

Thẩm Mục giận đến mức suýt tắt thở, Triệu Thần Thành lại còn “đế” thêm một câu: “Yên tâm, mỗi tháng đi cả của em đều đến thăm rất đúng giờ.”

Cô thờ ơ trả lời càng khiến mặt Thẩm Mục lạnh hơn, Triệu Thần Thành cũng không để ý đến anh, chuẩn bị đi ra ngoài thì bị người đàn ông này túm tay lại. Cô không còn cách nào khác, thờ dài một tiếng, giọng hơi yếu ớt: “Em có thể không đau khổ sao. Anh cũng biết vị anh trai thần kinh này không giống đi cả, muốn tới thì tới, chẳng hề thông báo gì cả.”

Ba năm trước Triệu Thần Thành bị chẩn đoán mắc phải chứng nôn mửa tính thần kinh. Do hoàn cảnh không tốt hay bị kích thích mãnh liệt mà sinh ra rối loạn khiến nôn mửa không tự chủ, bác sĩ đã nói cho cô biết như vậy.

Mới đầu, Triệu Thần Thành không chịu trị liệu tâm lý, mà chỉ dùng thuốc tránh nôn thôi. Đây cũng chính là lúc cô đang dần nói nhiều hơn, trở nên mất cảm. Lúc bệnh phát tác, cả người cô cong xuống, nôn ra như phản xạ có điều kiện, thể thâm khiến người ta không nhìn nổi. Cuối cùng, Thẩm Mục đã cưỡng ép mang cô đi điều trị tâm lý. Sau khoảng nửa năm điều trị tâm lý, bệnh của cô cũng thuyên giảm, nhưng vẫn lúc tốt lúc xấu, trong khoảng thời gian đi nước Anh để bồi dưỡng thanh nhạc, vẫn luôn áp dụng trị liệu tâm lý.

Nhưng theo Thẩm Mục biết, đã một năm Triệu Thần Thành không bị tái phát rồi. Người đàn ông này rất tức giận, Triệu Thần Thành biết, anh giận cô cứ mang thái độ thờ ơ. Rốt cuộc, cô lại phải cảm tay anh, nghiêm mặt: “Không sao đâu, hãy tin em.”

“Để bác sĩ kiểm tra đi.”

Giọng anh rất kiên quyết, Triệu Thần Thành hiểu sẽ không thay đổi được, vì vậy nên đành gạt đầu một cái.

Cô buông tay anh ra, chỉ ngược vào mi tâm (điểm giữa hai đầu lông mày) đang nhú chặt của anh, động tác rất tự nhiên: “Aizz, Thẩm Mục, đừng nhú chặt như vậy chứ, cứ như ông già ấy. Hình tượng chói lòa sẽ hỏng hết đó nha.”

Cô cười ha ha, anh cũng giãn chân mày, nhưng chốc lát sau, môi mỏng đã mím thành một đường thẳng, từ từ hé ra, đe dọa: “Giống ông già?”

Triệu Thần Thành cảm thấy không ổn, vì vậy vội vàng ôm lấy cánh tay anh dắt ra ngoài, cười lấy lòng: “Em không mệt, chúng ta xuống dưới tầng đi.”

Nhóm người ở tầng hai nghe tầng trên có chuyện, ai cũng dừng lỗ tai, lại thấy Triệu Thần Thành kéo Thẩm Mục, vẻ mặt sáng láng đi xuống, còn để lại tiếng “dỗ dành” nhau. Triệu Thần Thành lơ đến, giống như hai người chưa bao giờ cãi nhau.

“Ồ, đại tiểu thư xuống lầu. Mọi người nhanh nhanh, dập hết thuốc lá đi. Nếu không mọi người sẽ bị chủ nghĩa nhân đạo xóa sổ đấy.” Người chủ chi Ban tuyên bố. Không ít người nhớ lại, Triệu Thần Thành ghét mùi thuốc lá đến nỗi sẵn sàng đuổi hết tất cả những người bị khói thuốc lá dính vào.

Nhưng hôm nay Triệu Thần Thành lại vẫy tay: “Mọi người cứ hút đi.” Nghe vậy, mọi người đều cho là Triệu Thần Thành đã biết lắng nghe hơn rồi, không ngờ cô lại thêm một câu phía sau: “Hút một điếu thuốc, chết sớm mười lăm năm, hút đi hút đi.”

Vừa nói xong, có mấy người bị sắc khói thuốc ngay tại chỗ, ngay cả Thẩm Mục ở bên cạnh cũng run run khóe môi. Nhưng hiển nhiên, Triệu Thần Thành không muốn tụ tập với họ, đi về phía phòng đọc sách. Thẩm Mục và cô đi thẳng đến chỗ bác sĩ, chẩn đoán một lần, xác định là tái phát chứng nôn mửa tính thần kinh, dặn dò cô chú ý một vài thứ, lại kê đơn, nhưng chân mày người đàn ông bên cạnh vẫn nhíu chặt.

“Anh thấy chưa, em đã nói là không sao rồi mà.” Triệu Thần Thành dang hai chân hai tay dựa lưng vào ghế, hoàn toàn khôi phục sức sống: “Anh đừng trung cái bộ mặt mướp đắng này ra nữa, đến đây, cười một cái với cô gái này nào.”

Thẩm Mục thu cảm xúc lại, dựa vào mép bàn, nhướn mày nói: “Em coi anh là chỗ trút giận sao, vui lắm à?”

Triệu Thần Thành cong môi cười một tiếng: “Trợ hứng cho mọi người ấy mà.”

“Trợ hứng, em có biết trợ hứng là gì không?” Người đàn ông nhắc chân, đứng trước mặt cô, cúi người xuống, hơi thờ phả lên gương mặt cô, từ từ nở nụ cười phách lối.

Triệu Thần Thành kinh ngạc nhìn thẳng vào mắt anh, mở miệng nói: “Em đã có bạn trai.”

“Vậy thì sao?”

Lần này lại đến lượt Triệu Thần Thành không thờ nổi: “Sao là sao? Là không thể tìm người tình ở bên ngoài nữa, đó là vấn đề đạo đức.”

“Hả, em không biết tất cả lũ nhĩ thế tổ* đều không có gì gọi là ranh giới đạo đức sao?”

(*) nhĩ thế tổ: con cháu đời thứ hai của những gia đình có quyền thế

Hơi thờ đàn ông lại gần hơn một chút, dần dần sát lại, khiến Triệu Thần Thành hơi khó chịu, tại sao Thẩm Mục lại đột nhiên vùng dậy như vậy?

Ánh mắt của cô từ từ tập trung chớp mũi của người đàn ông sắp chạm vào gò má mình, y như nắm gà chọi. Bất chợt, cửa phòng sách lại bị tên nhà giàu mới nổi nào đẩy đẩy ra, anh ta vừa nhìn tình huống bên trong lúc này thì che kín mắt của mình: “Tôi chưa thấy gì! Tôi chưa thấy gì cả!”

Ánh mắt của Triệu Thần Thành cuối cùng cũng trở về trạng thái bình thường, nhìn thấy Thẩm Mục nắm chặt tay ghế, cô còn có thể nghe thấy tiếng cười khúc khích. Triệu Thần Thành nuốt nước bọt, cũng may, có tên nhà giàu mới nổi làm người chịu tội thay cho cô, có túi trút giận rồi. Amen.

“Vậy cậu còn không đi ra ngoài.” Thẩm Mục nghiêng đầu sang chỗ khác, u ám nói.

“Không phải, là, là anh có điện thoại, gọi liên tục, có vẻ rất gấp...” Nhà giàu mới nổi còn che mắt, nhưng vẫn hiểu phải giải thích.

Lúc này Thẩm Mục mới không nhịn được đứng dậy, phút cuối còn nhìn lướt qua Triệu Thần Thành, rồi mới cất bước đi ra ngoài.

Nhà giàu mới nổi chờ Thẩm Mục đi ra ngoài, lập tức khôi phục sắc mặt, nhanh như chớp chạy đến bên cạnh Triệu Thần Thành. Tuổi anh ta xấp xỉ Triệu Thần Thành, trong đám đàn ông ở đây thì cũng có thâm niên ít nhất, ba ngày hai bữa lại bị vắn về bóp nặn. Song Triệu Thần Thành cũng chẳng thông cảm cho anh ta, ai bảo anh ta là một người đàn ông cao to, vậy mà còn tám chuyện nhiều hơn cả đàn bà.

“Ôi, Triệu Thần Thành, cô định chân đạp hai thuyền sao?”

Triệu Thần Thành không để ý đến anh ta, đứng dậy chọn sách trên giá, phía trên toàn là những bộ sách mẫu mực của kho tàng văn học, gì mà Từ Hải, gì mà Lịch sử chiến tranh thế giới lần thứ hai, gì mà Tư Trị Thông Giám, dù có mạ vàng cũng không che giấu được sự thô thiển. Cô nhìn xuống các kệ dưới của giá sách, lúc này mới gọi là tìm được những cuốn thật sự dành cho người đọc —— Câu chuyện của kẻ sát nhân, Đàn ông sao Hỏa, đàn bà sao Kim, Ai lấy miếng pho mát của tôi ...

(*) Trong mấy bộ sách, không chắc lắm về mấy bộ khác (vì có quá nhiều thông tin) nên chỉ dẫn về bộ sách thứ 3:

Tư trị thông giám (chữ Hán: 資治通鑑; Wade-Giles: Tzuchih Tungchien) là một cuốn biên niên sử quan trọng của Trung Quốc, với tổng cộng 294 thiên và khoảng 3 triệu chữ. Tác giả chính của cuốn sử này là Tư Mã Quang – nhà sử học thời Tống. Cái tên có nghĩa là “nhìn việc xưa để thấy rõ việc nay” – do Tống Thần Tông đặt.

Cô tìm một lúc mới được một quyển sách, sau đó không coi ai ra gì ngồi xuống, lật xem.

“Không trả lời... Vậy đổi câu hỏi khác. Có chuyện gì xảy ra với hai người lúc ở trên gác vậy? Tôi thấy lúc Thẩm Mục xuống, mặt y như đậu hủ thối.”

Triệu Thần Thành lật trang sách, mắt cũng không nhìn lên: “Anh có thể ‘tám’ hơn đấy.”

“Được, chúng ta nói chuyện nha. Cậu hai họ Thẩm có chỗ nào không tốt? Sao cô lại ở cùng với Tường Lạc Sanh, anh ta cũng chẳng phải miếng bánh ngon đâu. Tôi nghe Ban nói, mọi người đều đang đồn, Tường Lạc Sanh cũng lén phét với họ Mai đấy.”

“Tôi cảm thấy anh và tiểu L có thể hát đôi đấy.” Triệu Thần Thành nhìn lên, tỉ mỉ quan sát nhà giàu mới nổi, khiến đối phương rất nghi ngờ. Triệu Thần Thành lại nhìn lên trang giấy, trọng tâm câu chuyện cũng quay trở lại: “Người nắm quyền của Trần thị là Thẩm Mục. Nếu Tường Lạc Sanh thật sự nhìn trúng Trần thị, vậy anh ta cũng không nên quyến rũ tôi. Anh ta nên đi quyến rũ Thẩm Mục, cường công cường thụ, rất xứng đôi.”

Khóe mắt nhà giàu giật mạnh, biết không thể dụ cô nói ra được, anh ta liền thuận miệng đáp một câu: “Cô đọc sách gì thế?”

“Why men marry bitches.” (dịch tên: Tại sao đàn ông lại cưới những con chó điên?)

“Gu của cô thật nặng.”

“So với người có thể đọc từng trang sách đòi trụ kia mà nói, có lẽ gu của tôi chẳng là gì.”

Triệu Thần Thành đặt sách xuống, phúi phúi quần áo, đi ra khỏi phòng sách, bỏ lại một câu: “Hôm nào giới thiệu cho anh một cô gái.”

Không chào mọi người, Triệu Thần Thành tự mình lái xe rời đi. Ban đêm, vùng này không có xe, chớ nói chi là người đi đường, Triệu Thần Thành giẫm chân ga, phóng rất nhanh, mọi vật trên đường lướt qua cô, trở thành một phần của quá khứ.

Nhà giàu mới nổi không phải là người đầu tiên chỉ trích Tường Lạc Sanh trước mặt cô, điều này cho thấy lời đồn về phẩm hạnh của anh chẳng phải vô căn cứ. Cả người sạch đẹp thì sao chứ, danh tiếng vẫn kém như thế.

Đeo tai nghe bluetooth lên, Triệu Thần Thành bấm số điện thoại của Tường Lạc Sanh.

“Ừ.” Giọng nam bên đầu kia điện thoại hơi ngái ngủ, có vẻ càng gọi cảm hơn.

“Ở nhà sao?”

“Ừ. Không phải em đã trở về ngủ bù rồi sao?”

“Em muốn ăn bữa khuya do bà Lưu làm.”

Đầu dây bên kia sùng sốt, sau đó, một tiếng cười trầm thấp truyền đến: “Được, đến đây đi.”

Cúp điện thoại, Triệu Thần Thành tiếp tục vừa lái xe vừa nghĩ, thật ra thì như vậy cũng không sao, cần gì phải để ý người ta thấy thế nào.

Anh nói anh nghiêm túc, cô tin tưởng anh, như vậy là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chương 31

Editor: Vạn Hoa Phi Vũ Beta-er: Van Tuyet Nhi

Buổi tối lúc Triệu Thần Thành đến nhà Tường Lạc Sanh, bà ngoại Lưu đã đi ngủ rồi, bữa ăn khuya là do Tường Lạc Sanh làm. Ừm, tuy so với thức ăn bà ngoại Lưu làm, thôi, vẫn là không nên so sánh đi. Cái gọi là không thể trông mặt mà bắt hình dong, suy một ra ba cũng không thể lấy sắc đẹp thay cơm được, Triệu Thần Thành quyết định, dứt khoát quét sạch thức ăn trên bàn.

Tường tổng là người đàn ông có lòng tự ái rất cao, luôn luôn phải lấy lòng. Mặc dù, Triệu Thần Thành chẳng ném ra mùi vị gì, nhưng dù sao cũng không xuất hiện tình trạng nôn mửa, khiến Triệu Thần Thành như trút được gánh nặng, xem ra thân kinh của mình cũng rất thức thời, biết món ăn của ông chủ làm không thể phun ra được.

Tường Lạc Sanh không hỏi cô đi đâu, cũng không có hỏi tại sao cô đến. Và ngược lại, Triệu Thần Thành cũng rất ít khi hỏi về chuyện của anh, nhưng ngày đó không hiểu tại sao, khi cô tắm xong, lúc Tường Lạc Sanh sấy tóc cho cô, cô nhìn bóng dáng người đàn ông đang cúi đầu trong gương, nói một câu không đầu không đuôi: “Nói với em chuyện cũ của anh đi.”

Tay Tường Lạc Sanh cầm máy sấy ngừng lại một chút, nhìn hình ảnh phản chiếu của cô trong gương, vẫn không có biểu cảm gì, đường nét trên khuôn mặt kéo căng ra, khiến Triệu Thần Thành bỗng nhiên lại nghĩ đến một câu quảng cáo —— làn da khỏe khoắn, càng thoải mái, có co dãn, càng sáng bóng, rạng ngời hơn.

“Cho anh thêm một thời gian ngắn nữa.” Người đàn ông vuốt vuốt tóc cô, cẩn thận sấy tóc: “Anh muốn chuẩn bị một chút.”

Anh nghiêm túc nhíu mày, Triệu Thần Thành cũng không suy nghĩ lung tung nữa, cô bĩu môi, cũng không phải nói chuyện tranh đấu ngày xưa, còn phải chuẩn bị. Nhưng cô cũng không nói thêm cái gì.

Sấy tóc xong, Triệu Thần Thành chuẩn bị vào phòng khách ngủ, lại bị người đàn ông trực tiếp ôm lên giường, áp đầu cô vào trước ngực anh, sau đó tắt đèn giường ép cô phải ngủ. Trong bóng tối, cô bị anh ôm chặt, ngẩng đầu lên, chớp mũi gần như có thể chạm vào cằm người đàn ông ấy.

Ôm nhau ngủ, không phải là chưa từng có. Chỉ là dán chặt vào nhau như vậy khiến cô không quen, cái loại cảm giác này hoàn toàn khác với làm tình, nó không thể cho cô cảm xúc mãnh liệt trong nháy mắt, nhưng lại khiến cô yên ổn, khiến cô trở nên lệ thuộc, nghe thấy hơi thở và nhịp tim của nhau, nhịp điệu dần dần hợp lại, sẽ khiến người ta sinh ra ảo giác, hận không thể cùng người sống bạc đầu.

Triệu Thần Thành đưa tay, tìm tóc mai của người đàn ông này, lại bị một bàn tay rộng lớn nắm lấy. Chủ nhân của bàn tay không nói gì, mà chỉ cầm tay cô đặt lên ngực anh, nắm thật chặt. Triệu Thần Thành cảm nhận được hơi ấm từ đầu ngón tay truyền tới, chậm rãi nhắm hai mắt lại. . . . .

Ngày hôm sau, Tường Lạc Sanh về nhà sau giờ làm, Triệu Thần Thành vẫn đang tay đang chân nằm trên giường ngáy o o. Nhưng lúc bà ngoại Lưu dọn cơm xong, đã thấy Triệu Thần Thành mang cái đầu ổ gà men theo mùi thơm mà đi tới.

Tường Lạc Sanh từ trong phòng sách đi ra, nhìn thấy cô đứng chân trần trên mặt đất, chỉ mặc mỗi cái áo ngủ ngắn tay, chân mày liền nhíu lại.

“Đi dép vào.”

Triệu Thần Thành nghe vậy quay đầu đi, sau đó lại ngơ ngác nhìn chân mình, “A” một tiếng, rồi chạy về phòng, đi dép vào.

“Cô bé này, có hơi ngốc.” Bà ngoại Lưu lắc đầu một cái, nhưng ngay sau đó lại cười tủm tỉm nói: “Nhưng mà, rất đáng yêu, có đúng không, cậu chủ?”

Tường Lạc Sanh liếc mắt nhìn bóng dáng người con gái đang nhún nhảy dõng dõng, đáp một tiếng.

Ngủ gần một cả ngày, bụng Triệu Thần Thành cũng rất đói. Tường Lạc Sanh ngồi xuống, đôi đũa chưa động được mấy cái, mà thức ăn trong mâm đã hết một nửa. Triệu Thần Thành ăn rất nhanh, cũng không phải là vì nhét cho đầy miệng. Cô gấp thức ăn rất nhanh, nhai cũng rất nhanh, ăn mà cứ như chạy dây chuyền sản xuất tốc độ cao, khiến Tường Lạc Sanh nâng nhận thức được về tốc độ ăn cơm lên gấp bốn lần.

Khi Triệu Thần Thành no nê đặt đũa xuống, hạnh phúc mà híp mắt, mà Tường Lạc Sanh, nhìn thấy cái bàn trống không, cảm thấy dạ dày mình, rỗng tuếch.

Anh cũng đặt đũa xuống, vừa muốn mở miệng, lại thấy sắc mặt Triệu Thần Thành đột nhiên thay đổi, nhảy dựng lên từ trên ghế chạy về phía phòng tắm, dọc đường đôi dép lê còn vang lên tiếng loẹt xoẹt.

“Ồ, sao thế?” Bà ngoại Lưu ân cần hỏi, nhưng ngay sau đó liền nghe thấy tiếng nôn mửa truyền từ phòng tắm tới, hai mắt bà ngoại Lưu lập tức tỏa ánh sáng, túm lấy tay áo Tường Lạc Sanh: “Cậu chủ! Sẽ không, sẽ không phải mang thai chứ!!”

Ánh mắt của Tường Lạc Sanh tối đi, liền đứng dậy đi về phía phòng ngủ.

Lúc Triệu Thần Thành xông tới căn bản không kịp vịn bồn tắm, liền dúi xuống bồn cầu, thức ăn vừa mới lấp đầy bụng giờ đều hiểu kính cho ông bồn cầu hết. Triệu Thần Thành không phải là không đau buồn, chỉ là cô khó chịu đến mức không có sức mà đau buồn. Mặc dù người đàn ông ấy khoác tay lên vai cô, cũng không truyền cho cô được tí sức mạnh nào.

Trong đầu của cô không ngừng hiện lên hình ảnh máy bay nhanh chóng rơi xuống, khiến phản xạ nôn mửa càng tăng, chờ đến khi tai nạn tinh thần này qua đi, Triệu Thần Thành chỉ có thể rũ rượi ôm bồn cầu thờ. Tường Lạc Sanh kéo cô vào trong ngực, bà ngoại Lưu đưa khăn nóng cho anh, rồi ngay sau đó người đàn ông ấy lau mặt cho cô, thay quần áo ướt đầm mồ hôi giúp cô, lại dọn dẹp hết tất cả.

Hai ngày phát tác liên tục, Triệu Thần Thành không thể không bắt đầu tìm kiếm nguyên nhân. Có thể là do hai tuần này làm việc liên tục, có thể là vì Vệ Lam cứ quấy rầy, cũng có lẽ là bởi tình cảm phức tạp với Thẩm Mục. . . . . Có quá nhiều nguyên nhân nên cuối cùng Triệu Thần Thành không nghĩ nữa. Coi như là chưa ngủ đủ đi, cô nghĩ về hướng tích cực.

Tường Lạc Sanh ôm cô lên giường, đắp chăn xong, lúc trước còn mặt mày hồng hào, háu ăn, giờ phút này, sắc mặt lại tái nhợt như mắc cúm gà, ngay cả Tường boss cũng có chút khó hiểu. Tục ngữ nói, phụ nữ trở mặt còn nhanh hơn lật sách, nhưng lần lật này không khỏi quá nhanh, lật hẳn sang một quyển sách khác rồi.

Bà ngoại Lưu vào nhà, rót cho Triệu Thần Thành cốc nước, Tường Lạc Sanh liền nói với bà: “Đi mời bác sĩ Lý đến.”

Còn chưa nói hết, Triệu Thần Thành đã vươn tay giữ lấy cánh tay Tường Lạc Sanh: “Không cần đâu. . . . . Chỉ là em ăn đồ không tốt thôi. . . . .”

“Ăn đồ không tốt?” Tường Lạc Sanh nhíu mày: “Anh nhớ em ăn hai bữa, một bữa đã bị em phun ra rồi, còn một bữa, là bữa ăn khuya tối hôm qua.”

Triệu Thần Thành cảm thấy không tốt, cuối cùng vẫn làm tổn thương đến lòng tự ái của boss. . . . . Hôm nay đúng là. . . . . thật khó xử mà. . . . .

“Có lẽ có thai cũng không chừng đấy ~” Bà ngoại Lưu ở một bên vui sướng nhảy nhót chen vào nói.

Triệu Thần Thành càng ngày càng mệt mỏi, bây giờ phim truyền hình, tiểu thuyết biên tập bầy bạ làm hại chết người mà. Nếu có thể dễ dàng mang thai như vậy, sao trên TV còn có quảng cáo “Chữa bệnh vô sinh” đấy!

“Không phải vậy đâu, bà ngoại Lưu. . . . con thật sự cảm thấy chỉ cần ngủ một giấc là khỏi ngay mà.” Triệu Thần Thành nheo cánh tay của người đàn ông, ánh mắt cô tỏ ra điềm đạm đáng yêu cầu xin.

Nhưng người đàn ông chẳng dao động chút nào: “Triệu Thần Thành, có bệnh phải trị. Giấu bệnh sợ thuốc không phải thái độ khoa học nên có.”

“Vậy hãy để em mê tín đi.”

Triệu Thần Thành là bình nứt không sợ bể, thương lượng thì vỡ tan. Dùng thủ đoạn vũ lực để giải quyết tranh chấp, cuối cùng cánh tay Triệu Thần Thành

không có cách nào véo được bắp đùi ngài Tường, nên đành phải để bác sĩ kiểm tra.

Bởi vì bác sĩ chưa từng kiểm tra sức khỏe cho cô nên tạm thời chưa chẩn đoán ra bệnh gì, chỉ ngoại trừ khả năng ngộ độc thực phẩm và mang thai, còn lại thì cần phải xem xét lại ca bệnh của Triệu Thần Thành thì mới kết luận được.

Sau khi bác sĩ đi, về mặt “Sớm đã nói với anh rồi” của Triệu Thần Thành trắng trợn cười nhạo Tường Lạc Sanh phí công. Tường tổng thẹn quá thành giận, đập cửa đi ra. Còn bà ngoại Lưu vẫn luôn lăm nhăm, tại sao lại không mang thai chứ, thật đáng tiếc mà. . . . . Triệu Thần Thành mơ mơ màng màng, rồi cũng ngủ tự lúc nào.

Nghỉ ngơi ba ngày, Triệu Thần Thành lại đi làm trở lại. Tường Lạc Sanh cũng nhận được báo cáo bệnh lý của Triệu Thần Thành —— tình trạng nôn mửa tái phát.

Mấy ngày sau khi đi làm trở lại, lượng công việc không lớn, thu chương trình, tham dự hoạt động thương mại, lịch trình cực kì thoải mái. Buổi tối không có hoạt động nào phải tham dự, Triệu Thần Thành liền đến chỗ bà ngoại Lưu xin bữa ăn, nhưng hình như gần đây nhân sự trong O&C điều chỉnh rất nhiều, Tường Lạc Sanh bận bịu không có nhà, hai người cũng chẳng thể gặp mặt được mấy lần.

Chứng bệnh của cô thỉnh thoảng lại tái phát, ngày đó hẹn tiểu L đi ra ăn cơm thì bị tái phát, khiến tiểu L giật nảy mình. Nhưng cuối cùng không có uống phí công sức mời bà tám ăn cơm, Triệu Thần Thành nghe nói, gần đây cấp trên đang xảy ra biến động, ngài Mã, cũng chính là cấp trên của Diêm Nguyệt, dường như được lực lượng nào đó ủng hộ, tin đồn đoạt chức nổi lên khắp nơi.

Tiểu L chém cực kỳ giỏi, lời nói dường như không thể tin được, nhưng có thể khẳng định là, Tường Lạc Sanh gặp phiền phức, mà đối thủ, hình như là nhắm vào anh. Trong lòng Triệu Thần Thành hiểu rõ, nhưng Tường Lạc Sanh không nói, cô cũng không hỏi. Cô biết cảm thụ rất dễ tự ái, cho nên cô không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Ngày thứ ba sau khi trở lại làm việc, lần đầu tiên, Triệu Thần Thành quay thử phim điện ảnh. Trước đó, Tom vẫn luôn nói với Triệu Thần Thành, đây là một nhân vật “Không quan trọng”, cô tự động mơ mộng thành nhân vật này xuất hiện không quá năm lần, là người qua đường A, cùng lắm chỉ nói được mười câu thì bị chém chết. Nhưng đến khi đến hiện trường quay phim thử mới phát hiện, thì ra bây giờ diễn viên chính hạng hai cũng không tính là nhân vật quan trọng nữa rồi.

Lại một lần nữa Triệu Thần Thành cảm thấy mình đã thoát khỏi thời đại này.

Bởi vì chế tác phim nhựa lần này lớn, tới quay phim thử tranh vai diễn, một bước liền lên hạng hai, còn là loại người chẳng lên nổi tuyến như Triệu Thần Thành, đúng là một đóa hoa lạ rồi. Cho nên lúc vào cửa, có mấy ánh mắt nhìn vào cô, hiển nhiên, kinh thường chiêm đa số.

Sau khi Triệu Thần Thành cho nhân viên làm việc nghe ngóng, cô mới hiểu vì sao mình bị người ta ghét như vậy. Lúc ấy tại chỗ quay phim thử diễn viên chính hạng hai, cũng chỉ có mình Triệu Thần Thành mà thôi. . . . . khi tới lại rất chính trực, dù cô có nói chỉ chơi cho vui thôi cũng vô dụng. Đến cả Triệu Thần Thành cũng cảm thấy sau giây mình dán ba chữ “Đi cửa sau”, vừa to vừa đậm.

Sau khi diễn viên tập hợp lại một chỗ, nhân viên công tác phát kịch bản rồi bắt đầu giảng giải, lúc này, Triệu Thần Thành mới chú ý tới dòng viết tên nhà đầu tư rất rõ —— Trần thị.

Thì ra là đập tiền nhà mình! Trong lòng Triệu Thần Thành thay đổi cực lớn, ban đầu là ôm lí tưởng kiếm tiền, hiện giờ lại bắt đầu lo lỗ vốn, nên bắt đầu xem xét rất kĩ lưỡng.

Trước đó, khi bộ phim này tuyên truyền tạo tiếng tăm đã giới thiệu, đây chính là một tác phẩm cổ trang sử thi, là đưa con tinh thần của những đạo diễn biên kịch nổi tiếng nhất, được đầu tư rất lớn và được làm bởi đoàn làm phim cực kỳ nổi tiếng. Những bộ phim như thế, đa phần đều dựa vào minh tinh và sự tuyên truyền để thu hút một lượng lớn khán giả, khán giả vào xem với nụ cười trên môi, và đi ra với lời nguyền rủa. Ai ai cũng trách móc, nhưng trách móc cũng mang lại lợi nhuận thì ai thêm quan tâm khán giả có thấy hay hay không, có thể mang lại tiền đã là phim hay rồi. Tất cả những điều này, những quy tắc này đã trở nên phổ biết trong giới nghệ thuật, đáng buồn sao?

Triệu Thần Thành nghe giảng giải, lại nhìn kịch bản, cô rất muốn phun một ngụm máu ra, đây thật sự là một tác phẩm cổ trang sử thi?

Trong thời kỳ thiên hạ phân tranh, quần hùng tranh đoạt, câu chuyện xảy ra tại hai nước nhỏ Trần, Triệu. Vai nam chính là quốc vương nước Trần, nữ chính là công chúa nước Triệu, hai nước giao chiến nhiều năm, vì muốn hòa bình nên đã liên hôn. Em trai quốc vương nước Trần từng chết trên chiến trường khi hai nước giao chiến, cho nên thù nước hận nhà, công chúa gả đến đúng là dẽ vào miệng cọp. Tư tưởng chính trong nửa đầu bộ phim là yêu trong đau khổ, đến khi tình cảm của hai người trở nên nồng nàn cũng là lúc thân phận thật sự của công chúa bị vạch trần —— cô là sát thủ nằm vùng do nước Triệu phái tới. Mà Triệu Thần Thành diễn nhân vật nữ chính thứ hai. Bộ phim dài một tiếng hai mươi phút, một tiếng trước đó, nhân vật nữ chính hạng hai xuất hiện dưới thân phận cận vệ của quốc vương nước Trần, trang phục đàn ông, tên đàn ông, bản lĩnh của đàn ông, cái khác biệt duy nhất là, khi cô nhìn quốc vương, ánh mắt tràn đầy tình yêu thương. Mãi cho đến lúc cuối, khi công chúa ám sát quốc vương nước Trần thì nữ phụ anh dũng tiến lên, vọt ra đỡ đao, hi sinh vì nhiệm vụ, lúc này trước khi chết nữ phụ mới nói rằng mình yêu quốc vương.

Xem xong kịch bản này, chỉ có thể nói, không thể nghi ngờ rằng đây là một tác phẩm cổ trang sử thi lớn, chỉ là mấy năm gần đây, toàn là tác phẩm cổ trang sử thi máu chó.

Không trách được Tom nói nhân vật không quan trọng, mặc dù trong cả tập phim Triệu Thần Thành đều có mặt, nhưng chưa nói được mấy lời, cuối cùng cũng vẫn bị chém chết.

Giảng giải xong, thì đi hóa trang, lấy từ trong kịch bản một đoạn để diễn. Hiện trường ít thiết bị, cho nên chỉ diễn xong. Triệu Thần Thành mặc quần áo

của đàn ông, đội tóc giả, lại giả bộ vuốt vuốt. Trước kia Triệu Thần Thành vẫn rất khinh bỉ những bộ phim cổ trang mà nữ giả nam, mắt chó đuôi mèo mới có thể không phân được nam nữ, mà nay nhìn bản thân mình trong gương, đúng là khuôn mặt như ngọc, nam nữ khó phân.

“Oh~ Baby, em quá là đẹp ~” Anh thợ trang điểm ôm mặt nhìn Triệu Thần Thành soi gương mà cảm thán, hận không thể xông lên hôn một cái: “Minh đúng là Kevyn Aucoin của phương Đông mà!” Anh ta vừa nói, vừa lắc bả vai Triệu Thần Thành. Triệu Thần Thành nghĩ, tại sao anh không nói mình là thần bút Mã Lương, chỉ biết tên của người ngoại quốc, đồ sính ngoại.

Triệu Thần Thành mặc bộ đồ này đi ra khỏi phòng hóa trang, dường như tất cả mọi người đều sững sốt tại chỗ. Áo dài bằng gấm màu đen, tóc đen dài buộc sau gáy, không có tóc mái che khiến khuôn mặt tinh xảo lộ ra, hai má đánh phấn tối, khiến đường cong trên gương mặt trở nên rắn rỏi, nhưng đôi mắt lung linh như nước lại rất nghiêm túc.

Mà nhìn lại nam phụ, mái tóc đen thất đuôi sam đen sì, lại thêm khôi giáp, khuôn mặt ban đầu rất anh tuấn, vậy mà giờ phút này, hốc mắt trũng sâu. Mọi người rớt rít cảm thán: thợ hóa trang trang điểm gì đó, đúng là không thể trâu chọc được.

Tường Lạc Sanh hợp xong đến studio, liền nhìn thấy Triệu Thần Thành hóa trang đã thay đổi hoàn toàn, đôi mắt sáng ngời, liền bảo nhân viên gọi cô đến. Triệu Thần Thành thấy Tường Lạc Sanh, rất vui vẻ chạy tới, chống nạnh khoe khoang dường như hỏi: “Thấy sao, rất đẹp trai đúng không ~”

Dáng vẻ trẻ con khiến người đàn ông tức cười, mệt mỏi giữa hàng lông mày cũng thoáng bớt đi. Anh đáp một tiếng, ôm cô vào trong ngực, nói: “Triệu Thần Thành, đừng để anh thất vọng.”

Nếu không, thời gian bê đầu sút trán này của anh, cũng uổng phí rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng*, Triệu Thần Thành được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chương 32

Editor: Vạn Hoa Phi Vũ

Beta-er:Nam Cung Nguyệt

Dù sao thì lần quay phim thử này cũng khá thuận lợi, lúc diễn với nam chính, nam chính phải ra vẻ lạnh lùng nhũn mày, Triệu Thần Thành phải làm mặt than. Thật ra thì, trừ hai năm vừa qua, tính tình của Triệu Thần Thành trở nên vui vẻ hơn một chút thì cô cũng đã từng là một kẻ mặt than có thâm niên, nên tất nhiên, cái này không làm khó được cô. Về phần đám đuối đưa tình, càng đúng sở trường của Triệu Thần Thành, mất to để làm gì, là để phóng điện. Đôi khi Triệu Thần Thành sợ ý đồ rò điện, lúc soi gương làm cho chính mình bị điện giật. Hai người cùng diễn, có lẽ vai nam chính bị điện giật rất nhiều rồi, giờ cũng tránh nhìn thẳng vào mắt Triệu Thần Thành.

Mà làm cho Triệu Thần Thành lo lắng là ở phần diễn cuối cùng, tình túy máu chó nhất là ở chỗ, sẽ diễn cảnh buồn trong cơn mưa to dai dẳng. Thật sự Triệu Thần Thành không chắc chắn, nếu như trời mưa, cô có thể, chạy tới trước mặt nam chính để hy sinh anh đúng không.

Sau khi kết thúc lần quay phim thử, Triệu Thần Thành rất hài lòng với phản ứng của biên kịch, đạo diễn, ít nhất cũng không trung cái bộ mặt nhăn nhó ra. Nhưng Triệu Thần Thành biết, trong lòng đạo diễn khinh thường cô không được đào tạo chính quy. Nhưng cô cũng hiểu, không phải ai ai cũng yêu nhân dân tộc, làm sao Triệu Thần Thành có thể khiến tất cả mọi người yêu thích được.

Nhưng cô cảm thấy, có lẽ Thẩm Mục nên xem kĩ một chút, nghe nói bộ phim này đầu tư mấy chục triệu. Triệu Thần Thành ăn hai suất cơm, ăn một suất đồ một suất, cũng không ăn hết chỗ này.

Tẩy trang xong, Triệu Thần Thành lên xe Tường Lạc Sanh, thấy người đàn ông đang xoa ấn đường(*), dáng vẻ rất mệt mỏi. Cuối cùng cô cũng không nhìn được, liền hỏi: “Trong công ty xảy ra chuyện gì sao?”

ấn đường(*) :điểm giữa hai đầu lông mày

“Đã nghe thấy cái gì rồi à?” Người đàn ông dựa vào thành ghế, cánh tay đặt trên vai cô.

“Nghe tin đồn, hình như có liên quan đến ông Mã.” Triệu Thần Thành gãi gãi đầu.

“Thì đã nói là tin đồn rồi.” Người đàn ông hôn lên tóc cô một cái, khép mắt hỏi: “Dạo này còn nôn không?”

“Ừm, không.” Triệu Thần Thành nói: “Vốn cũng không sao.”

“Triệu Thần Thành, trốn trong vỏ ốc không tốt đâu.”

Nhưng ốc sên mà không có vỏ thì rất dễ chết. Triệu Thần Thành quay mặt đi, bĩu môi.

Có lẽ do rất mệt, Tường Lạc Sanh cứ như vậy dựa vào lưng ghế ngủ thiếp đi. Đến khi về nhà cũng chưa tỉnh, Triệu Thần Thành suy nghĩ một chút, tốt nhất không nên gọi anh tỉnh dậy, vì vậy cùng tài xế đồng tâm hiệp lực, khiêng Tường Lạc Sanh lên lưng đi vào thang máy. Cửa thang máy khép lại, Triệu Thần Thành ném anh xuống đất, chống nạnh thờ hồng hộc, thật sự là quá lâu không luyện tập, ngay cả bao cát cũng không vác nổi rồi.

“Em khiêng như vậy tốt hơn là nên gọi anh dậy.” Giọng nói trầm thấp của người đàn ông truyền đến từ sau lưng.

Triệu Thần Thành quay đầu lại: “Anh tỉnh từ lúc nào thế?”

“Lúc em ngủ đã đè lên bụng anh, em thử đè lên phổi xem, dù em không tỉnh cũng phải tỉnh.” Tường Lạc Sanh nghiêng người ngồi dựa dưới đất, mặc dù Triệu Thần Thành bị dựa vào, nhưng cô vẫn cảm thấy chân mềm nhũn, chân chó ngồi chồm hổm xuống, cọ vào người đàn ông bên cạnh cười lạnh.

Tường Lạc Sanh liếc mắt nhìn người phụ nữ chẳng có chút khí thế nào một cái, hài lòng gật đầu, xoa xoa đầu của cô. Triệu Thần Thành lệ rơi đầy mặt, cô xứng đáng bị như vậy, ai bảo cô bị bệnh thoái hoá xương.

Ăn cơm tối xong, bà Lưu liền đi nghe nhạc hội. Hai người cũng lên giường từ sớm. Triệu Thần Thành nghiêm túc cầm kịch bản xem, nhìn đoạn diễn cuối cùng thấy vẫn không tránh được ngoài khét trong sống. Cuối cùng, tầm mắt cô dừng lại ở đoạn diễn trong mưa, mãi không lật sang trang khác. Tường Lạc Sanh thấy cô ngẩn người, liền rút kịch bản từ trong tay cô ra, nhìn qua hai lần, cảm thấy sáng tỏ.

“Không diễn được?”

Triệu Thần Thành chần chừ, không trả lời.

“Em muốn diễn sao?”

“Đây là một cơ hội rất tốt.” Triệu Thần Thành dừng một chút, còn nói: “Em cũng muốn xem rốt cuộc mình có được không. . . . .”

Tường Lạc Sanh ôm lấy cô: “Anh đưa em đi gặp bác sĩ tâm lý nhé?”

“Cũng không phải chưa từng gặp.” Đầu Triệu Thần Thành tựa vào cổ của người đàn ông, co người lại. Huống chi, cô cũng không thích bác sĩ tâm lý, bọn họ khiến người ta cảm thấy rất lạnh lẽo, chính là loại người trên mặt dán “Tôi biết rất nhiều thứ.”

“Có muốn nghe một câu chuyện không?” Người đàn ông đột nhiên chuyển đề tài.

Triệu Thần Thành ngẩng mặt, chớp mũi cọ vào cái cằm đầy râu mới mọc của anh, bị đau “Úm” một tiếng. Cô xoa mũi, cười nói: “Vậy em đi rửa lỗ tai đã, rửa xong sẽ quay lại nghe.”

“Nói nhiều.” Tường Lạc Sanh gõ đầu cô một cái, hỏi: “Muốn nghe chuyện gì?”

Rất ít khi Triệu Thần Thành lấy được quyền lựa chọn từ người đàn ông này, một chút hưng phấn dâng lên, lại hơi lo lắng, thử hỏi thăm dò: “Em nói anh chắc chắn sẽ trả lời sao?”

“Ừ.”

“Vậy nói xem, tại sao anh lại mặt than như vậy?”

Khóe mắt Tường Lạc Sanh giật giật, sau đó cúi đầu xuống một chút, cùng người phụ nữ đối mặt, gằn từng chữ nói: “Em quên à, thất tình lục dục của anh rất nhiều.”

Triệu Thần Thành hí mắt, đánh móng vuốt của người đàn ông đang ôm eo cô đang dần sờ lên phía trên: “Đừng chuyển chủ đề, trả lời nghiêm túc đi.”

Tường Lạc Sanh lắc lắc tay, người phụ nữ này ra tay vẫn không biết nặng nhẹ, nhưng anh vẫn bỏ qua, hỏi ngược lại: “Triệu Thần Thành, lúc sáu bảy tuổi thì em làm cái gì?”

“Hả? Không nhớ rõ, vừa mới lên tiểu học mà. Có lẽ vẫn còn đang gặm kẹo đường cái gì đó thôi.” Cô chỉ nhớ, khi đó kẻ dờ hơi số 1 vẫn còn cố buôn bán, nhưng lại cùng kẻ dờ hơi số 2 đi khắp nơi trên thế giới. Trong nhà trừ đi giúp việc, cũng chẳng có người lớn nào khác, tuổi thơ của cô giống như chỉ có một mình.

“Phần lớn trẻ con, ở tuổi này vẫn đang chơi bắn nã, kéo bè kết cánh giành đồ chơi của nhau, đánh nhau gì đó. . . . .”

“Không đúng, bây giờ trẻ con tuổi này chẳng chơi những trò này, chúng rất khổ, để được học trong trường tiểu học, trung học cơ sở, trung học phổ thông, đại học tốt nhất, học để thi Olympic toán học, đàn dương cầm. . . . . Muốn chơi cũng là chơi máy vi tính nha, PSP nha. . . . . sau đó bắt đầu tán gái. . . . . Trẻ con bây giờ. . . . .”

Một cái đập đầy bạo lực rơi xuống đầu Triệu Thần Thành: “Em còn muốn nghe kể chuyện không?.”

Triệu Thần Thành che trán, ngoan ngoãn im lặng. Lúc này người đàn ông mới tiếp tục mở miệng:

“Khi đó, anh bị cha mang đến công ty. Ông dẫn anh đến phòng làm việc, cho anh xem khung cảnh ngoài cửa sổ sát đất ở trên cao, nói với anh, Tường Lạc Sanh, đây chính là những thứ mà sau này con phải phấn đấu để sở hữu, con phải trở thành người nắm trong tay quyền hành, trở thành chúa tể.”

“Thật ra thì khi đó, căn bản không biết cái gì gọi là nắm trong tay, cái gì gọi là chúa tể. Chỉ biết là nếu kém hơn người khác, khi trở về sẽ bị mắng một trận, cho dù làm tốt nhất, cũng là chuyện nên làm. Lúc ngã xuống, sẽ không có ai đến đỡ, chỉ có thể tự mình đứng lên. Dần dần, cũng trở nên lạnh nhạt. Hiểu rằng mãi mãi không thể nhận được lời khen ngợi.”

Bọn họ mặt đối mặt, rất gần nhau, Triệu Thần Thành có thể thấy được cảm xúc dưới vẻ ngoài bình tĩnh của người đàn ông này khi nói. Cô ghé đầu, nhẹ nhàng đặt trên môi anh một nụ hôn, sau đó cười: “Thì ra là một đứa trẻ thiếu thốn tình thương sẽ biến thành mặt than.”

Tường Lạc Sanh nhìn cô chằm chằm, bật cười một tiếng: “VẬY ĐỨA TRẺ NHƯ THẾ NÀO MÀ LỚN LÊN LẠI KHÔNG BIẾT TRỜI ĐẤT NHƯ EM?”

“Trong viên đá vỡ ra đứa trẻ.” Triệu Thần Thành vô liêm sỉ trả lời, vui vẻ làm bầm.

Người đàn ông đưa tay vuốt tóc cô, ánh mắt cô cười cong cong như vầng trăng khuyết, giống như không có tâm sự gì. Anh chợt nhớ tới một câu, anh nguyện ở chiến trường mười năm, để đổi lấy ba năm hôn nhân, không âu lo của em.

“Thật ra thì, như anh cũng rất tốt.” Triệu Thần Thành không cợt nhả nữa, nghiêm túc nói.

“Không phải rất tốt, là perfect.”

Bộ mặt nghiêm trang tự nhiên của người đàn ông khiến Triệu Thần Thành ôm bụng cười: “Làm sao anh lại đặc ý như vậy, cũng là cha anh dạy anh sao?”

Tường Lạc Sanh nhún mày: “Thế nào, không thích?” Lúc nói, tay đã nắm eo Triệu Thần Thành.

“Không thích.” Triệu Thần Thành le lưỡi một cái, đẩy tay người đàn ông ra định chạy trốn, bị người đàn ông bắt được kéo vào trong lòng, cù lét eo cô.

Triệu Thần Thành vừa tránh vừa kêu: “Không thích! Không thích!” Còn cười nhạo, cực kì láo xược.

“Cho rằng anh không trị được em sao?” Tường Lạc Sanh giận quá hóa cười, tăng lực tay, khiến cô không trốn được, cù Triệu Thần Thành cười đến lác giọng.

“Xin tha đi.” Người đàn ông ra lệnh.

“Đừng cù nữa. . . . . Được được được. . . . . Tha cho em . . . . . Tường tổng, tha mạng, tha mạng.”

Triệu Thần Thành cười đùa, cuối cùng vẫn nộp vũ khí đầu hàng, bị người đàn ông đè xuống giường, hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, Triệu Thần Thành vẫn còn thờ hồn hể, chạm vào ánh mắt rực sáng như ánh sao của người đàn ông.

“Gọi tên anh.” Người đàn ông cúi đầu, hôn lên trán cô, giọng nói vẫn chân thật đáng tin như cũ.

“Tường Lạc Sanh.” Cô không còn sức đùa với anh nữa, ngoan ngoãn kêu.

“Đừng gọi họ.”

Môi của anh lướt qua mí mắt cô, hơi thở ấm nóng phả ra. Ý thức Triệu Thần Thành cũng dần dần mơ hồ: “. . . . . Lạc Sanh. . . . .”

Rốt cuộc, môi của anh cũng tìm được cô, chạm vào từng cái một, sau đó liếm láp. Giọng anh trầm thấp nói với cô: “Triệu Thần Thành, anh thích em, rất thích.”

Triệu Thần Thành ôm cổ anh, chớp chớp mắt: “Em cũng rất thích mình.” Nhưng nói xong, cô nâng người lên, nghiêm túc đáp lại, dốc sức đáp trả cái thích của người đàn ông.

Lăn qua lăn lại như vậy, đã hơn nửa buổi tối, sau nửa đêm, lúc Triệu Thần Thành nằm lý trên giường phơi người, cô mơ mơ màng màng nghĩ:

Tường tổng, không phải lúc ban ngày anh nói, anh rất mệt mỏi. . . . . Mệt mỏi. . . . . Sao. . . . . Ngày. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Chương 33

Beta: hoa hồng

Và tuyên bố chính mình rất mệt mỏi với một đêm đại chiến cảm thú, tiểu thư lưu manh vẫn hy sinh lòng lấy như trước. Nhưng may mắn, lần này ngay buổi chiều hôm sau Triệu Thần Thành đã bước xuống giường được, cô cảm thấy đây có thể coi là một tiến bộ cực lớn, vô cùng phấn chấn lòng người.

Tổng giám đốc Tường đã phải dậy đi làm kiếm sống từ sớm, mà đến hai giờ chiều Triệu Thần Thành mới hai tay chống eo nhỏ vịn tường đi ra chỉ thấy bà ngoại Lưu đang ngồi trên ghế sa lon đan áo len.

“Bà ngoại Lưu, chào buổi sáng.” Triệu Thần Thành ngáp một cái: “Đừng đan áo len nữa, tôi muốn ăn cơm.”

Bà ngoại Lưu tháo kính lão xuống, ngược mắt nhìn Triệu Thần Thành đỡ eo, ý vị sâu xa cười một tiếng, nói: “Rất mệt nhỉ? Không sao, làm nhiều thêm vài lần là quen thôi, bà ngoại tôi đây cũng là người từng trải mà.”

Triệu Thần Thành mới vừa lấy nước uống trên khay trà, nghe vậy thì phun hết nước ra ngoài, phun hết lên khay trà.

“Ồ kia, sao em gái Triệu nói phun là phun vậy, cũng không nói trước cho tôi biết.” Lúc này bà ngoại Lưu mới buông áo len trong tay ra cầm khăn tới định lau, vừa nói vừa dùng khăn lau đưa về phía mặt Triệu Thần Thành.

Triệu Thần Thành né về phía sau: “Đừng nháo nữa, tôi muốn ăn cơm.”

Bà ngoại Lưu rút khăn lau lại, cười ha ha nói: “Biết rồi biết rồi, tôi sẽ đi lấy cho cô.” Bà di chuyển thân thể hơi mập mập bước vào phòng bếp, cuối cùng còn thò đầu ra đặc biệt phân phó: “Đứng rồi, nhìn áo len tôi đan xem, có thích không?”

Triệu Thần Thành lại rót một chén nước nữa, vừa uống vừa cầm áo len lên đánh giá, hỏi: “Bà ngoại Lưu, bà có cháu rồi hả?”

“Không phải, tôi đan cho cô và thiếu gia.”

Giọng nói của bà ngoại Lưu truyền ra từ phòng bếp, ngụm nước trong miệng Triệu Thần Thành còn chưa nuốt xuống hết lại ngưng tụ lại tắc lại trong khí quản, cô ném áo len giống như ném củ khoai lang phồng tay, để cốc xuống, bị sắc nước mắt nước mũi giàn giụa, cầm khăn lên lau mặt, lau xong mới nhìn tâm vãi trong tay... Triệu Thần Thành lại một lần nữa lệ rơi đầy mặt...

Xét thấy suy nghĩ của bà ngoại Lưu đã đạt đến phạm vi vượt qua thời gian không gian, Triệu Thần Thành cố gắng tránh khỏi đề tài nhạy cảm “Tường Lạc Sanh”. Ăn cơm trưa muộn xong, bà ngoại Lưu bỏ vào trong túi xách của Triệu Thần Thành một hộp sữa tươi, Triệu Thần Thành mới ra ngoài.

Buổi tối Triệu Thần Thành phải tham dự một buổi dạ tiệc của nhãn hiệu thời trang cao cấp, kể từ sau sóng gió “hủy dung”, Triệu Thần Thành trở thành đề tài tiêu điểm trong câu chuyện của mọi người, liên quan tới an toàn cá nhân và sự đối xử không đồng đều trong studio dẫn tới nhiều sự chú ý hơn. Mà vết thương của Triệu Thần Thành vừa khỏi lại trở lại làm việc, vẫn tươi vui như trước, nụ cười luôn trên môi, làm cho không ít người ở phe đối lập vẫn luôn yên lặng cầu nguyện cô hương tiêu ngọc vẫn trong lúc cô đang bệnh nặng phải kết thúc trong thất vọng, càng làm cho bọn họ tổn thương hơn chính là, giá trị con người Triệu Thần Thành còn vì vậy mà nước lên thì thuyền lên.

Cô trở thành hình tượng thân tàn chí kiên*, luôn lạc quan hướng về phía trước, một thanh niên tốt ý chí kiên cường, số lượng nhãn hiệu chọn cô làm người phát ngôn cũng nhiều hơn. Nhóm fans của Triệu Thần Thành nhanh chóng lớn mạnh, số lượng người hâm mộ cô càng ngày càng nhiều, mỗi khi tin tức giải trí nhắc tới cô cũng bắt đầu thêm trước tên ba chữ “Tiêu thiên hậu”, các loại dấu hiệu tỏ rõ, Triệu Thần Thành, bắt đầu hồng** rồi. Dựa vào giọng hát, dựa vào scandal, cũng dựa vào lãng xê, dựa vào bị thương.

(*thân tàn chí kiên: ý là thân tàn nhưng ý chí, chí hướng không tàn vẫn kiên cố vững chắc

**Hồng: Ngôn ngữ mạng, ý chỉ một người nào đó bắt đầu nổi tiếng, hot)

Người đứng ra tổ chức sự kiện đưa trang phục đến công ty, sau khi Triệu Thần Thành về nhà thì gọi điện cho Miêu Miêu, Miêu Miêu liền đưa đến nhà trọ. Tiểu L cũng thuộc hàng ngũ được mời trong hoạt động lần này, vì vậy theo thường lệ chạy đến nhà Triệu Thần Thành chọn trang sức. Tiểu L thì biết trang điểm, tự nói con người phải thành thạo một nghề mới giữ cho trong nhà còn lương thực. Cứ như vậy, trang điểm cũng cùng nhau giải quyết, hai người ra khỏi nhà là có thể chạy thẳng tới nơi tổ chức.

Lần này, dạ tiệc khách quý được tổ chức trong một khách sạn nổi tiếng ở trung tâm thành phố S. Trên bãi cỏ trống có đặt một lều hình cầu mái vòm lớn, logo thương hiệu được chiếu lên bên ngoài. Đi vào bên trong quả “cầu”, màn bên trong lều hình cầu vừa vặn trở thành màn hình chiếu toàn cảnh sân khấu 360 độ. Mỗi khi có tiết mục biểu diễn, màn chiếu hình cầu liền trở thành bối cảnh toàn cảnh sân khấu.

Thật xa xỉ, Triệu Thần Thành và tiểu L xuống xe, ngửa đầu nhìn quả trứng này, ngay cả người đã thân kinh bách chiến như hai cô, cũng có cảm giác như gái quê mới lên thành phố vừa nhìn những tòa nhà cao chọc trời vừa cảm thán.

Cho nên bây giờ không quan anh trai hay em gái đều muốn làm người có tiền, không có tiền thì vẫn phải dầm mưa dãi nắng trong đồng ruộng, thịt cũng khó có thể ăn được một miếng, có tiền, vẽ một vòng tròn trong trung tâm thành phố Tắc Đất Tắc Vàng, tạo một quả trứng, muốn cho ai vào thì người đó mới có thể vào.

Triệu Thần Thành mặc váy chữ V lạng lẽ sợ run cả người, đã có tiền như vậy rồi, thêm một cái áo choàng thì sẽ chết à? Ở trong gió thu xào xạc, cùng với tiểu L mỉm cười rực rỡ nhìn vào ánh đèn flash của đám phóng viên đang chĩa vào, đáy lòng của hai người cũng theo làn váy ngổn ngang trong gió ở nơi

này rồi.

Triệu Thần Thành và tiểu L đang ở trong khu vực chụp ảnh tạo dáng, chuẩn bị nhanh chóng tiến vào chỗ ẩm áp, tần suất ánh đèn flash của phóng viên đột nhiên gia tăng hơn nữa còn dời về phía bên trái. Triệu Thần Thành quay đầu lại nhìn trong một mảnh ánh sáng chói mắt, người nọ đón ánh sáng mà đến, tà áo tung bay trong gió, nụ cười nâng lên thành một đường cong ngạo mạn, bên cạnh là cô gái tóc vàng mắt xanh, chậm chậm bước tới.

“Ồi chào.” Tiểu L thở nhẹ một tiếng, ý là có trò hay để xem.

Trong lúc Triệu Thần Thành hoảng hốt, hai người đã đi tới khu tới chụp ảnh, ánh mắt của đám phóng viên đều phát ra ánh sáng xanh, không ngại mỗi tay nháy máy tanh tách, ngay trong tiếng chụp vang lên với tốc độ nhanh kia, Thẩm Mộc thoải mái đưa tay ôm hông Triệu Thần Thành.

Kết quả là, trái ôm phải áp, tiểu L bị gạt sang một bên. Tiểu L đang nghiêng đầu nghĩ tình trạng này là xảy ra chuyện gì, Triệu Thần Thành đã liếc mắt nặn ra từng chữ từ kẽ răng nói với người đàn ông: “Muốn dụ dỗ gái Tây, cũng đừng tới đây làm loạn.”

“Tham dự mấy hoạt động lật vật này, bắt tài thì sao phù hợp với phong thái bảnh bao của tôi?” Thẩm Mộc ngoài cười nhưng trong lòng không cười, gật đầu nói nhỏ với Triệu Thần Thành: “Lần trước không nói tiếng nào đã bỏ đi, nếu không tìm cô tính sổ, mặt mũi của tôi biết phải đặt chỗ nào.” Dứt lời, người đàn ông lịch sự hôn nhẹ lên má cô, sau đó nói với hai người: “Đi vào chung đi, bên ngoài gió lớn.”

Lý trí của phóng viên gần như bị cái hôn này làm cho tiêu hao gần hết, tiểu L thấy thế vội vàng kéo Triệu Thần Thành bước nhanh vào trong. Triệu Thần Thành nhìn người đàn ông thực hiện được ý đồ, cãi lại: “Da mặt của anh đúng là dày như tường thành, nỗ cũng không vỡ, đặt ở nơi đó cũng ngại chiếm diện tích.”

Khi vào trong phòng, Triệu Thần Thành và Thẩm Mộc liền mỗi người một ngả. Bên trong bày khoảng hai mươi bàn, Thẩm Mộc trực tiếp đi về phía chỗ đã được sắp xếp từ trước, mà người vừa mới bộc lộ tài năng tiểu thiên hậu như Triệu Thần Thành, ở chỗ này vẫn không có tiếng nói như cũ, chỉ có thể ngồi ở chỗ ngồi phía sau. Người trên bàn đã đến gần đủ, đều là những nghệ sĩ tiếng tăm như nhau, cũng có vài nhà thiết kế mới.

Lúc này, dựa vào chỗ phân chia cấp bậc nghệ sĩ là cũng có thể thấy rõ kết quả sau cùng. Triệu Thần Thành và tiểu L tán gẫu thì liền thấy thiên hậu Vi Vi tới trễ, mặc một bộ váy đuôi cá cực kỳ lộng lẫy sa hoa, còn thứ thật sự khiến Triệu Thần Thành đỏ mặt ấy là chiếc áo choàng lông nhìn qua có vẻ rất ấm áp. Một đường đi dưới sự hộ tống của ánh mắt nóng bỏng của Triệu Thần Thành, thiên hậu Vi Vi đi về phía bàn VIP. Cùng là người, cùng là nghệ sĩ, nhưng sự khác biệt chính là lớn như vậy.

Món ăn thứ hai vừa mới lên, Triệu Thần Thành đã bị gọi đi hậu đài, tiết mục biểu diễn của cô là một trong các tiết mục góp vui trên sân khấu chữ T. Tiểu L thì ăn ngấu ăn nghiền thức ăn ngon trong đĩa, ánh mắt đồng cảm nhìn lướt qua Triệu Thần Thành sắp phải rời đi. Triệu Thần Thành lại không quá đau buồn, cô không dám mạo hiểm thử nghiệm thân kinh của mình, nếu như ới tại nơi này, cô thật sự không cần làm nghệ sĩ nữa, trực tiếp xách hành lý về quê làm ruộng, mà ấn tượng cuối cùng cô để lại cho giới âm nhạc này chính là “Một lần ới hóa giải ân cừu”.

Bởi vì mặc lễ phục dài chạm đất, Triệu Thần Thành không thể ôm đàn ghi-ta gỗ để đánh, âm nhạc đổi thành nhạc đệm, cô chỉ cần vác mặt lên hát là được rồi. Vì không muốn ảnh hưởng đến khẩu vị của khách quý dưới sân khấu, lại phù hợp với khí chất cao quý, người tổ chức chọn cho Triệu Thần Thành một bài hát chậm rãi.

Một khúc hát xong, tiếng vỗ tay nhiệt liệt, nhóm khách quý có giáo dưỡng tốt tỏ vẻ tán thưởng, nhưng Triệu Thần Thành biết rõ thật ra thì hầu hết mọi người chỉ muốn để lại cho phóng viên một hình ảnh xinh đẹp tao nhã lễ phép mà thôi. Cuối cùng hoàn thành một việc, Triệu Thần Thành xuống sân khấu, thoáng thờ phào nhẹ nhõm, nhưng nghĩ đến việc rõ ràng không thể động đũa, còn phải cùng thức ăn bốn mắt nhìn nhau hai đến ba giờ nữa, Triệu Thần Thành lại không khỏi đau thương.

Cất bước đi về phía bàn mình, Triệu Thần Thành đột nhiên bị người giữ cổ tay lại, lại còn không chút do dự kéo về phía bên ngoài sảnh tiệc. Khác thường chính là, Triệu Thần Thành không trực tiếp vật ngã đối phương, cô nghe ra được, đối phương là Thẩm Mộc, mỗi lần hân tham dự những trường hợp như vậy đều dùng một loại nước hoa, cô nhận ra được.

Tất cả mọi người đều ở trong sảnh lo lắng chờ đợi tiệc rượu mở màn, người trên hành lang rất ít, người đàn ông sau một đường bảy quẹo tám rẽ cuối cùng cũng dẫn cô đến một hành lang hẹp yên lặng hơn, lúc này mới buông tay ra.

Triệu Thần Thành xoa xoa cổ tay, giương mắt nhúm mày: “Sao vậy? Không cần ở cùng với nữ thiết kế nữa à?”

“Ồ, nhìn ra được à?”

“Bản thân tôi là không nghĩ tới, bây giờ ngay cả giới thời thượng Trần thị cũng tiến vào.”

“Nếu không cô cho rằng tiền hoa hồng hàng năm của cô đồng từ đâu mà ra? Không thể đều là tiền mồ hôi nước mắt tôi làm ‘tam bồi’ đưa ra được.” Thẩm Mộc nửa thật nửa giả cười, lại nói: “Nghe nói kịch bản phim có chút vấn đề? Cô có thể diễn được không? Không thì đòi kịch bản khác đi.”

“Chuyện này anh đừng lo lắng.” Triệu Thần Thành dựa vào vách tường của hành lang, nói: “Nói đi, dắt tôi ra ngoài chắc không phải vì chút chuyện nhỏ này chứ.”

“Cô nghĩ sẽ nghe được lời gì từ miệng tôi?” Thẩm Mộc chê cười: “Chẳng lẽ muốn nghe tôi nói chúc mừng, chúc mừng cô cuối cùng cũng ngã được vào lòng ngực của Tưởng Lạc Sanh à? Đưa nhỏ tôi nâng niu trong lòng bàn tay đến lớn, lại để cho người ta treo ngược đi, tôi còn phải kiếm tiền mua quà tặng cho người ta? Cái này thật sự không phải phong cách của tôi.”

“Vậy anh muốn thế nào, con gái đã gả ra ngoài như bát nước đổ đi. Tôi chính là bát nước đã hắt ra ngoài.” Triệu Thần Thành ngẩng đầu, một bộ dạng anh dũng hy sinh.

Người đàn ông nhìn cô, nghiêng nghiêng đầu, sau đó cười: “Tôi cũng không có ý gì khác, chỉ muốn làm xong chuyện chưa hoàn thành lần trước mà thôi.”

Nhanh hơn suy nghĩ của Triệu Thần Thành, người đàn ông lập tức tiến lên đè cô lên tường, bàn tay rộng lớn nắm hai cánh tay cô giữ trên đỉnh đầu, cúi đầu cắn cánh môi của cô, sau đó mạnh mẽ cạy ra, đẩy lưỡi vào trong, đầu lưỡi quét qua lợi, sau đó thô bạo xâm nhập, càn quét. Triệu Thần Thành muốn giãy giụa, nhưng cánh tay bị đè ép không cách nào rời khỏi mặt tường nửa tắc, muốn đá chân, nhưng cũng bị đè chồng lên nhẹ nhàng hóa giải.

Người đàn ông tức giận xen lẫn tuyệt vọng, làm cho nụ hôn bạo ngược đáng sợ, Triệu Thần Thành không thể động đậy mới ý thức được ngày trước anh ta nhường mình mà thôi, nếu như thật sự bùng nổ, thật ra thì người đàn ông trước mặt, càng giống như một dã thú, bản năng bao bọc dưới túi da lông lấy đẹp đẽ, mới càng làm cho người ta sợ hãi.

Chỉ là Triệu Thần Thành không phải thức ăn đơn thuần, cô đang cùng người đàn ông rằng môi dây dưa, thế mà lại thật sự cắn rách khẻ môi anh ta, Thẩm Mục bị đau, rút cuộc, buông cô ra.

Thẩm Mục lùi lại cách cô một bước ngắn, anh ta nhìn thấy rõ biểu cảm trong ánh mắt cô, không thể tưởng tượng nổi mang theo một tia chán ghét không khó phát giác. Vì vậy anh ta giật giật khẻ môi, lau vết máu trên môi: “Nhận quà sinh nhật trước mà thôi, cần gì phải kích động thế, như con mèo xù lông vậy.”

Vốn Triệu Thần Thành còn trừng mắt, nhưng vừa nghe thấy chuyện sinh nhật, lập tức nhũn mỳ: “Không phải hằng năm đều đưa hay sao, năm nay anh gấp cái gì?”

“Ừ, hằng năm đều là nước hoa tao bao, ngay cả nhãn hiệu kiểu dáng cũng không thay đổi.” Thẩm Mục dựa vào mặt tường đối diện, nói: “Nhưng cô đã ba năm không tới sinh nhật tôi rồi. Cho nên, năm nay muốn đặc biệt một chút.”

Triệu Thần Thành nghe vậy, cả người mất tự nhiên hơi cứng lại, ngay sau đó cô mở miệng, giọng nói không ổn định: “Tôi phải nói bao nhiêu lần nữa thì anh mới tin, tôi với anh ấy là nghiêm túc. Chúng tôi đã không còn đường lui rồi, Thẩm Mục.”

Ngón tay Thẩm Mục gõ gõ lên mặt tường, cười: “Đừng nói như tôi quán quít cô không buông như thế, Triệu Thần Thành, cô có bao nhiêu sức quyến rũ chứ. Cô đã thích, thì cứ việc thích anh ta, cần gì phải nói đi nói lại, đây là muốn tôi tin tưởng, hay là muốn bản thân cô tin tưởng.”

“Tôi muốn chúng ta đều tin là như vậy!” Triệu Thần Thành ngược mắt, cất cao âm điệu: “Ồ cùng với anh ấy, tôi mới nhận ra mình đang còn sống, tôi muốn sống.”

“Còn học được cách quát lại à?” Thẩm Mục lại bước ra một bước, đi tới trước mặt Triệu Thần Thành, chống tay lên mặt tường cúi đầu nhìn cô: “Phải mong chạy lấy người, người tốt cũng là cô làm, tôi cũng đã chịu đủ rồi. Tốt lắm, cô sống cuộc sống của cô, tôi đi làm người chết của tôi!”

Nói xong lời này, người đàn ông lại đâm một đâm lên tường, sau đó trực tiếp nghênh ngang rời đi...

Triệu Thần Thành bị chấn động đứng im tại chỗ, lỗ tai ong ong, dạ dày lại bắt đầu nôn nao từng đợt, ngay cả ánh đèn flash lóe lên cũng không thể dẫn tới sự chú ý của cô...

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Chương 34

nguồn bị nhảy chương

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, Triệu Thần Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.